

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Andrzej Lewandowski

Ławnicy: Ewa Krämer, Izabela Urbanek

Protokolant: Kacper Gąsiorowski

przy udziale Prokuratora: Tomasza Błońskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 20 lutego 2020 roku, 3 lipca 2020 roku, 6 sierpnia 2020 roku, 21 sierpnia 2020 roku, 11 września 2020 roku, 23 października 2020 roku, 13 listopada 2020 roku, 18 grudnia 2020 roku, 23 lutego 2021 roku, 24 maja 2021 roku, 1 lipca 2021 roku, 3 września 2021 roku, 4 października 2021 roku, 29 października 2021 roku, 26 listopada 2021 roku, 14 grudnia 2021 roku, 21 stycznia 2022 roku, 22 marca 2022 roku, 10 maja 2022 roku i 19 maja 2022 roku we Wrocławiu

sprawy:

1. **J. L.**, syna M. i K. z domu M.,

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od grudnia 2008 roku do kwietnia 2013 r. we W. i innych miejscowościach na terenie D., uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...), a następnie po wyodrębnieniu w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej m.in. przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), w skład której wchodził D. D. (1), D. D. (2), A. K. (1), Ł. W. (1), K. W. (1), A. L. (1), B. N. (1), objęci odrębnym postępowaniem karnym J. W. (1), P. S. (1) ps. (...), A. W. (1) ps. (...) i inne osoby zajmującej się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a nadto uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od grudnia 2008 roku do kwietnia 2013 r. we W. z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (2), a następnie po wyodrębnieniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), działając samodzielnie oraz wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1), z wyłączeniem okresu od 14.10.2010 r. do 23.05.2011 r., uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10 150 gramów stanowiących nie mniej niż 101.500 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej, niż 1.827.000 złotych, w ten sposób, że:

- w okresie od grudnia 2008 r. do października 2009 r. nabył od objętego odrębnym postępowaniem karnym P. S. (2)

ps. (...) nie mniej niż 150 gramów heroiny,

- w okresie od połowy 2009 r. do kwietnia 2013 r. z wyłączeniem okresu od 14.10.2010 r. do 23.05.2011 r. w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1) nabył łącznie nie mniej niż 10.000 gramów środków odurzających w postaci heroiny od A. N. (1) oraz wskazanych przez niego osób, a w tym między innymi:
- w okresie od 13 sierpnia 2009 r. do połowy września 2009 r. od J. S. (1) ps. (...) nie mniej niż 120 gramów heroiny,
- w okresie od września 2012 r. do czerwca 2013 r. od B. N. (1) nie mniej niż 200 gramów heroiny
- w okresie od połowy 2012 r. do czerwca 2013 r. od D. D. (2) nie mniej niż 200 gramów heroiny, a następnie po zmieszaniu i poporcjowaniu sprzedawał innym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w okresie od połowy 2011 roku do kwietnia 2013 r. we W. oraz na terenie H. i innych krajów U., w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wymienionej w punkcie I, a także wspólnie i w porozumieniu z objętym odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1) i innymi osobami, udzielił pomocy A. N. (1) i innym osobom w dokonaniu wewnątrzspółnotowego nabycia z H. do P. znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości łącznej nie mniejszej niż 2300 gramów stanowiących nie mniej niż 23 000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 414.000 złotych, w ten sposób, że nie mniej niż dwukrotnie udał się wraz z A. N. (1) i innymi ustalonymi osobami do H., gdzie zgodnie z uprzednim ustaleniem dokonał sprawdzenia jakości nabywanych przez A. N. (1) środków odurzających, które następnie zostały przewiezione do P.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 I. 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w okresie od czerwca 2013 roku do 14 listopada 2013 r. we W. i innych miejscowościach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także wspólnie i w porozumieniu z objętymi odrębnym postępowaniem karnym P. P. (1) oraz S. M., a także innymi osobami, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środka odurzającego w postaci heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 700 gramów stanowiących nie mniej niż 7000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 147.000 złotych, w ten sposób, że nabył od P. P. (1) ww. środki odurzające, które następnie po podzieleniu na porcje handlowe zbywane były innym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2. **A. L. (1)**, syna K. i E. z domu Ł.,

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że:

V. w okresie od 15 września 2011 r. do dnia 27 września 2012 roku oraz w okresie od 29 grudnia 2012 roku do czerwca 2013 roku we W. i innych miejscowościach na terenie D. oraz na terenie

krajów U., uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), w skład której wchodził: D. D. (2), D. D. (1), R. B. i E. B., objęci odrębnymi postępowaniami karnymi S. Ś. (1), J. P., J.

W., A. K. (2) i inne osoby, zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a następnie ich obrotem na terytorium P. oraz uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

VI. w okresie od kwietnia 2012 roku do stycznia 2013 r. we W. i innych miejscowościach oraz na terenie krajów U., w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), a także wspólnie w porozumieniu z A. N. (1) i innymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium H. na terytorium P. oraz wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium H. na terytorium I. znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 5.082,60 gramów stanowiących nie mniej niż 50.826 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.016.520 złotych oraz w postaci marihuany (ziela konopi innych niż włókniste) w ilości nie mniejszej niż 19.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 190.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 570.000 złotych oraz w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 49,8 gramów stanowiących nie mniej niż 498 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 12.450 złotych, a w tym:

- w okresie od kwietnia 2012 roku do 1 września 2012 r. nie mniej niż pięciokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z H. do P. heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 5.082,60 gramów
- w dniu 1 września 2012 roku dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z H. do P. nie mniej niż 49,8 gramów kokainy,
- w okresie od kwietnia 2012 roku do stycznia 2013 r. nie mniej niż trzykrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z H. do P. nie mniej niż 15.000,00 gramów marihuany,
- w okresie od kwietnia 2012 roku do 1 września 2012 r. dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy z H. do I. nie mniej niż 4.000,00 gramów marihuany,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. **G. B. (1)**, syna W. i J. z domu M., urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że:

VII. w okresie od marca 2012 roku do czerwca 2013 r. we W. i innych miejscowościach na terenie D. oraz na terenie krajów U., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), w skład której wchodził: D. D. (2), D. D. (1), A. K., J. L., K. W. (1), A. L. (1), E. B., R. B., objęci odrębnymi postępowaniami karnymi: S. Ś. (1), J. P., A. K. (2), T. S. oraz inne osoby zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a następnie ich obrotem na terytorium P. oraz uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

tj. o czyn z art. 258§1 k.k.

VIII. w okresie od marca 2012 roku do czerwca 2013 r. we W. z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 1 500 gramów stanowiących nie mniej niż 15.000 tzw.

porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 300.000 złotych, w ten sposób, że nabywał od A. N. (1) ww. środki odurzające jednorazowo od 100 do 200 gramów w ilości łącznej nie mniejszej niż

1000 gramów oraz od B. N. (1) ww. środki odurzające jednorazowo od 5 do 100 gramów w ilości łącznej nie mniejszej niż 500 gramów, a następnie po zmieszaniu i poporcjowaniu sprzedawał innym osobom, a w tym między innymi:

- pod koniec 2012 roku we W. zbył A. K. (1) nie mniej niż 5 gram heroiny o wartości nie mniejszej niż 120 zł za gram,
- w okresie od końca 2012 roku do pierwszej połowy 2013 roku we W. zbył A. K. (2) nie mniej niż 500 gram heroiny o wartości nie mniejszej niż 100 zł za gram,
- w okresie od października 2012 roku do końca 2012r we W. zbył J. L. nie mniej niż 100 gram heroiny o wartości nie mniejszej niż 110 zł za gram,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. w okresie od drugiej połowy maja 2013 do 31 maja 2013 r. we W. i innych miejscowościach oraz na terenie krajów U., z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), a także wspólnie i w porozumieniu z A. N. (1) i innymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytoriów H. na terytorium P. znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 500,00 gramów stanowiących nie mniej niż 5000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

X. w okresie od kwietnia 2014 do czerwca 2014 roku we W.

działając wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. W. (1) środka odurzającego w postaci heroiny w ilości łącznej nie mniejszej niż 5 gramów, sprzedając mu wymieniony środek odurzający w cenie nie mniejszej niż 120 zł za gram,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XI. w dniu 24 czerwca 2014 r. we W., w odzieży oraz w mieszkaniu przy ulicy (...), przy wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczne ilości środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości

nie mniejszej niż 6,61 gramów stanowiących nie mniej niż 66 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 1421 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 31 § 2 k.k.

4. **A. K. (1)**, córki M. i K. z domu P.,

urodzonej (...) we W.

oskarżonej o to, że:

XII. w okresie od 2007 r. do 2008 r. we W. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu oraz wspólnie i w porozumieniu z objętym odrębnym postępowaniem karnym A. K. (2) udzieliła J. L. łącznie nie mniej niż 10 gramów środka odurzającego w postaci heroiny,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

XIII. okresie od połowy 2009 roku do 30 kwietnia 2013 roku we W. i innych miejscowościach na terenie D., brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (2), a następnie po wyodrębnieniu w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej między innymi przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), w skład której wchodził J. L., K. W. (1), Ł. W. (1), G. B. (1) D. D. (2), D. D. (1), E. B., R. B. objęci odrębnymi postępowaniami karnymi A. K. (2), S. Ś. (1), J.

P. oraz inne osoby zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a następnie ich obrotem na terytorium P. oraz uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

tj. o czyn z art. 258§1 kk

XIV. w okresie od połowy 2009 r. do 30 kwietnia 2013 r. we W. z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a od

połowy 2009 r. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz wspólnie i w porozumieniu z objętymi odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1) i A. K. (2) oraz innymi osobami, uczestniczyła w obrocie znacznych ilości środków odurzających w

postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10.000,00 gramów

stanowiących nie mniej niż 100.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.800.000 złotych, w ten sposób, że nabywała jednorazowo od 5 do 15 gramów heroiny wraz z A. K. (2)

od A. N. (1) i innych wskazanych przez niego osób, a w tym:

- w okresie od 2009 r. do 2010 r. nabyła od objętego odrębnym postępowaniem karnym P. P. (1) łącznie nie mniej niż 40 gramów heroiny,
- w okresie od końca 2011 r. do grudnia 2012 r. nabyła od D. D. (1) łącznie nie mniej niż 214 gramów heroiny,
- w okresie od końca 2010 r. do kwietnia 2013 r. działając wspólnie i w porozumieniu z objętym odrębnym postępowaniem karnym A. K. (2) nabyła od B. N. (1) nie mniej niż 500 gramów heroiny,
- w 2012 r. nabyła od D. D. (2) łącznie nie mniej niż 20, a nie więcej niż 30 gramów heroiny,
- pod koniec 2012 roku we W. nabyła od G. B. (1) łącznie nie mniej niż 5 gramów heroiny,
- a następnie po zmieszaniu i poporcjowaniu sprzedawała innym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XV. w okresie od 23 lipca 2013 roku do 11 sierpnia 2014 roku we W., przywłaszczyła dokument stwierdzający tożsamość innej osoby w

postaci dowodu osobistego serii (...) wystawionego w dniu 16.01.2013 roku przez Prezydenta W. na dane osobowe E. K. (1);

tj. o czyn z art. 275§1 kk

5. **Ł. W. (1)**, syna J. i G. z domu S., urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że:

XVI. w okresie od grudnia 2008 r. do 11 marca 2011 r. z wyłączeniem okresu od dnia 25 maja 2010 r. do dnia 18 czerwca 2010 r. r. we W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (2) ps. (...), a następnie po wyodrębnieniu w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej m.in. przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1) w skład której wchodził D. D. (1), D. D. (2), A. K. (1), K. W. (1), J. L., objęci

odrębnym postępowaniem karnym P. S. (1) ps. (...), A. W. (1) ps. (...) i inne osoby zajmującej się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a nadto uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

tj. o czyn z art. 258§1 kk

XVII. w okresie od grudnia 2008 r. do 11 marca 2011 r. z wyłączeniem okresu od dnia 25 maja 2010 r. do dnia 18 czerwca 2010 r. we W. z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XVI uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 2.510 gramów stanowiących nie mniej niż (...) tzw. porcji handlowych, w ten sposób, że:

- w okresie od połowy 2009 r. do 11 marca 2011 r. nabył od A. N. (1) łącznie nie mniej niż 2500 gramów środków odurzających w postaci heroiny, a w tym w okresie od 13 sierpnia 2009 r. do połowy września 2009 r. na polecenie A. N. (1) od J. S. (1) ps. (...) nie mniej niż 70 gramów heroiny,
- w okresie grudnia 2008 r. do października 2009 r. nabył łącznie od objętego odrębnym postępowaniem karnym P. S. (2) nie mniej niż 10 gramów środków odurzających w postaci heroiny,

a następnie po zmieszaniu i poporcjowaniu sprzedawał innym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

6. **K. W. (1)**, córki J. i G. z domu S., urodzonej (...) we W.

oskarżonej o to, że:

XVIII. w okresie od połowy 2009 r. do czerwca 2013 r. we W. brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (2) ps. (...), a następnie po wyodrębnieniu w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej m.in. przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1) w skład której wchodził D. D. (1), D. D. (2), A. K. (1), Ł. W. (1), J. L., objęci odrębnym postępowaniem karnym P. S. (1) ps. (...), A. W. (1) ps. (...) i inne osoby zajmującej się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a nadto uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

tj. o czyn z art. 258§1 kk

XIX. w okresie od połowy 2009 roku do czerwca 2013 r. we W. z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XVIII oraz wspólnie i w porozumieniu z J. L., uczestniczyła w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 10.000,00 gramów, w ten sposób, że nabywała jednorazowo od 5 do 15 gramów heroiny samodzielnie lub wspólnie z J. L. od objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1) lub wskazanych przez niego osób, a w tym między innymi:

- w okresie od 13 sierpnia 2009 r. do połowy września 2009 r. od J. S. (1) ps. (...) nie mniej niż 120 gramów,
- w okresie od września 2012 r. do czerwca 2013 r. od B. N. nie mniej niż 200 gramów heroiny
- w okresie od połowy 2012 r. do czerwca 2013 r. od D. D. nie mniej niż 200 gramów heroiny

a następnie po zmieszaniu i poporcjowaniu sprzedawała innym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 I. 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

7. ***K. N. (1)***, syna A. i E. z domu M., urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że:

XX. w okresie od 30 stycznia 2013 r. do czerwca 2013 roku we W., z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 150,00 gramów, w ten sposób, że nie mniej niż trzykrotnie nabył od objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1) ww. środki odurzające w celu dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej Wydział II K. sygn. akt II K 493/04 z dnia 25.04.2005 r. m.in. za czyn z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 sierpnia 2008 r. do 26 lutego 2010 r.

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

* * * * *

I. w ramach czyn zarzucanego w punkcie pierwszym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego ***J. L.*** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2008 roku do kwietnia 2013 roku, z wyłączeniem okresu od 14 października 2010 roku do 23 maja 2011 roku we W. i innych miejscowościach na terenie D. oraz na terenie krajów U., uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym ustaloną osobę, a następnie po wyodrębnieniu w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej m.in. przez objętą odrębnym postępowaniem karnym kolejną ustaloną osobę, w skład której wchodził D. D. (1), D. D. (2), A. K. (1), Ł. W. (1), K. W. (1), A. L. (1), B. N. (1) oraz objęte odrębnym postępowaniem karnym inne ustalone osoby zajmujące się wewnątrzspółnotowym nabyciem i obrotem środkami odurzającymi oraz odpłatnym udzielaniem środków odurzających, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego ***J. L.*** za winnego, tego, że w okresie od

grudnia 2008 roku do kwietnia 2013 roku, z wyłączeniem okresu od 14 października 2010 roku do 23 maja 2011 roku, we W., działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym ustaloną osobę, a następnie

po wyodrębnieniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym inną ustaloną osobę, udzielał innym osobom środki odurzające w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 2835 gramów, stanowiących nie mniej niż 28 350 porcji handlowych o wartości nie mniejszej niż 510 300 złotych oraz wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielał takich środków odurzających

K. W. (1) w ilości co najmniej 600 gramów heroiny, tj. przestępstwa z art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 11 § 2

k.k. i art. 12 kk. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzemieniu obowiązującym do dnia

1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z

art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. L. przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 255 150 (dwieście pięćdziesiąt pięć tysięcy sto pięćdziesiąt) złotych;

IV. uznaje oskarżonego **J. L.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie trzecim części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w

zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt. 2 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k.

wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

V. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie czwartym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **J. L.** za winnego tego, że w okresie od

czerwca 2013 roku do 14 listopada 2013 r. we W. i innych miejscowościach działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także wspólnie i w porozumieniu z objętymi odrębnym postępowaniem karnym dwoma

ustalonymi osobami, a także innymi osobami, udzielał innym osobom środki odurzające w postaci heroiny w ilości nie mniejszej 200 gramów stanowiących nie mniej niż 2 000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 40.000 złotych, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.

12 k.k. w brzemieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na

podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. L. przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 20 000 (dwudziestu tysięcy) złotych;

VII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzemieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu J. L. kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej

pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu J. L. okres

zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 9 lutego 2016 roku od

godz. 21.05 do dnia 05 maja 2016 roku;

IX. w ramach czynu zarzucanego w punkcie piątym części dyspozytywnej wyroku uznaje oskarżonego **A. L. (1)** za winnego tego, że w okresie od 15 września 2011 roku do 27 września 2012 roku oraz od 29 grudnia 2012 roku do czerwca 2013 roku we W. i innych miejscowościach na terenie D., uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej

kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym ustaloną osobę, w skład której wchodził D. D. (1), D. D. (2), R. B. i E. B., objęci odrębnymi postępowaniami karnymi S. Ś. (1), J. P. oraz inne osoby, zajmującej się wewnątrzspółnotowym nabyciem środków odurzających, a następnie ich obrotem na terytorium P. tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k.

wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

X. uznaje oskarżonego **A. L. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego

w punkcie szóstym części wstępnej wyroku, przyjmując, iż stanowi on przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie 55 ust. 3

ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu

karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. L. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 48 000 (czterdzieści ośmiu tysięcy) złotych;

XII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu A. L. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu

karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej

pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu A. L. (1) okres zatrzymania

od dnia w dniu 10 lutego 2015 roku od godz. 17.40, do dnia 11 lutego 2015 roku do godz. 13.00;

XIV. w ramach czynu zarzucanego w punkcie siódmym części dyspozytywnej

wyroku uznaje oskarżonego **G. B. (1)** za winnego tego, że w

okresie od marca 2012 roku do czerwca 2013 r. we W. i innych miejscowościach na terenie D. oraz na terenie krajów U., uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym ustaloną osobę, w skład której wchodził D. D. (1), D. D. (2), A. K. (1), J. L., K. W. (1), A. L. (1), E. B., R. B., objęci odrębnymi postępowaniami karnymi: S. Ś. (1), J. P. oraz inne osoby zajmującej się wewnątrzspółnotowym nabyciem środków odurzających, a następnie ich obrotem i udzielaniem na terytorium P., tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XV. uznaje oskarżonego **G. B. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie ósmym części wstępnej wyroku, przyjmując w opisie czynu, że ponadto oskarżony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał innym osobom środki odurzające w postaci heroiny, przyjmując, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z

dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56

ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu)

złotych;

XVI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego G. B. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 150 000 (stu pięćdziesięciu tysięcy) złotych;

XVII. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie dziewiątym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **G. B. (1)** za winnego tego, że w okresie od drugiej połowy maja 2013 do 31 maja 2013 r. we W. i innych miejscowościach oraz na terenie krajów U., z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym ustaloną osobę, a także wspólnie i w

porozumieniu z ustaloną osobą i innymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z H. do P. znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości łącznej nie mniejszej niż 500,00 gramów stanowiących nie mniej niż 5000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych, w ten sposób, że nie mniej niż jeden raz udał się wraz z ustaloną osobą i innymi ustalonymi osobami do H., skąd zgodnie z uprzednim ustaleniem samochodem marki F. (...) przewiózł te środki odurzające do P., za co otrzymał wynagrodzenie w kwocie 3000 złotych, tj. czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 I. 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XVIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego G. B. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 3 000 (trzech tysięcy) złotych;

XIX. uznaje oskarżonego **G. B. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dziesiątym części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego G. B. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 600 (sześciuset) złotych;

XXI. uznaje oskarżonego **G. B. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie jedenastym części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 31 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu G. B. (1) kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XXIII. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu G. B. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 24 czerwca 2014 roku od godz. 8.30 do dnia 13 marca 2015 roku;

XXIV. uniewinnia oskarżoną **A. K. (1)** od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie dwunastym części wstępnej wyroku;

XXV. w ramach czynu opisanego w punkcie trzynastym części wstępnej wyroku uznaje oskarżoną **A. K. (1)** za winną tego, że w okresie od połowy 2009 roku do 30 kwietnia 2013 roku we W. i innych miejscowościach na terenie D., brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym ustaloną osobę, a następnie po wyodrębnieniu w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej między innymi przez objętą odrębnym postępowaniem karnym kolejną ustaloną osobę, w skład której wchodził J. L., K. W. (1), Ł. W. (1), G. B. (1) D. D. (2), D. D. (1), E. B., R. B. objęci odrębnymi postępowaniami karnymi S. Ś. (1), J. P. oraz inne ustalone osoby zajmującej się wewnątrzspółnotowym nabyciem środków odurzających, a następnie ich obrotem i udzielaniem na terytorium P., tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i 4 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt. 4 k.k. wymierza jej grzywnę

w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XXVI. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie czternastym części wstępnej wyroku uznaje oskarżoną A. K. (1) za winną, tego, że w okresie od połowy 2009 roku do 30 kwietnia 2013 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym ustaloną osobę, a następnie po wyodrębnieniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym inna ustaloną osobę, udzielała innym osobom środki odurzające w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10 000 gramów, stanowiących nie mniej niż 100 000 porcji handlowych o wartości nie mniejszej niż 1 800 000 złotych, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 12 kk. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 3 i 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 3 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. wymierza jej grzywnę w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XXVII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej A. K. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 139 900 (stu trzydziestu dziewięciu tysięcy dziewięciuset) złotych;

XXVIII. uznaje oskarżoną **A. K. (1)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie piętnastym części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 275 § 1 k.k. wymierza jej grzywnę w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XXIX. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonej A. K. (1) kary grzywny i wymierza jej karę łączną grzywy w ilości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

XXX. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywy zalicza oskarżonej A. K. (1) okres jej zatrzymania od dnia 11 sierpnia 2014 roku od godz. 19.45 do dnia 13 sierpnia 2014 roku do godz. 8.50;

XXXI. w ramach czynu opisanego w punkcie szesnastym uznaje oskarżonego **L. W. (1)** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2008 r.

do 11 marca 2011 r. z wyłączeniem okresu od dnia 25 maja 2010 r. do dnia 18 czerwca 2010 r. we W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym ustaloną osobę, a następnie po wyodrębnieniu w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej m.in. przez objętą odrębnym postępowaniem karnym kolejną ustaloną osobę, w skład której wchodził D. D. (1), D. D. (2), A. K. (1), K. W. (1), J. L., objęte odrębnym postępowaniem karnym inne osoby zajmującej się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi oraz udzielaniem środków odurzających, to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXII. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie siedemnastym części wstępnej wyroku uznaje oskarżonego **L. W. (1)** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2008 roku do 11 marca 2011 roku, z wyłączeniem okresu od 25 maja 2010 roku do 18 czerwca 2010 roku, we W., działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym ustaloną osobę, a następnie po wyodrębnieniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym inna ustaloną osobę, udzielał innym osobom środki odurzające w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 2 510 gramów, stanowiących nie mniej niż 25

100 porcji handlowych o wartości nie mniejszej niż 451 800 złotych, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 12 kk. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzemieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXXIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. W. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 81 600 (osiemdziesiąt jeden tysięcy sześćset) złotych;

XXXIV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu Ł. W. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXXV. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu Ł. W. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby, wynoszący 4 (cztery) lata;

XXXVI. w ramach czynu opisanego w punkcie osiemnastym części wstępnej wyroku uznaje oskarżoną **K. W. (1)** za winną tego, że w okresie od połowy 2009 r. do czerwca 2013 r. we W. brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym ustaloną osobę, a następnie po wyodrębnieniu w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej m.in. przez objętą odrębnym postępowaniem karnym kolejną ustaloną osobę, w skład której wchodziłi

D. D. (1), D. D. (2), A. K. (1), Ł. W. (1), J. L., objęte odrębnym postępowaniem karnym inne osoby zajmującej się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi oraz udzielaniem środków odurzających, to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXVII. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie dziewiętnastym części wstępnej wyroku uznaje oskarżoną **K. W. (1)** za winną tego, że w okresie od połowy 2009 roku do czerwca 2013 roku we W., działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym ustaloną osobę, a następnie po wyodrębnieniu w ramach zorganizowanej

grupy przestępczej kierowanej przez objętą odrębnym postępowaniem karnym inna ustaloną osobę, działając przy tym wspólnie i w porozumieniu z J. L. oraz samodzielnie w okresie od 14 października 2010 roku do 23 maja 2011 roku, udzielała innym osobom środki odurzające w postaci heroiny w

ilości nie mniejszej niż 450 gramów, stanowiących nie mniej niż 4 500 porcji handlowych o wartości nie mniejszej niż 90 000 złotych, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 12 kk. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzemieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXVIII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonej K. W. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXIX. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie

wymierzonej oskarżonej K. W. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby, wynoszący

3

(trzy) lata;

XL. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonej K. W. (1) okres zatrzymania w dniu 25 lutego 2016 r. od godz. 10.00 do godz. 15.20;

XLI. uznaje oskarżonego **K. N. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie dwudziestym części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XLII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego K.

N. przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych;

XLIII. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. N. (1) okres zatrzymania od dnia 24 czerwca 2014 r. od godz. 10.50 do dnia 25 czerwca 2014 r. do godz. 13.10;

XLIV. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci 19 foliowych woreczków o zamknięciu strunowym z zawartością proszku koloru brązowego wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...), 29 foliowych woreczków z zamknięciem strunowym z zawartością proszku koloru brązowego wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz (...), wagi elektronicznej D. model 100 wymienionej w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...), łyżeczki metalowej z widocznym osadem proszku koloru brązowego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...), pociętych woreczków foliowych z widocznymi śladami proszku koloru brązowego wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...), zarządzając ich zniszczenie;

XLV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. G., adw. A.

R., adw. M. K. (1), adw. A. S. kwoty po 5867,10 zł (pięć tysięcy osiemset sześćdziesiąt siedem złotych i dziesięć groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonym z urzędu;

XLVI. na podst. art. 633 k.p.k. zasądza od oskarżony przypadające od nich koszty procesu, w tym wymierza im opłaty:

- J. L. w wysokości 900 (dziewięciuset) złotych,
- A. L. (1) w wysokości 2400 (dwóch tysięcy czterystu) złotych,
- G. B. (1) w wysokości 1400 (tysiąc czterystu) złotych,
- A. K. (1) w wysokości 750 (siedmuset pięćdziesięciu) złotych,
- Ł. W. (1) w wysokości 300 (trzystu) złotych,
- K. W. (1) w wysokości 300 (trzystu) złotych,
- K. N. (1) w wysokości 900 (dziewięciuset) złotych.

Ewa Krämer A. I. U.

III K 413/18

UZASADNIENIE

Uzasadnienie odstąpienia od sporządzenia pisemnego uzasadnienia wyroku według wymogów określonych w przepisie art. 99a § 1 k.p.k., a także w przepisach Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U z 2019r. poz. 2349).

Zakres przedmiotowy sprawy, a w szczególności wielość stawianych oskarżonym zarzutów, w połączeniu z obszernością materiału dowodowego oraz zmianami w zakresie opisu przypisanych czynów i ich kwalifikacji, w ocenie Sądu sprawia, że sporządzenie uzasadnienia na formularzu (...) nie czyniłoby zadość wymogom rzetelnego procesu. Chodzi tu przede wszystkim o kryteria wymagane przez art. 424 § 1-3 k.p.k. w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz z art. 6 ust. 1-3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Podkreślić należy w tym aspekcie podnoszone już wielokrotnie w judykaturze zastosowanie tzw. rozproszonej kontroli konstytucyjności art. 99a k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt I KA 1/20, LEX nr 3061026). Wykładnia art. 424 § 1-3 k.p.k. winna właśnie uwzględniać standardy określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz w art. 6 ust. 1-3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Sposób sporządzenia uzasadnienia ma bowiem istotne znaczenie merytoryczne. Sąd I instancji przedstawia w nim tok rozumowania poprzedzający wydanie orzeczenia, w tym zależności każdego z dowodów w całości lub konkretnym fragmencie do poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia. W związku z tym uzasadnienia ma umożliwić stronom dokonanie kontroli wydanego orzeczenia, a w konsekwencji skuteczną możliwość jego zaskarżenia w ewentualnym postępowaniu odwoławczym. Sposób sporządzenia uzasadnienia realizuje także funkcję kontrolną zewnętrzną sensu stricto, umożliwiając dokonanie oceny wyroku przez organ wyższej instancji. Gwarancji takich może nie dawać uzasadnienie sporządzone na formularzu, który z samego założenia miało przyjąć formę uproszczoną. Potwierdza to choćby treść objaśnienia dotyczącego sposobu wypełniania formularza UK 1, zawarta w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania - "zwięzłe oznaczenie dowodu oraz zwięzłe (w miarę możliwości w postaci równoważników zdań) wskazać powody uznania dowodu". O ile w sprawach stosunkowo nieskomplikowanych podmiotowo i przedmiotowo, o niezbyt rozbudowanym stanie faktycznym, czy opartych na odgraniczonym materiale dowodowym podlegającym ocenie, dochowanie wymogów rzetelnego procesu przy sporządzaniu uzasadnienia na wymaganym formularzu jest możliwe i nie rodzi kontrowersji, to nie jest już tak jednak w sprawach rozbudowanych podmiotowo i przedmiotowo, gdzie sposób zredagowania formularza może utrudniać zapoznanie się z argumentami przemawiającymi za przyjętym przez sąd rozstrzygnięciem.

Znaczenie i rolę uzasadnienia wyroku podkreślał wielokrotnie w ujęciu zasad konstytucyjnych (art. 45 ust. 1 Konstytucji) Trybunał Konstytucyjny i Europejski Trybunał praw Człowieka w zakresie wynikającego z art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności prawa do rzetelnego procesu (por. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 kwietnia 2005 r., SK 48/04, OTK-A 2005, z. 4, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 stycznia 2006 r., SK 30/05, OTK-A 2006, Nr 1, poz. 2, wyrok ETPCZ z dnia 16 grudnia 1992 r. w sprawie Hadjianastassiou przeciwko Grecji, skarga nr 12945/87, § 33-37; a także wyrok ETPCZ z dnia 28 maja 2009 r. w sprawie Karyagin, Matveyev i Korolev przeciwko Rosji, skargi nr 72839/01, 74124/01, 15625/02, § 25). W orzecznictwie sztrasburskim podkreśla się właśnie, że obowiązek sądu uzasadnienia swoich decyzji stanowi jeden z elementów prawa do rzetelnego procesu, wskazując stronom, że ich sprawa została właściwie przeprowadzona, a stanowiska wysłuchane. Podkreśla się także, że uzasadnienie ma zapewniać skuteczny dostęp do postępowania odwoławczego, jak i jego rzetelność (P. Hofmański w: Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Komentarz, tom I, red. L. Garlicki, Warszawa 2010, s. 305-306). Zatem sposób sporządzenia uzasadnienia wyroku ma zagwarantować stronie zrealizowanie jej prawa dostępu do etapu postępowania odwoławczego.

USTALENIA FAKTÓW

Na terenie D. oraz na terenie krajów U. istniała zorganizowana grupa przestępcza, kierowana przez L. W. (2) ps. (...), w skład której wchodził między innymi, P. P. (1), T. M. pseud. B., P. S. (3) ps. (...), A. N. (1) ps. (...), który zajął miejsce P. S. (2), dla niektórych o pseud. (...). Grupa przestępcza zajmowała się obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi i uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających

w postaci ziela konopi innych niż włókniste. Narkotyki dostarczał mu P. S. (3) ps. (...), a następnie rozprowadzał je handlującym hurtowo członkom grupy.

Z powyższej grupy za zgodą osoby nią kierującej, wyodrębniła się kolejna grupa przestępcza, która była kierowana przez A. N. (1), tworząc odrębną i własną działalność. Początkowo kierujący grupą zaproponował mu prowadzenie własnej działalności w G., czym on nie był zainteresowany i finalnie uzyskał zgodę na rozpoczęcie działalności na terenie W.. Od chwili przeprowadzenia tej rozmowy A. N. (1) przestał być członkiem tzw. grupy (...). Wydzielona i zarządzana przez A. N. (1) grupa zajmowała się wewnątrzspółnotowym nabyciem, wewnątrzspółnotową dostawą i obrotem środkami odurzającymi oraz odpłatnym udzieleniem środków odurzających oraz popełnianiem przestępstw przeciwko dokumentom i wyłudzeniami.

Dowód:

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101 (w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v-3594, 3605v-3609

- zeznania S. Ś. (1), k. 574-575, 640a-645, 646- 649, 650-653 (w części), 656-658, 659-664 (w części), 665-668, 669-671, 672- 673, 674-678, 686-688, 690-696, 3654-3655

- zeznania A. K. (2), k. 2548-2556, 2557-2567, 2568-2572, 2573-2576, 2594-2597, 2610-2613, 286-290 (w części), (...)- (...), k. 1246-1252 (w części), 1778- 1780 (w części), 3438v-3441v

- zeznania E. B., k. 450-457

- zeznania R. B., k. 458-466

- pośrednio zeznania D. D. (2), k. 2427-2433, 2439-2442 (w części), 811- 813(w części), 3651v-3652v,

- pośrednio zeznania D. D. (1), k. 2430-2433, 2434-2438 (w części), 2443-2444, 2445-2446, 807-810 (w części), 3650v-3651v

- protokół eksperymentu procesowego - wizji lokalnej z udziałem A. N. (1) z dnia 3.03.2014 wraz z materiałem poglądowym, k. 209-212

- materiały z kontroli operacyjnej krypt. (...) /zgodnie z art. 168b kpk/, k. 2748-2775, 2796-2800, t. XV, k. 2801-2803, 2805

- kontrola operacyjna krypt. (...) /zgodnie z art. 168b kpk/, k. 2776-2782, k. 2804

- kontrola operacyjna krypt. (...) /zgodnie z art. 168b kpk/, k. 2783-2788, k. 2807

- kontrola operacyjna krypt. (...) /zgodnie z art. 168b kpk/, k. 2789-2795, k. 2806

W skład utworzonej przez A. N. (1) grupy weszli m.in. dilerzy narkotyków, z którymi już wcześniej współpracował A. N. (1) w ramach tzw. grupy P.. Byli to m.in. A. K. (2), A. K. (1), J. L., Ł. W. (1) oraz K. W. (1) (obecnie L.- W.). W skład grupy wchodził także G. B. (1), D. D. (1), D. D. (2), E. B., R. B., objęci odrębnymi postępowaniami karnymi: S. Ś. (1), J. P. oraz inne osoby zajmującej się wewnątrzspółnotowym nabyciem środków odurzających, a następnie ich obrotem i udzielaniem na terytorium P..

Dowód:

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v-3594, 3605v-3609

- zeznania A. K. (2), k. 2548-2556, 2557-2567, 2568-2572, 2573-2576, 2594-2597, 2610-2613, 286-290 (w części), 1053-1058, k. 1246-1252 (w części), 1778- 1780 (w części), 3438v-3441v

- wyjaśnienia J. L., t. I, k. 984- 985, 987- 993, 1010-1015, 1017-1021, 1051-1052, 1053-1058, 1059-1063, 1067-1073, 1260-1262, 1263-1266, 1313-1317, 1482-1485, 1519-1521, 3412-3414

- pośrednio wyjaśnienia A. L. (1), k. 2306- 2309, 2401-2404, 2408-2409, 2929-2930

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 1559-1560, 1566, 1721-1722, 1774-1776, 1778-1780, 1781-1784, 1795-1798, 1800-1803, 1813, 3420-3421v

- wyjaśnienia K. W. (1), k. 1106-1107, 1113-1118, 1148-1152, 1198-1201, 1274-1276, 1459-1460, 34422v-3424

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- zeznania J. P., k. 500-506, 507-508, 509-512, 513-516, 561-563, 568-571, 576-578, 579-581, 582-584, 591-593, 303-307 (w części), 3873v

- zeznania B. N. (1), k. 2478- 2482, 2485-2487, 2488- 2490, 2491-2494, 2495- 2497, 2506-2509 (w części), (...)- (...)

A. N. (1) zajmował się m.in. organizacją przewożenia narkotyków z H. do P.. Organizował przejazdy, noclegi, zapewniał wyżywienie, werbował kolejne osoby, które pełniły różnorakie role. W skład grupy osób do wyjazdu znajdował się tzn. tłumacz, przewożący narkotyki, kierowca, który dowoził go wraz z innymi osobami m.in. do H. - sam bowiem nie potrafił prowadzić samochodu, gdyż uprawnienia do kierowania pojazdami zakupił w Ukrainie, a także tzw. tester, który próbował heroinę i wydawał opinię, co do jej jakości. Na podstawie tejże opinii, A. N. (1) decydował o ilości narkotyku, którą zakupił od danego dostawcy.

Dowód:

- wyjaśnienia J. L., k. 984- 985, 987- 993, 1010-1015, 1017-1021, 1051-1052, 1053-1058, 1059-1063, 1067-1073, 1260-1262, 1263-1266, 1313-1317, 1482-1485, 1519-1521, 3412-3414

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- częściowe wyjaśnienia A. L. (1), k. 2306- 2309, 2401-2404, 2408-2409, 2929-2930

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części),

397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v-3594, 3605v-3609

- zeznania T. N. (N.), k. 2859-286, 2865-2867 (w części), 3743v

- zeznania J. W. (1), k. 2617- 2623, 2624-2629, 1263-1266 (w części), 1274-1277 (w części), 1795-1798 (w części), 3729-3730v

A. N. (1) decydował o terminie wyjazdu do H.. Grupa osób, mająca pełnić określone zadania, jechała z nim wspólnie samochodem z P. do H., najczęściej do R., gdzie zazwyczaj zatrzymywali się w hotelu (...) lub do miejscowości Z., gdzie zatrzymywali się w hotelu (...). Osobnym samochodem jechała osoba, która miała za zadanie przewieźć narkotyki. A. N. (1) dzwonił swojego kolegi I. J., informując go ile potrzebuje heroiny i jaką kwotę pieniędzy dysponuje. Mężczyzna ten umawiał spotkanie, a następnie pełnił funkcję tłumacza z dostawcą heroiny i wypełniacza o pseud. (...), lub z jego szefem o pseud. (...) ze S., od których kupowali narkotyki. Początkowo funkcję tę pełnił grzesznościowo, a z czasem odpłatnie. Heroina najczęściej zapakowana była w worki foliowe przezroczyste, ale zdarzało się, że półkilogramowe paczki zawinięte były taśmą nieprzezroczystą. Narkotyki przekazywane były w reklamówkach. Następnie A. N. (1) przekazywał otrzymane narkotyki przewożącym narkotyki, którzy chowali je w częściach samochodu i przewozili do P. albo do I.. Niektórzy przewozili także inne narkotyki, mefedron i tzw. wypełniacz. A. N. (1) i pozostałe osoby, wracali osobno innym samochodem do P.. W Polsce, A. N. (1) przekazywał pieniądze za przewiezienie narkotyków oraz regulował rachunki za pobyt w H. oraz odbierał narkotyki, które następnie były sprzedawane innym osobom, zarówno konsumentom jak i dilerom.

A. N. (1) kupował także narkotyki od M. W. pseud. P. np. mefedron, który następnie był przewożony do I.. A. N. (1) wraz z D. D. (1), poleciełi samolotem do D.. W (...) odebrali osobę, która przywiozła narkotyki, przepływając promem z F.. Kolejna osoba miała na miejscu rozprowadzać narkotyki.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- częściowe wyjaśnienia A. L. (1), k. 2306- 2309, 2401-2404, 2408-2409, 2929-2930

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v-3594, 3605v-3609

- zeznania D. D. (1), k. 2430-2433, 2434-2438 (w części), 2443-2444, 2445-2446, 807-810 (w części), 3650v-3651v

- zeznania S. Ś. (1), k. 574-575, 640a-645, 646- 649, 650-653 (w części), 656-658, 659-664 (w części), 665-668, 669-671, 672- 673, 674-678, 686-688, 690-696, 3654-3655

- zeznania J. P., k. 500-506, 507-508, 509-512, 513-516, 561-563, 568-571, 576-578, 579-581, 582-584, 591-593, (303-307), 3873v

- zeznania A. G., k. 557-560, 3873v

Osobą przewożącą narkotyki z H. do P. był m.in. J. P., który dokonał tego wielokrotnie. Działalność w grupie A. N. (1) trwała od października 2012 roku do 15 marca 2013 r. W dniu tym J. P. został zatrzymany, po przekroczeniu

granicy (...) w J.. W wyniku przeszukania prowadzonego przez niego samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...) ujawniono i zabezpieczono 1012,52 gramów heroiny, kokainy w ilości 100,13 gramów oraz substancję psychotropową w postaci tabletek o łącznej wadze 1,61 grama zawierających m.in. amfetaminę i (...). Na pakunkach ujawniono linie papilarne J. P..

Dowód:

- zeznania J. P., k. 500-506, 507-508, 509-512, 513-516, 561-563, 568-571, 576-578, 579-581, 582-584, 591-593, (303-307), 3873v

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v-3594, 3605v-3609

- protokół oględzin pojazdu R. nr rej. (...) użytkowanego przez J. P. wraz z dokumentacją fotograficzną, k. 471-480

- protokół oględzin czterech pakunków owiniętych taśmą samoprzylepną koloru brązowego zabezpieczonych podczas oględzin samochodu osobowego R. (...) nr rej. (...) wraz z materiałem poglądowym, k. 481-491;

- opinia biegłego R. N. nr (...) wykonana na podstawie badań cyfrowych nośników informacji, k. 519-546

- opinia LK KWP we W. nr (...) z zakresu wizualizacji śladów, k. 547-553

- opinia LK KWP we W. nr (...) z zakresu daktyloskopii, k. 596-598

Zabezpieczona heroina i kokaina znajdują się w wykazie środków odurzających (grupa I-N i IV- N), amfetamina oraz jej sole znajdują się w wykazie substancji psychotropowych (grupa II-P) zaś (...) oraz jej sole w wykazie substancji psychotropowych (grupa I-P), stanowiące załącznik nr 1 i 2 do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dowód:

- opinia LK KWP we W. nr H-V-C-5480-358/13/AB z zakresu chemii, k. 554-556

Rolę testera heroiny w czasie wyjazdów do H. pełnił m.in. J. L., który brał udział w wyjazdach do H. wraz z A. N. (1), nie mniej niż dwukrotnie. Zgodnie z uprzednim ustaleniem, po dojeździe do H. i nabyciu narkotyków, dokonał sprawdzenia jakości nabywanych środków odurzających, które następnie zostały przewiezione do P.. Poza heroiną, nabywali także tzw. posypkę. Uczestnikami wyjazdów byli także D. D. (2) i A. L. (1). Wyjazdy odbywały się m.in. do miejscowości H. w H.. Wracali dwoma samochodami. Jedna osoba odpowiedzialna za przewiezienie narkotyków do P., wracała sama. Zdarzało się, że osoba przewoziła narkotyki do P. bussem, odbywającym regularne kursy na trasie z P. do H. i w drga srtroneę. A. N. (1) przekazywał tej osobie nawigację samochodową oraz kartę SIM z zapisanym numerem telefonu do niego.

Zakupiona heroina w kilku kostkach, owiniętą workiem foliowym i taśmą klejącą była przewożona do P., w ten sposób, że przewoźcy ją osobnym samochodem, chował ją pod maską samochodu, w nadkolu zaś mieszalnik do heroiny umieszczał w bagażniku. Sprzedawana przez A. N. (1) heroina była przez niego rozrabiana z wypełniaczem, zazwyczaj w proporcjach 1:1, a zatem nie była to czysta heroina.

Dowód:

- wyjaśnienia J. L., k. 984- 985, 987- 993, 1010-1015, 1017-1021, 1051-1052, 1053-1058, 1059-1063, 1067-1073, 1260-1262, 1263-1266, 1313-1317, 1482-1485, 1519-1521, 3412-3414

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v-3594, 3605v-3609

- zeznania G. S., k. 494-496

- zeznania J. W. (1), k. 2617- 2623, 2624-2629, 1263-1266 (w części), 1274-1277 (w części), 1795-1798 (w części), 3729-3730v

- zeznania B. N. (1), k. 2478- 2482,2485-2487,2488- 2490, 2491-2494, 2495- 2497, 2506-2509 (w części), 3655-3656

Grupa przestępcza A. N. (1) zajmowała się także sprzedażą narkotyków. Dilerzy odbierali narkotyki od niego z domu, mieszczącego się przy ulicy (...) we W. lub z tzw. biura, znajdującego się przy ulicy (...) we W., które to mieszkanie zostało wynajęte do przechowywania narkotyków oraz urządzania w nim spotkań o charakterze towarzyskim. Zamówienia składało się zwyczajowo telefonicznie, choć zdarzało się, że poszczególne osoby przychodziły bez wcześniejszej zapowiedzi. Niektóre osoby narkotyki otrzymywały w tzw. komis, co oznaczało, że płatności za nie dokonywali po sprzedaży innym odbiorcom. Podczas nieobecności A. N. (1), narkotyki przekazywała im jego żona B. N. (1).

Dowód:

- protokół przeszukania mieszkania przy ul. (...) we W. zajmowanych przez A. N. (1), k. 61-63

- notatka urzędowa z użycia psa służbowego do wykrywania narkotyków z dnia 18.06.2013 r., k. 64

- protokół oględzin telefonu komórkowego w dniu 23.07.2013 r. zabezpieczonego w toku przeszukania mieszkania przy ul. (...) we W., k. 66-71

- protokół przeszukania mieszkania przy ul. (...) we W. w dniu 18.06.2013 r. zajmowanych przez A. N. (1), k. 72-75

- protokół przeszukania mieszkania przy ul. (...) we W. w dniu 18.06.2013 r. zajmowanych przez A. N. (1), k. 76-78

- protokół przeszukania w dniu 18.06.2013 r. samochodów m-ki B. o nr rej. (...) oraz m-ki J. o nr rej. (...) użytkowanych przez A. N. (1) , k. 80-82

- opinia LK KWP we W. nr (...) z przeprowadzonych badań z zakresu chemii, k. 84-86

- protokół eksperymentu procesowego - wizji lokalnej z udziałem A. N. (1) z dnia 20.11.2013 r. wraz z materiałem poglądowym k. 158-166

- protokół eksperymentu procesowego - wizji lokalnej z udziałem A. N. (1) z dnia 02.12.2013 r. wraz z materiałem poglądowym, k. 167-172

- protokół eksperymentu procesowego- wizji lokalnej z udziałem A. K. z dnia 04.03.2016 r., k. 2594-2597,

- materiał poglądowy do eksperymentu procesowego- wizji lokalnej z udziałem A. K. z dnia 04.03.2016 r., k. 2598-2609

P. P. (1) poznał J. L. poprzez powiązania rodzinne. Podczas jednego ze spotkań z J. L., na którym obecne były jeszcze dwie inne ustalone osoby, zaproponował mu możliwość kupowania od niego narkotyków. J. L. przystał na złożoną propozycję i zaczął nabywać od niego heroinę, płacąc po 120 złotych za jeden gram już wymieszanej heroiny. Nabywał również osobno heroinę i osobno tzn. mieszało do heroiny, zwanego w ich rozmowach także „pływakiem”.

Dowód:

- wyjaśnienia J. L., k. 984- 985, 987- 993, 1010-1015, 1017-1021, 1051-1052, 1053-1058, 1059-1063, 1067-1073, 1260-1262, 1263-1266, 1313-1317, 1482-1485, 1519-1521, 3412-3414)

J. L. otrzymywał od P. P. (1), często też za pośrednictwem innych osób, środek odurzający w postaci heroiny, za który płacił dopiero po jego sprzedaży. Po dokonaniu rozliczenia finansowego zamawiał kolejną porcję narkotyku. W celu umówienia się na przekazanie pieniędzy za narkotyki lub narkotyków, a także udzielenie opinii odnośnie jakości heroiny, porozumiewali się za pośrednictwem połączeń telefonicznych lub w czasie osobistych spotkań, które odbywały się spontanicznie. Czasami J. L. zamawiał heroinę także za pośrednictwem wiadomości SMS. Oboje często zmieniali numery telefonów.

I tak, m.in. w dniu 20 października 2013 r. przeprowadzili rozmowę telefoniczną podczas której ustalili, że J. L. na polecenie P. P. (1) przekaże mu za pośrednictwem ustalonej osoby kwotę 5.000 złotych, w ramach rozliczeń za poprzednio otrzymaną heroinę. Finalnie J. L. przekażał kwotę oscylującą w granicy 4.000 złotych, otrzymując jednocześnie kolejną porcję heroiny. Tego samego dnia, J. L. poinformował go, że będzie potrzebował około 30-40 gramów narkotyku. Kolejnego dnia, ponownie zawiadomił go, że potrzebuje 20 gramów heroiny i 20 gramów posypki, wskazując, że zostawił wraz z K. W. (1) ubrania dla jego dziecka, za które później otrzymali w ramach rozliczenia heroinę.

W dniu 21 października 2013 r., J. L. umówił się na przekazanie kwoty 4.300 złotych a następnie rozmawiał o postaci narkotyku, który otrzymał i rozliczeniu kwoty 3.500 złotych. Tego dnia wysłał także wiadomość SMS z zamówieniem na 30-40 gramów heroiny. W dniu 27 października 2013 r., J. L. skontaktował się telefonicznie z P. P. (1) w celu zamówienia 15-20 gramów heroiny i tyle samo wypełniacza, umawiając się na odbiór pod szkołą przy ul. (...) we W.. Dzień później przeprowadzili rozmowę telefoniczną, celem dokonania rozliczenia za narkotyki, a kolejnego dnia odnośnie zwrotu kwoty 1.650 złotych za około 16,5 gramów heroiny.

Podczas rozmowy telefonicznej z dnia 2 listopada 2013 r. P. P. (1) z J. L., prowadzili negocjacje odnośnie rozliczeń za około 30-40 gramów heroiny. Finalnie umówili się, że J. L. odda 5 gramów narkotyku. Po kilku godzinach skontaktował się z nim, w celu uzyskania informacji odnośnie jakości heroiny. W dniu 5 listopada 2013 roku, przeprowadzili rozmowę odnośnie podwyższenia ceny o 20 złotych na jednym gramie heroiny oraz konieczności wyrobienia nowego dowodu osobistego przez J. L., by mógł jeździć do H. po narkotyki. Tego samego dnia, rozmawiali także o konieczności sprawdzenia jakości heroiny, którą posiadał w proszku a nie jak dotychczas w kostce, z uwagi na nową metodę gotowania. Dzień później J. L. otrzymał zalecenie jak najszybszej sprzedaży otrzymanej wcześniej partii heroiny i rozliczenia się za nią tak by móc nabyć nową partię narkotyku. Dzień później ponownie odbyli rozmowę, w której J. L. poinformował go, że posiada 3.500 złotych. W dniu 7 listopada 2013 r. poinformował go, że heroina, którą teraz przywiózł jest gorsza od poprzedniej, zaś w kolejnej przeprowadzonej rozmowie ustalili, że J. L. przekaże do H. 200 euro, co też zrobił poprzez Western U.. Przeprowadzili ze sobą jeszcze kilkanaście rozmów odnośnie odbioru heroiny i rozliczeń za nią.

Dowód:

- wyjaśnienia J. L., k. 984- 985, 987- 993, 1010-1015, 1017-1021, 1051-1052, 1053-1058, 1059-1063, 1067-1073, 1260-1262, 1263-1266, 1313-1317, 1482-1485, 1519-1521, 3412-3414

- zeznania A. K. (2), k.2548-2556, 2557-2567, 2568-2572, 2573-2576, 2594-2597, 2610-2613, 286-290 (w części), (...)- (...), k. 1246-1252 (w części), (...)- 1780 (w części), 3438v-3441v

- materiały z kontroli operacyjnej krypt. (...), k. 2748-2775, 2796-2800, 2801-2803, 2805

- materiały z kontroli operacyjnej krypt. (...), k. 2776-2782, 2804

J. L. nabywał heroinę także od A. N. (1), co robił samodzielnie lub K. W. (1), która czekała na niego pod blokiem, której następnie udzielał zakupioną heroinę. J. L. udzielił swojej ówczesnej konkubinie nie mniej niż 600 gramów heroiny. Często płacili za narkotyki kradzionymi ubraniami zarówno dla dziecka A. i B. N. (1), jak i ubraniami dla dorosłych. Heroinę nabywali dla własnych potrzeb jak i w celu dalszej odsprzedaży. Heroinę odbierali zarówno z mieszkania przy ulicy (...) we W. jak i z tzw. biura, znajdującego się przy ulicy (...) we W.. Zdarzało się, że w mieszkaniu nie był obecny A. N. (1), i w tej sytuacji narkotyki przekazywała jego żona B. N. (1). Narkotyki kupowali po 5 gramów, jednorazowo, płacąc za nie od razu przy odbiorze. J. L. narkotyki odbierał także od D. D. (2), co trwało przez okres około roku. J. L. udzielił innym osobom nie mniej niż 2835 gramów heroiny. J. L. narkotyki sprzedawał m.in. koło O. Botanicznego we W.. Odbiorcami byli konsumenci.

K. W. (1) w trakcie, gdy jej konkubent J. L. pozostawał pozbawiony wolności i przebywał w zakładzie karnym w S., sama odbierała heroinę od A. N. (1) i innych osób, płacąc za 5 gramów środka odurzającego kwotę od 500 do 600 złotych, po czym część zostawiała dla siebie a część sprzedawała innym osobom. Narkotyki odbierała także wspólnie z J. W. (1). K. W. (1) udzieliła nie mniej niż 450 gramów heroiny. Jej odbiorcami byli konsumenci.

Dowód:

- wyjaśnienia J. L., t. I, k. 984- 985, 987- 993, 1010-1015, 1017-1021, 1051-1052, 1053-1058, 1059-1063, 1067-1073, 1260-1262, 1263-1266, 1313-1317, 1482-1485, 1519-1521, 3412-3414

- wyjaśnienia K. W. (1), k. 1106-1107, 1113-1118, 1148-1152, 1198-1201, 1274-1276, 1459-1460, 34422v-3424

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- zeznania A. K. (2), k. 2548-2556, 2557-2567, 2568-2572, 2573-2576, 2594-2597, 2610-2613, 286-290 (w części), 1053-1058, k. 1246-1252 (w części), 1778- 1780 (w części), 3438v-3441v

- zeznania B. N. (1), k. 2478- 2482, 2485-2487, 2488- 2490, 2491-2494, 2495- 2497, 2506-2509 (w części), 3655-3656

- protokół eksperymentu procesowego- wizji lokalnej z udziałem A. N. (1) z dnia 20.11.2013 r. wraz z materiałem pogładowym k. 158-166

- informacja dotycząca pobytu J. L. w ZK S., k. 994

K. W. (1) w okresie od połowy 2009 roku do czerwca 2013 roku we W., działając przy tym wspólnie i w porozumieniu ze swoim konkubentem J. L. udzielała innym osobom środki odurzające w postaci heroiny. Narkotyki nabywali od A. N. (1), B. N. (1), A. K. (2) a następnie od D. D. (2). Początkowo kupował narkotyki J. L., a ona czekała na niego na dole, po czym udzielał jej heroinę.

J. L. w okresie od 14 października 2010 roku do 23 maja 2011 roku odbywał karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym w S.. W tym czasie K. W. (1) działała samodzielnie, i odbierała narkotyki osobiście. Sprzedawała narkotyki m.in. J. W. (1). Łącznie udzieliła innym osobom środki odurzające w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 450 gramów.

Dowód:

- wyjaśnienia K. W. (1), k. 1106-1107, 1113-1118, 1148-1152, 1198-1201, 1274-1276, 1459-1460, 34422v-3424

- zeznania J. W. (1), k. 2617- 2623, 2624-2629, 1263-1266 (w części), (...) - (...) (w części), (...) - (...) (w części), (...) - 3730v

A. L. (1) wyszedł z Zakładu Karnego w Z. w dniu 14 września 2011 roku. Po wyjściu z Zakładu Karnego w Z., został odebrany przez A. N. (1) oraz D. D. (1) i D. D. (2).

Dowód:

- wyjaśnienia A. L. (1), k. 2306- 2309, 2401-2404, 2408-2409, 2929-2930

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- tablica pogładowa z wizerunkami 58 mężczyzn okazana A. K., k. 736

A. L. (1) wraz z A. N. (1), T. N. i D. D. (1) jeździli do H., w celu nabycia tam narkotyków i przywiezienia ich do P.. Byli zarówno w H. jak i w R..

Dowód:

- zeznania T. N. (N.), k. 2859-286, 2865-2867 (w części), 3743v

A. L. (1), będący członkiem grupy przestępczej kierowanej przez jego szwagra A. N. (1), jeździł z nim oraz innymi osobami do H. w celu nabycia narkotyków i przewiezienia ich na terytorium P.. Wraz z nimi obecny był także D. D. (1), pełniący rolę tłumacza. W skład osób do wyjazdu, wchodził również testerzy narkotyków, którymi byli m.in. J. L., R. Z. oraz T. N.. Ponadto w skład grupy, wchodziła osoba przewożąca narkotyki do P. tzw. kurier, w tym J. W. (1) (wcześniej pełnił rolę testera), D. D. (2), T. S., J. W. (1) oraz G. B. (1). W trakcie wyjazdu, spożywali alkohol oraz kokainę. Zostawali na noc w hotelu.

Wyjazdy miały miejsce kilkakrotnie. W okresie od kwietnia 2012 roku do 1 września 2012 r. nie mniej niż pięciokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z H. do P. heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 5.082,60 gramów. W dniu 1 września 2012 roku nabyli w H. nie mniej niż 49,8 gramów kokainy i przewieźli ją na terytorium P.. W okresie od kwietnia 2012 roku do stycznia 2013 r. co najmniej trzykrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z H. do P. nie mniej niż 15.000 gramów ziela konopi innych niż włókniste.

Narkotyki odbierali od mężczyzny o pseudonimie (...) z miejscowości H.. Narkotyki następnie były przekazywane tzn. kurierowi, i były przewożone w samochodzie, którym kierowała jedna osoba. Pozostali uczestnicy wracali drugim samochodem. Ukrywali narkotyki m.in. w samochodzie marki F. (...) kierowanym przez D. D. (2), czy w ukrytym schowku samochodu marki V. (...), należącym do A. N. (1). Działalność w tym zakresie trwała od lutego 2012 roku do 1 września 2012 r.

Dowód:

- wyjaśnienia A. L. (1), k. 2306- 2309, 2401-2404, 2408-2409, 2929-2930

- pośrednio wyjaśnienia J. L., k. 984- 985, 987- 993, 1010-1015, 1017-1021, 1051-1052, 1053-1058, 1059-1063, 1067-1073, 1260-1262, 1263-1266, 1313-1317, 1482-1485, 1519-1521, 3412-3414

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- pośrednio zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146-152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v-3594, 3605v-3609

- zeznania T. S., k. 2468-2470, 2471-2472, 2474-2475, 2476-2477, 3743v

- zeznania J. W. (1), k. 2617- 2623, 2624-2629, 1263-1266 (w części), 1274-1277 (w części), 1795-1798 (w części), 3729-3730v

Jednym z kurierów był T. N., który przewiózł 4000 gramów ziela konopi innych niż włókniste.

Dowód:

- zeznania T. N. (N.), k. 2859-286, 2865-2867 (w części), 3743v

Przywiezione do P. narkotyki każdorazowo przekazywane były A. N. (1), w celu wprowadzenia ich do obrotu na terenie P.. A. N. (1) przekazywał narkotyki np. G. B. (1), który następnie przekazywał je dilerom detalicznym.

Dowód:

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v-3594, 3605v-3609

- zeznania J. W. (1), k. 2617- 2623, 2624-2629, 1263-1266 (w części), 1274-1277 (w części), 1795-1798 (w części), 3729-3730v

A. L. (1) w okresie od kwietnia do 1 września 2012 r. dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy z H. do I. wraz z J. W. (1), A. N. (1), D. D. (1), w ilości nie mniejszej niż 4.000 gramów ziela konopi innych niż włókniste. Narkotyki nabyli w H. w H., za pośrednictwem I. W. środek odurzający został następnie przekazany J. W. (1), który przewiózł go autobusem rejsowym z H. do A., a następnie do I.. Po zejściu z promu J. W. (1) został zabrany samochodem przez pozostałe ww. osoby do D., gdzie narkotyki odebrane zostały przez mężczyznę o ps. (...).

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- zeznania J. W. (1), k. 2617- 2623, 2624-2629, 1263-1266 (w części), (...)- (...) (w części), 1795-1798 (w części), 3729-3730v

- zeznania S. Ś. (1), k. 574-575, 640a-645, 646- 649, 650-653 (w części), 656-658, 659-664 (w części), 665-668,669-671,672- 673,674-678, 686-688, 690-696, 3654-3655

G. B. (1) poznał się z A. N. (1) w żłobku, do którego uczęszczały ich dzieci. Znajomość została zapoczątkowana z inicjatywy G. B. (1), chcącego wziąć udział w transakcjach narkotyków, za pośrednictwem B. N. (1). A. N. (1) wyraził zgodę na nawiązanie współpracy, po czym G. B. (1) zaczął nabywać od niego środki odurzające w postaci heroiny. G. B. (1) stał się jednym z głównych dilerów A. N. (1). Otrzymał od niego telefony do odbiorców, których zaczął zaopatrywać. Otrzymywał jednorazowo od 100 do 200 gramów heroiny, którą po zmieszaniu i poporcjowaniu sprzedawał innym osobom, po czym rozliczał się z A. N. (1). Narkotyki przekazywała mu także B. N. (1). Płacił po 500 złotych za pięć gramów środka odurzającego. Do zatrzymania A. N. (1) odebrał od niego nie mniej niż 1000 gramów. G. B. (1) rozliczał się dopiero po sprzedaży, wobec czego był winny wymienionemu 15.200 złotych. Ponadto odebrał także od B. N. (1) nie mniej niż 500 gramów heroiny, jednorazowo początkowo nabywał po 5 gramów, a później po 100 gramów heroiny.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia G. B. (1), k. 1559-1560, 1566, 1721-1722, 1774-1776, 1778-1780, 1781-1784, 1795-1798, 1800-1803, 1813, 3420-3421v

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- zeznania B. N. (1), k. 2478- 2482,2485-2487,2488- 2490, 2491-2494, 2495- 2497, 2506-2509 (w części), 3655-3656

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101 (w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v-3594, 3605v-3609

- zeznania A. K. (2), k. 2548-2556, 2557-2567, 2568-2572, 2573-2576, 2594-2597, 2610-2613, 286-290 (w części), 1053-1058, k. 1246-1252 (w części), 1778- 1780 (w części), 3438v-3441v

G. B. (1), otrzymane od B. i A. N. (1) narkotyki sprzedawał innym osobom, w tym m.in. pod koniec 2012 roku we W. zbył A. K. (1) nie mniej niż 5 gram heroiny o wartości nie mniejszej niż 120 zł za jeden gram.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- zeznania A. K. (2), k. 2548-2556, 2557-2567, 2568-2572, 2573-2576, 2594-2597, 2610-2613, 286-290 (w części), 1053-1058, k. 1246-1252 (w części), 1778- 1780 (w części), 3438v-3441v - zeznania J. W. (1), k. 2617- 2623, 2624-2629, 1263-1266 (w części), 1274-1277 (w części), 1795- 1798 (w części), 3729- 3730v

- protokół eksperymentu procesowego- wizji lokalnej z udziałem A. K. z dnia 04.03.2016 r., k. 2594-2597

A. K. (2) na polecenie A. N. (1), zaczął odbierać heroinę od G. B. (1). Początkowo spotykali się przy budynku Komisariatu W. R., gdzie jednorazowo kupował od niego po 5 gramów heroiny za kwotę 500-600 złotych. W okresie od końca 2012 roku do pierwszej połowy 2013 roku we W., A. K. (2) kupił od ww. nie mniej niż 500 gramów heroiny, o wartości nie mniejszej niż 100 zł za jeden gram.

Dowód:

- pośrednio wyjaśnienia G. B. (1), k. 3421v

- zeznania A. K. (2), k. 2548-2556, 2557-2567, 2568-2572, 2573-2576, 2594-2597, 2610-2613, 286-290 (w części), 1053-1058, k. 1246-1252 (w części), 1778- 1780 (w części), 3438v-3441v

Ponadto w okresie od października 2012 roku do końca 2012 roku we W. G. B. (1) zbył J. L. nie mniej niż 100 gramów heroiny o wartości nie mniejszej niż 110 zł za gram.

Dowód:

- pośrednio wyjaśnienia G. B. (1), k. 3421v

- wyjaśnienia J. L., t. I, k. 984- 985, 987- 993, 1010-1015, 1017-1021, 1051-1052, 1053-1058, 1059-1063, 1067-1073, 1260-1262, 1263-1266, 1313-1317, 1482-1485, 1519-1521, 3412-3414

A. N. (1) zaproponował G. B. (1) wspólny wyjazd do H., celem przewiezienia do P. heroiny. G. B. (1) przystał na propozycję i w maju 2013 roku pojechali dwoma samochodami wraz z innymi ustalonymi osobami i spotkali się przed hotelem (...) w miejscowości Z.. Następnie pojechali do R. i A. N. (1) zakupił pół kilograma heroiny, którą przekazał G. B. (1), który zaparkował w pobliżu na parkingu granatowym samochodem marki F. (...), celem przewiezienia do P.. We W. G. B. (1) oddał wymienionemu środek odurzający i otrzymał za przewóz 3.000 złotych.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia G. B. (1), k. 1559-1560, 1566, 1721-1722, 1774-1776, 1778-1780, 1781-1784, 1795-1798, 1800-1803, 1813, 3420-3421v

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v-3594, 3605v-3609

G. B. (1) sprzedał J. W. (1), w okresie od kwietnia do czerwca 2014 roku, środek odurzający w postaci heroiny w ilości łącznej nie mniejszej niż 5 gramów, w cenie nie niższej niż 120 zł za jeden gram.

Dowód:

- zeznania J. W. (1), k. 2617- 2623, 2624-2629, 1263-1266 (w części), 1274-1277 (w części), 1795-1798 (w części), 3729-3730v

G. B. (1) posiadał w odzieży oraz w mieszkaniu przy ulicy (...), we W. heroinę w łącznej ilości nie mniejszej niż 6,61 gramów, co stanowi nie mniej niż 66 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 1421 złotych. G. B. (1) czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, w myśl przepisów art. 31 § 2 k.k. Odnośnie pozostałych czynów w okresie krytycznym nie miał z przyczyn chorobowych zniezionej ani ograniczonej w znacznym stopniu zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód:

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 1559-1560, 1566, 1721-1722, 1774-1776, 1778-1780, 1781-1784, 1795-1798, 1800-1803, 1813, 3420-3421v

- protokół przeszukania pomieszczeń przy ul. (...). Maczka 7/2 we W. zajmowanych przez G. B. (1), k. 1536-1538

- protokół przeszukania osoby G. B. (1), jego odzieży i podręcznych przedmiotów, k.1539-1541
- protokół przeszukania samochodu marki S. (...) nr rej. (...), k.1542-1543
- protokół użycia wagi, k. 1548-1552
- protokoły użycia testera narkotykowego, k. 1554-1555
- opinia sądowo-psychiatryczna dot. G. B. (1), k. 1738-1742
- uzupełniająca opinia sądowo-psychiatryczna dot. G. B. (1), k. 1817-1820

Ł. W. (1) pseud. S., poprzez ówczesnego konkubenta swojej siostry K. W. (1), J. L., poznał A. N. (1).

Dowód:

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v-3594, 3605v-3609

W grudnia 2008 roku, Ł. W. (1) zaczął nabywać od niego środki odurzające w postaci heroiny, w celu ich dalszej odsprzedaży konsumentom.

Dowód:

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v- (...), 3605v- (...)

- częściowe wyjaśnienia Ł. W. (1), k. 1208-1212, 1239, 1246-1252, 1253-1258, 1512, 3421v-3422

Ł. W. (1) kontaktował się z A. N. (1) telefonicznie. Narkotyki odbierał u niego w mieszkaniu, z ulicy (...) we W.. Podczas jego nieobecności, tak jak pozostałym osobom, narkotyki przekazywała, B. N. (1). Początkowo Ł. W. (1) heroinę odbierał sam, a później łącznie ze znajomym M. pseud. G..

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia Ł. W. (1), k. 1208-1212, 1239, 1246-1252, 1253-1258, 1512, 3421v-3422

Łącznie w całym okresie działalności odebrał nie mniej niż 2 500 gramów heroiny, jednorazowo odbierając po nie mniej niż 5 gramów heroiny, płacąc 550 złotych. Łącznie zapłacił mu nie mniej niż 27.500 zł. Trwało to aż do dnia jego zatrzymania w dniu 11 marca 2011 roku. Jedynie w krótkim okresie od 25 maja 2010 roku do 18 czerwca 2010 roku, nie brał udziału w procederze narkotykowym, z uwagi na odbywanie zastępczej kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w S..

Dowód:

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113, 118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v- (...), 3605v- (...)

A. K. (1) mieszkając przy ulicy (...) we W., w tym wraz ze swoim konkubentem A. K. (2) zajmowała się handlem narkotykami. Narkotyki uzyskiwała od osób, wskazanych jej przez A. N. (1). Narkotyki, w tym heroinę posiadali zawsze w mieszkaniu. Początkowo nabywała od 5 do 10 gramów heroiny tygodniowo, zarówno na własne potrzeby jak i na sprzedaż.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- wyjaśnienia J. L., k. 984- 985, 987- 993, 1010-1015, 1017-1021, 1051-1052, 1053-1058, 1059-1063, 1067-1073, 1260-1262, 1263-1266, 1313-1317, 1482-1485, 1519-1521, 3412-3414

- protokół eksperymentu procesowego- wizji lokalnej z udziałem A. N. (1) z dnia 20.11.2013 r. wraz z materiałem poglądowym k. 158-166

- zeznania B. N. (1), k. 2478- 2482, 2485-2487, 2488- 2490, 2491-2494, 2495- 2497, 2506-2509 (w części), (...)- (...)

Narkotyki do sprzedaży posiadała od różnych osób. W okresie od 2009 r. do 2010 r. nabyła od P. P. (1) łącznie nie mniej niż 40 gramów heroiny.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

W okresie od końca 2011 r. do grudnia 2012 r. nabywała od D. D. (1) heroinę, płacąc 100-110 złotych za jeden gram narkotyku. Za część narkotyków nie uregulowała płatności.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

W okresie od końca 2010 r. do kwietnia 2013 r. A. K. (1) wraz ze swoim ówczesnym konkubentem nabyła od B. N. (1) nie mniej niż 500 gramów heroiny, jednorazowo kupując po pięć gramów środka odurzającego.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- zeznania B. N. (1), k. 2478- 2482, 2485-2487, 2488- 2490, 2491-2494, 2495- 2497, 2506-2509 (w części), (...)- (...)

W 2012 r., A. K. (1) nabyła kilkakrotnie od D. D. (2) heroinę, odbierając ją z ulicy (...). Przed przyjazdem kontaktowała się z nim telefonicznie. Kupowała zazwyczaj, po jednym lub dwóch gramach, łącznie przez cały okres od 20 do 30 gramów heroiny. Cena wahała się od 110 do 120 złotych za jeden gram.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 807-809

Następnie A. N. (1) przekazał A. K. (1), kontakt do G. B. (1), i wskazał go jako nową osobę do odbierania narkotyków. Pod koniec 2012 roku nabyła od G. B. (1) łącznie nie mniej niż 5 gramów heroiny.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

W okresie od połowy 2009 roku do 30 kwietnia 2013 roku we W., udzieliła innym osobom środki odurzające w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10 000 gramów.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720, 734-737, 755-757, 776-777, 807-809, 811-812, 832-835, 860-863, 866-869, 873, 1479-1480, 1482-1485, 3434v-3438

- wyjaśnienia J. L., k. 984- 985, 987- 993, 1010-1015, 1017-1021, 1051-1052, 1053-1058, 1059-1063, 1067-1073, 1260-1262, 1263-1266, 1313-1317, 1482-1485, 1519-1521, 3412-3414

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v- (...), 3605v- (...)

- Protokół eksperymentu procesowego - wizji lokalnej z udziałem A. N. (1) z dnia 20.11.2013 r. wraz z materiałem poglądowym k. 158-166

- zeznania B. N. (1), k. 2478- 2482, 2485-2487, 2488- 2490, 2491-2494, 2495- 2497, 2506-2509 (w części), (...)- (...)

A. K. (1) przywłaszczyła znaleziony dowód osobisty na dane osobowe E. K. (1). W wyniku przeprowadzonego w dniu 11 sierpnia 2014 r. przeszukania pomieszczeń mieszkalnych we W. przy ulicy (...), zajmowanych przez A. K. (1) ujawniono i zabezpieczono dowód osobisty serii (...) wydany w dniu 16.01.2013 roku przez Prezydenta W. na dane osobowe E. K. (1). E. K. (1) zgłosiła zaginięcie ww. dowodu osobistego. Z dniem 23 lipca 2013 roku został unieważniony. Obecnie wymieniona przebywa poza granicami kraju.

Dowód:

- protokół przeszukania pomieszczeń przy ul. (...) we W. zajmowanych przez A. K. (1), k. 704-706

- Kserokopia dowodu osobistego E. K., k. 762

- Informacja dotycząca miejsca pobytu E. K., k. 796

- Informacja z UM we W. odnośnie E. K., k. 821

K. N. (1) pseud. Ł. poznał się w A. N. (1) pod szpitalem znajdującym się przy ulicy (...) we W., przedstawiając się jako znajomy S.. Rozmawiali na temat pomocy dla P. S. (4). Podczas spotkania wymienili się numerami telefonów. Na kolejnym spotkaniu ustalili sposób przekazywania narkotyków oraz dokonywania rozliczeń finansowych. Zgodnie z ustaleniami, A. N. (1) pozostawiał K. N. (1) narkotyki przy ulicy (...) we W., z tyłu bloków mieszkalnych, o czym informował go wcześniej telefonicznie, wskazując konkretną godzinę. Każdorazowo pozostawiał w umówionym miejscu 50 gramów heroiny. Kilka dni później umawiali się na przekazanie środków finansowych za przekazaną partię narkotyków. Wymienieni spotykali się pod restauracją (...) lub sklepem (...), mieszczącymi się przy ulicy (...) we W.. K. N. (1) płacił za gram około 80-90 złotych. Każdorazowo odbierał po 50 gramów heroiny. Do transakcji takich, w okresie od 30 stycznia 2013 r. do czerwca 2013 roku doszło co najmniej trzykrotnie. K. N. (1) nabywał ww. środki odurzające w celu dalszej odsprzedaży.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia K. N. (1), k. 2082-2084, 2097, 2098-2101, 2226-2227, 2921, 3411

- zeznania A. N. (1), k. 87-89, 90-98, 99-101, 102-109, 110- 113,118-124, 128-132, 133-138, 139-145, 146- 152, 153-157, 158-159, 167-168, 175-176, 177- 182, 183-187, 204-208, 209-210, 213-220, 221-225, 226- 230, 231-234, 235-237, 238-242, 246-248, 258, 259-261 (w części), 263-267, 270 (w części), 271-275, 280-282, 283-285, 286- 290 (w części), 291- 295 (w części), 296- 299 (w części), 300- 302, 303-307 (w części), 308-312, 323-324 (w części), 330-337 (w części), 338-341 (w części), 342-347 (w części), 350-351, 359-360 (w części), 375-376 (w części), 383-396 (w części), 397-398, 399-401, 659-664 (w części), 2098- 2101(w części), 2434-2438 (w części), 2439-2442 (w części), 2453-2455 (w części), 2865-2867 (w części), 3487-3488, 3592v- (...), 3605v- (...)

- zeznania R. P., k. 2447-2450, 2451-2452, 2453- 2455 (w części), 3660

- pośrednio zeznania J. K. (1), k. 3729

Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt III K 306/15 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2017r. w sprawie II AKa 364/17 Sąd Okręgowy we Wrocławiu skazał między innymi R. P. między innym za udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez L. W. (2).

Dowód:

odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2017r. w sprawie o sygn. akt II AKa 364/17 wraz z uzasadnieniem – k. 3806-3844

Wyrokiem z dnia 22 marca 2018 roku w sprawie o sygn. akt III K 18/18 Sąd Okręgowy we Wrocławiu skazał E. B., R. B., B. N. (1) za udział w okresie od stycznia 2013 r. do czerwca 2013 r. we W. i innych miejscowościach na terenie D. oraz na terenie krajów U., w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), w skład której wchodził S. Ś. (1), J. P., D. D. (2), D. D. (1), R. B., T. S. i inne osoby zajmującej się nielegalnym wewnątrzwspólnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a następnie ich obrotem na terytorium P. oraz uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste.

Dowód:

odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 marca 2018 roku w sprawie o sygn. akt III K 18/18 - k. 3797-3804

Wyrokiem z dnia 6 maja 2016 roku w sprawie o sygn. akt III K 84/15 Sąd Okręgowy we Wrocławiu skazał D. D. (1) i D. D. (2) między innymi za udział w okresie od czerwca 2011 r. do czerwca 2013 r. we W. i innych miejscowościach

na terenie D. oraz na terenie krajów U. w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), w skład której wchodził D. D. (2) oraz objęci odrębnym postępowaniem karnym: S. Ś. (1), J. P., A. L. (1), E. B., R. B., J. W. (1), G. B. (1), B. N. (1), A. K. (1) i inne osoby, zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a następnie ich obrotem na terytorium P. oraz uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, a także wyłudzeniami. Tym samym wyrokiem zostali oni skazani także za przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wyrokiem z dnia 19 października 2016r. w sprawie o sygn. akt II AKa 244/16 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu podwyższył wymierzoną D. D. (1) karę łączną do 7 lat pozbawienia wolności, a D. D. (2) do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowód:

odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 6 maja 2016 roku w sprawie o sygn. akt III K 84/15

odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 października 2016r. w sprawie o sygn. akt II AKa 244/16

Wyrokiem z dnia 22 października 2019 roku w sprawie o sygn. akt III K 16/18 Sąd Okręgowy we Wrocławiu skazał między innymi S. Ś. (1), J. P. i T. S. za udział w okresie od października 2012 r. do 18 czerwca 2013 r. we W. i innych miejscowości na terenie D. oraz na terenie krajów U. w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), w skład której wchodził D. D. (2), D. D. (1), E. B. oraz R. B. i inne osoby zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, a następnie ich obrotem na terytorium P. oraz uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, a także wyłudzeniami. Tym samym wyrokiem skazano tych oskarżonych także za przestępstwa z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. S. Ś. (1) wymierzono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda. J. P. wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 8 lat próby oraz grzywny w ilości 300 stawek dziennych po 100 zł każda. T. S. został skazany na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Dowód:

- odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 października 2019 roku w sprawie o sygn. akt III K 16/18 – k. 3785-3796

- odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 lipca 2021r. w sprawie II Aka 161/20 – k. 3845

J. L. legitymuje się wykształceniem podstawowym. Jest żonaty, na utrzymaniu ma dziecko. Zatrudniony jest jako serwisant w firmie (...), osiągając dochody w kwocie od 3.000 do 4.000 złotych. Uprzednio karany, ale nie za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nieleczony psychiatrycznie ani neurologicznie.

J. L. jest osobą psychicznie zdrową, bez pierwotnych i wtórnych deficytów intelektualnych. Oskarżony posiadając heroinę do handlu mógł powstrzymać się przed jej zażyciem. W czasie objętym zarzutem mógł normalnie funkcjonować i zarabiać. Brak motywacji do leczenia odwykowego - z jednego pobytu wypisał się na żądanie, a z drugiego już po dobie, został dyscyplinarnie wypisany.

T. criminis nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem- nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k. Biegli rozpoznali u niego zespół uzależnienia spowodowany używaniem opiatów (heroiny), amfetaminy i dopalaczy, co jednak nie miało znaczenia dla jego poczytalności.

Od 2015r. J. L. rozpoczął w (...) sp. z o.o. we W. leczenie odwykowe, które nadal kontynuuje.

Dowód:

- opinia sądowo-psychiatryczna dot. J. L., k. 3089-3092
- opinia sądowo- psychiatryczna, k. 3763-3768
- Dane o karalności J. L., k. 3043-3046, 3226-3227
- Kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień dot. J. L., k. 1347-1361
- dokumentacja medyczna – k. 3427c

A. L. (1) legitymuje się wykształceniem podstawowym, dalszej edukacji nie planuje na obecnym etapie życia. Posiada ukończony kurs na prawo jazdy kategorii B i C. Jest ojcem pełnoletniej córki, w stosunku do której nie posiada już zobowiązań alimentacyjnych oraz sześciolatniej córki. Pracujący jako taksówkarz nieprzerwanie od 2013 roku, podejmuje dodatkowe zatrudnienie w zakresie handlu perfumami. Prawidłowo funkcjonuje zarówno w domu jak i w pracy. Realizuje dozór w innej sprawie w sposób prawidłowy, stosuje się do zaleceń, w tym realizuje orzeczony obowiązek naprawienia szkody orzeczony wobec pokrzywdzonych. Nieleczony psychiatrycznie ani neurologicznie. Upřednio wielokrotnie karany.

Dowód:

- Kwestionariusz wywiadu środowiskowego dot. A. L., k. 2969-2971
- Dane o karalności A. L. (1), k. 3047-3050
- odpis wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej XII Wydział Karny, sygn. akt XII K 333/09 z dnia 17.06.2009 r. dot. A. L., k. 2381
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków VII Wydział K., sygn. akt VII K 528/11 z dnia 17.08.2011 r. dot. A. L., k. 2382
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Krzyków VII Wydział K., sygn. akt VII K 558/10 z dnia 27.10.2010 r. dot. A. L., k. 2383-2384
- odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach II Wydział K., sygn. akt II Aka 70/14 z dnia 17.04.2014 r. dot. A. L., k. 2388
- odpis wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach IV Wydział K., sygn. akt IV K 83/13 z dnia 4.12.2013 r. dot. A. L., k. 2389-2390

G. B. (1) legitymuje się wykształceniem średnim, posiada uprawnienia elektryczne. Żonaty od 2009 roku, ojciec małej córki. Nieleczony psychiatrycznie ani neurologicznie. G. B. (1) od wielu lat używa szkodliwie wielu substancji psychotropowych i środków odurzających, i jest od nich uzależniony. Poddawał się terapii odwykowej, z niewielkim skutkiem. Upřednio karany mocą wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Krzyków II Wydział K. z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt V K 875/16 za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jednakże wyrok zapadł już po dacie zarzutów.

T. criminis nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem- nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k. w stosunku do czterech z pięciu zarzutów. Okoliczności te zachodzą jedynie do czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

G. B. (1) w 2013r. odbywał terapię od uzależnienia w ośrodku odwykowym w G..

Dowód:

- wywiad środowiskowy dot. podejrzanego G. B. (1), k. 1677
- notatka urzędowa dot. ustalenia danych osobo-poznawczych G. B. (1) ps. (...), k. 1523-1524
- Dane o karalności G. B. (1), k. 3051-3054, 3235-3236
- Opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca G. B., k. 1738-1742
- Uzupełniająca opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca G. B., k. 1817-1820
- Kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień dot. G. B., k. 1830-1844
- zaświadczenie o terapii – k. 1770

A. K. (1) legitymuje się wykształceniem podstawowym. Uprzednio karana. Pracuje zawodowo na stanowiska młodszego menadżera restauracji, z wynagrodzeniem od 2.500 zł do 3.000 zł miesięcznie. Posiada na utrzymaniu małoletnią córkę, ma przyznane świadczenie z funduszu alimentacyjnego w kwocie 500 zł miesięcznie. Nieleczona psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie.

T. criminis nie miała zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem- nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k. Biegli rozpoznali u niej zespół uzależnienia spowodowany używaniem opiatów (heroiny), co jednak nie miało znaczenia orzeczniczego.

Dowód:

- dane o karalności A. K. (1), k. 3055-3058, 3232-3233
- porozumienie zmieniające umowę o pracę dot. A. K. (1), k. 3011
- decyzja z MOPS-u dot. A. K., k. 3012
- opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca A. K. (1), k. 1471-1473
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia II Wydział K. z dnia 9.10.2013 r., sygn. akt IIK 662/13 dot. A. K., k. 712-713;
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia II Wydział Karny z dnia 19.11.2007 r. , sygn. akt IIK 1546/07 dot. A. K., k. 776-785
- odpis wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia II Wydział Karny z dnia 15.05.2015 r., sygn. akt II K 958/14 dot. A. K., k. 848-849
- opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca A. K., k. 723-726
- kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień dotyczący A. K., k. 894-908

Ł. W. (1), pracuje w firmie ogólnobudowlanej, żonaty, ojciec jednego dziecka. Uprzednio wielokrotnie karany, przede wszystkim za przestępstwa przeciwko mieniu. Skazania te dotyczyły kradzieży odzieży (wyroku Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 04.01.2011r., wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 11.05.2009r., 14.07.2011r. i z dnia 1 grudnia 2010r.), sprzętu elektronicznego (wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 31.03.2010r., 11.06.2010r. i 25.05.2010r.). Nieleczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie. Tempore criminis nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem- nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k. Biegli rozpoznali u niego

zespół uzależnienia spowodowany używaniem opiatów (heroiny), co jednak nie miało znaczenia orzeczniczego. Przed Sądem oskarżony wskazał, że poddał się dobrowolnie terapii.

Dowód:

- Dane o karalności Ł. W. (1), k. 3059-3063, 3221-3224
- Opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca Ł. W. (1), k. 1468-1470
- Kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień dot. Ł. W. (1), k. 1365-1379
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Opolu VII Wydział Kamy, sygn. akt VII K 1212/10 z dnia 04.01.2011 r. dot. Ł. W., k. 1283-1284
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej II Wydział Karny sygn. akt II K 808/09 z dnia 27.08.2009 r. dot. Ł. W., k. 1286-1287
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział Karny, sygn. akt VK 364/11 z dnia 14.07.2011 r. dot. Ł. W., k. 1289
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział Karny z dnia 01.12.2010 r. sygn. akt V K 1766/10 dot. Ł. W., k. 1290
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział K. z dnia 18.06.2010 r., sygn. akt V K 1405/09 dot. Ł. W., k. 1291
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział K. z dnia 11.06.2010 r., sygn. akt V K 574/10 dot. Ł. W., k. 1292
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział K. z dnia 25.05.2010 r., sygn. akt V K 446/10 dot. Ł. W., k. 1293
- odpis wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział K. z dnia 31.03.2010 r., sygn. akt V K 392/10 dot. Ł. W., k. 1294,
- odpis wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział K. z dnia 08.09.2009 r., sygn. akt V K 1270/08 dot. Ł. W., k. 1297
- odpis wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia V Wydział K. z dnia 11.05.2009 r., sygn. akt V K 345/09 dot. Ł. W., k. 1298
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział Karny z dnia 19.09.2008 r., sygn. akt VK 822/08 dot. Ł. W., k. 1299,
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział K. z dnia 26.05.2009 r., sygn. akt Y K 1780/08 dot. Ł. W., k. 1300
- odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia V Wydział Karny z dnia 15.11.2013 r., sygn. akt V K 1129/13 dot. Ł. W., k. 1301-1303
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków VII Wydział K. z dnia 23.10.2009 r., sygn. akt VII K 1116/09 dot. Ł. W., k. 1305

K. W. (1) legitymuje się wykształceniem podstawowym. Żonata, matka małoletniego dziecka. Nieleczona psychiatrycznie ani neurologicznie. Obecnie pracuje jako kosmetyczna, stały etat. Oskarżona była karana sądownie.

Miedzy innymi wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków VII Wydział Kamy, w sprawie sygn. akt VII K 813/12 została skazana za przestępstwo kradzieży butów męskich popełnione w czerwcu 2012r. Nie była przy tym dotąd karana za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zgodnie z opinią sądowno- psychiatryczną nie jest chora psychicznie obecnie i nie była w krytycznym czasie. Nie jest też upośledzona umysłowo. T. criminis nie miała zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem- nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k. Biegli rozpoznali u niej zespół uzależnienia spowodowany używaniem opiatów (heroiny), co jednak nie miało znaczenia orzeczniczego.

Przed Sądem, biegli wskazali, że K. W. (1) była i jest uzależniona od substancji psychoaktywnych. Będąc w posiadaniu środków psychoaktywnych mogła powstrzymać się od ich zażywania. W czasie objętym aktem oskarżenia, mogła normalnie funkcjonować i zarabiać. Zarzut dotyczy okresu 2009-2013, a w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego z 2011 roku.

Oskarżona od 2016r. leczy się odwykowo. W (...) od (...) (...) objęta jest tzw. programem metadonowym.

Dowód:

- opinia sądowno-psychiatryczna dotycząca K. W. (1), k. 1465-1467
- opinia ustna biegłych C. P. i T. G. (1), k. 3761v-3762
- dane o karalności K. W. (1), k. 3064-3067, 32289-3230
- kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień dot. K. W. (1), k.1385-1397
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków VII Wydział Kamy, sygn. akt VII K 813/12 dot. K. W., k. 963-964
- odpis wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia II Wydział Karny, sygn. akt. IIK 1807/07 dot. K. W., k. 965-966
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia V Wydział Karny, sygn. akt. VK 174/07 z dnia 5.12.2007 r. dot. J. L., k. 968-969
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej sygn. akt XIK 31/07 z dnia 28.02.2007 r. dot. J. L., k. 970
- dokumentacja medyczna – k. 3670-3723

K. N. (1) legitymuje się wykształceniem zawodowym, z wyuczonym zawodem malarza. Prowadzi własną działalność gospodarczą- sklep monopolowy. Kawaler, bezdzietny. Nieleczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie.

K. N. (1) był uprzednio skazany mocą wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej, II Wydział Karny z dnia 25 kwietnia 2005 roku w sprawie o sygn. akt II K 493/04, w tym m.in. za posiadanie 13 tabletek zawierających metylenedioksymetaamfetaminę o łącznej masie 2.440 gram, tj. za czyn z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd orzekł karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 listopada 2003 roku do 16 września 2004 roku. Karę odbywał w okresie od 28 sierpnia 2008 roku do 26 lutego 2010 roku

Dowód:

- dane o karalności K. N. (1), k. 3069-3973

- odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny, sygn. akt III K 41/13 30.04.2013 r. dot. J. K., K. N., k. 2037-2039
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy II Wydział Karny z dnia 6.08.2012 r., sygn. akt II K 319/12 dot. K. N., k. 2194
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Nysie Wydział II Karny, sygn. akt II K 350/13 z dnia 12.06.2013 r. dot. K. N., k. 2201-2202
- nakaz karny Sądu Rejonowego we Wrocławiu-Fabrycznej z dnia 5.01.2001 r., sygn. akt II K 1314/00 dot. K. N. , k. 2205-2206
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej II Wydział K., sygn. akt II K 493/14 z dnia 25.04.2005 r. dot. K. N. wraz z informacją o odbyciu kary, k. 2207-2214- - odpis wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Świdnicy w II Wydziale Karnym, sygn. akt II Ks 3/11 z dnia 2.05.2011 r. dot. K. N., k. 2230-2231, 2233-2238
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej II Wydział K., sygn. akt II K 493/04 z dnia 25.04.2005 r. dot. K. N. wraz z informacją o odbyciu kary, k. 2207-2214
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej XII Wydział K., sygn. akt XII K 588/03 z dnia 28.09. (...). dot. K. N., k. 2233-2238
- odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział K., sygn. akt III K 41/13 z dnia 30.04.2013 r. dot. K. N., k. 2243-2245
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków II Wydział K. z dnia 30.12.2015 r., sygn. akt II K 656/15 dot. K. N., k. 2255
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział K., sygn. akt V K 1115/15 z dnia 2.03.2016 r. dot. K. N., k. 2257-2258
- odpis wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia II Wydział K., sygn. akt II K 489/16 z dnia 09.09.2016 r. dot. K. N., k. 2275
- odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Kamy, sygn. akt III K 174/14 z dnia 20.09.2016 r. dot. K. N., k. 2276-2281
- odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu II Wydział Kamy, sygn. akt II AKa 13/17 z dnia 09.03.2017 r. dot. K. N. z dnia 5.01.2001 r., sygn. akt II K 1314/00 dot. K. N., k. 2282-2285
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej II Wydział Kamy, sygn. akt II K 493/14 z dnia 25.04.2005 r. dot. K. N. wraz z informacją o odbyciu kary, k. 2207-2214
- odpis wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Świdnicy w II Wydziale Karnym, sygn. akt II Ks 3/11 z dnia 2.05.2011 r. dot. K. N., k. 2230-2231
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej XII Wydział Karny, sygn. akt XII K 588/03 z dnia 28.09. (...). dot. K. N., k. 2233-2238
- odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Kamy, sygn. akt III K 41/13 z dnia 30.04.2013 r. dot. K. N., k. 2243-2245
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków II Wydział Kamy z dnia 30.12.2015 r., sygn. akt II K 656/15 dot. K. N., k. 2255

- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział Kamy, sygn. akt V K 1115/15 z dnia 2.03.2016 r. dot. K. N., k. 2257-2258

- odpis wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia II Wydział K., sygn. akt II K 489/16 z dnia 09.09.2016 r. dot. K. N., k. 2275

- odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Kamy, sygn. akt III K 174/14 z dnia 20.09.2016 r. dot. K. N., k. 2276-2281

- odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu II Wydział Kamy, sygn. akt II AKa 13/17 z dnia 09.03.2017 r. dot. K. N., k.2282-2285

OCENA DOWODÓW

Podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego oskarżony J. L. pseudonim (...) częściowo przyznał się do zarzucanych przestępstw. Wskazał, że działał w grupie N., ale bez świadomości, że działa w grupie przestępczej, przez co nie przyznał się do zarzutu udziału w grupie przestępczej. Przyznał, że brał od N. heroinę, lecz zakwestionował jej ilość. Narkotyki nabywał codziennie przez okres dwóch i pół roku, jednorazowo do 5 gramów, czasami więcej, więc miał wziąć nie mniej niż 5 kilogramów. Narkotyki brał zarówno dla siebie jak i na handel, a także częstował swoją konkubinę K. W. (1), z którą razem odbierał narkotyki a czasami sama odbierała od niego narkotyki. Oskarżony wyjaśnił, że nie pamięta komu sprzedawał narkotyki. Wyjaśnił, że po tym jak wyszedł z zakładu karnego, na polecenie N. kupował codziennie heroinę od D. D. (2) przez okres roku, za 100 - 150 złotych, 550 złotych za 5 gramów, nabywając je z jego mieszkania znajdującego się przy ul. (...), zazwyczaj wcześniej umawiając się telefonicznie. Wyjaśnił, że jeździł z nim do H., samochodem marki G. (...), który należał do N., jako tester heroiny, i wracali z heroiną w kilku kostkach, owiniętą workiem foliowym i taśmą klejącą, chowaną pod maską samochodu oraz z mieszalnikiem do heroiny, umieszczonym w bagażniku. Za przejazd D. D. miał otrzymywać 3.000 zł za każdy przejazd.

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., t. I, k. 984- 985.

Podczas drugiego przesłuchania złożył wyjaśnienia odnośnie handlu heroiną, która była dzielona po ¼ grama, zapakowana w folię aluminiową a następnie w woreczki strunowe. Wskazał osoby, od których nabywał heroinę oraz orientacyjne ilości a także wyjaśnił o osobach zaangażowanych w transakcje narkotykowe. Wyjaśnił, m.in. że nabywał narkotyki od kolegi A. K. (2), przez okres dziesięciu miesięcy, codziennie po pół grama za 80 złotych z mieszkania przy ulicy (...) we W., w którym jego kolega mieszkał wraz ze swoją dziewczyną A. K. (1), do której rodziny należało to mieszkanie. Wyjaśnił, że A. K. (1) handlowała z nim wspólnie, ponieważ było wiele sytuacji, że gdy nie było A. K. (2) w mieszkaniu, narkotyki wydawała mu A. K. (1). Narkotyki posiadali zawsze w mieszkaniu. Nabywał je na własne potrzeby, bowiem wtedy jeszcze nie handlował.

Następnie wskazał, że zaczął nabywać heroinę od S., z jego mieszkania znajdującego się przy ulicy (...) we W., który z kolei otrzymywał ją od M. o pseudonimie (...). A. K. (2) przebywał wtedy w zakładzie karnym. J. L. opisał przebieg transakcji i wskazał, że kupował heroinę przez dwa miesiące, płacąc 550-600 zł za 5 gramów narkotyku, w zależności od jej jakości. Ta ilość starczała mu na kilka dni. Łącznie na własny użytek miał nabyć 10 pakietów po 5 gramów heroiny.

Następnie otrzymał propozycję handlu heroiną, bowiem osoba o imieniu B., od której również nabył 10 gramów heroiny, nie wywiązywał się dobrze ze współpracy.

J. L. wyjaśnił, że otrzymał od S. telefon, w którym zapisani już byli indywidualni klienci, którzy dzwonili do niego a on im sprzedawał heroinę, na czym zarabiał po kilkadziesiąt złotych na gramie. W ciągu miesiąca sprzedał około 100

gramów heroiny. Następnie jednak S. wyjechał do N., a biznes po nim siłowo przejął A. N. (1) z P. P. (1). Pierwotnie nie zgodził się dla nich pracować, lecz po jakimś czasie zmienił zdanie.

J. L. wyjaśnił, że numer telefonu do N. i P. uzyskał od Ł. W. (1) pseud. S. lub A. K. (2). Przed Sądem wyjaśnił jednak, że Ł. W. (1), a prywatnie jego szwagier nigdy nie był dilerem.

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., t. I, k. 987- 993, k. 3413.

Podczas kolejnego przesłuchania, J. L. wyjaśnił, że posiadał wiedzę, że P. i N. handlowali razem, lecz nie chciał z nimi współpracować. Przekonał go dopiero Ł. W. (1), który w tym czasie kupował na własny użytek heroinę od N.. J. L. kupował heroinę od różnych osób, łącznie nie więcej niż 700 gramów. Następnie przebywał w Zakładzie Karnym w S., i jak wyszedł z niego, ponownie nawiązał kontakt z N. i odbierał od niego heroinę, D. D. (2) i B. N. (1) do około kwietnia 2014 roku, łącznie nie mniej niż 3 kilogramy heroiny. J. L. wyjaśnił, że następnie nabywał heroinę wraz z J. W. (1).

Wyjaśnił też, że razem z D. D. (2), jeździł dwukrotnie do miejscowości H. w H., najprawdopodobniej na początku 2012 roku. Na miejscu w hotelu znajdującym się w innej miejscowości był już obecny A. L. (1) ps. (...) wraz z dwoma innymi ustalonymi osobami. Zakupili 300 gramów heroiny i tzw. posypkę oraz od innej osoby 1 kilogram heroiny, po czym w pięć osób wrócili kolejnego dnia, dwoma samochodami. Kolejny wyjazd odbył się do tego samego hotelu, gdzie w sześć osób wynajęli pokój. J. L. wyjaśnił, że 1 kilogram heroiny odebrali z baru w H., gdzie przebywali T., przy czym on oczekiwał w samochodzie. Wrócili jak za pierwszym razem dwoma samochodami, osoba przewożąca narkotyki była sama w samochodzie a pozostali jechali wspólnie w drugim. Wyjaśnił, że wszyscy wiedzieli po co tam jeżdżą, bo widzieli heroinę w pokoju hotelowym. Przed Sądem, sprostował wyjaśnienia uznając, że nie jest przekonany, czy A. L. (1) był świadomy po co jeżdżą do H., bo miało go nie być przy wymianach.

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., k. 1010-1015, 3413.

J. L. wyjaśnił o odbiorach narkotyków od B. w okresie od marca do kwietnia 2012 roku do stycznia 2013 roku, przy ulicy (...) we W.. Wyjaśnił, że czasami przychodził z K. W. (1), i nabywał dla nich heroinę w cenie 550 zł za 5 gramów, łącznie nie mniej niż 200 gramów. Wyjaśnił, że zdarzało się tak, że dzwonił do N., a narkotyki odbierał od B..

Oskarżony (wówczas podejrzany) wyjaśnił, że w podobnym okresie odbierał heroinę także od D. D. (2), choć zaczął już pod koniec 2011 roku do końca 2012 roku. Brał od niego od pół grama do 5 gramów, z mieszkania przy ul. (...) we W., albo z jego miejsca pracy na budowie, za C. przy ulicy (...). Czasami przychodził dwa razy dziennie, łącznie odebrał od 400 do 600 gramów heroiny. Wyjaśnił, że towarzyszyła mu także K. W. (1), z którą razem zużywał heroinę. Wyjaśnił także, że z W. odebrał nie więcej niż 500 gramów heroiny, z czego dla niego było 300 gramów.

Oskarżony wyjaśnił także, że odbierał narkotyki od mężczyzny o pseudonimie (...), przy ul. (...) a W. albo w okolicach szpitala przy ul. (...) we W.. Jednorazowo od 1 do 5 gramów, w cenie 550 zł za 5 gramów. Podczas okazania na tablicy poglądowej rozpoznał G. B. (1), D. D. (2), J. W. (1), D. D. (1), P. P. (1), A. M., S. M., A. L. (1), Ł. W. (1), A. K. (2), P. S. (2), S. K. i A. N. (1). Potwierdził, że zna P. P. (1), który jest mężem kuzynki jego konkubiny K. W. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., k. 1017-1021

W czasie kolejnego przesłuchania w czasie postępowania przygotowawczego, wyjaśnił na temat odbioru narkotyków od osoby o pseudonimie (...) przy ulicy (...) (S. K.) wraz z N..

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., k. 1051-1052

W czasie konfrontacji J. L. z A. K. (2), wyjaśnił ponownie, że nie od razu zaczął pracować dla N.. Stało się to dopiero po jakimś czasie i trwało do momentu rozpoczęcia odbywania kary pozbawienia wolności.

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., k. 1053-1058

W czasie konfrontacji J. L. z K. W. (1), wyjaśnił, że kilka razy był z konkubiną u B. po odbiór heroiny, jednak nie widziała ona odbioru, lecz później razem zużywali te narkotyki. Wyjaśnił także, że była z nim u D. na ulicę (...).

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., k. 1059-1063

Podczas konfrontacji z A. N. (1), J. L. potwierdził poprzednie wyjaśnienia w zakresie tego, że po tym jak został oszukany przez A. N. (1), przez jakiś czas do niego nie przychodził, co zrobił dopiero, gdy nie mógł zakupić heroiny od nikogo innego, do czego przekonał go (...). Wyjaśnił, że całą heroinę w ilości ok. 700 gramów przeznaczał dla siebie i dla swojej konkubiny- K. W. (1). Ponadto wskazał, że po wyjściu z zakładu karnego ponownie nawiązał kontakt z A. N. (1), od którego odbierał heroinę, łącznie nie mniej niż 3 kilogramy. J. L. sprostował, że narkotyki odbierał do około kwietnia 2013 roku a nie do 2014 roku.

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., k. 1067-1073

J. L. składając wyjaśnienia w charakterze podejrzanego w dniu 26 kwietnia 2016 roku, wyjaśnił odnośnie odbioru narkotyków od P. P. (1), od którego rozpoczął odbiór narkotyków po tym jak policja dokonała zatrzymania A. N. (1). Wymienieni ustalili cenę za jeden gram w kwocie 100 albo 110 złotych, i składały się na nią heroiny jak i posypka, bowiem P. P. (1) nigdy nie sprzedawał czystej heroiny, tylko „pół na pół” np. 5 gramów heroiny i 5 gramów posypki. Łącznie odebrał nie mniej niż 700 gramów heroiny, jednorazowo od 5 do 35 gramów. Heroinę odbierał od niego z domu przy ulicy (...) albo z wynajmowanego mieszkania znajdującego się w okolicy L., czasami zaś P. P. (1) sam mu przywoził w okolicę (...). Narkotyki odbierał do czasu zatrzymania jego kurierki, co miało miejsce jak wracała z H., przewożąc w busie pół kilograma heroiny. J. L. wyjaśnił, że nie przystawał na propozycję wspólnych wyjazdów do H. po narkotyki. Wskazał, że zdarzały się sytuacje P. P. (1) przywoził rano heroinę z H. a już wieczorem jechał po nią ponownie. J. L. wyjaśnił, że kupioną heroinę przeznaczał na potrzeby własne i jego konkubiny K. W. (1) a część z niej odsprzedawał nieustalonym osobom, by mieć środki finansowe na kolejne zakupy heroiny. Sprzedawał ją za kwotę oscylującą w granicach 150-200 złotych za gram, w zależności od jej jakości i osoby odbiorcy. J. L. wyjaśnił, że miał specjalny numer telefonu do kontaktu, który często zmieniał, na pewno też jedną kartę otrzymał od P. P. (1). Wskazał, że określenie „pływak” oznacza w slangu tzn. posypkę do heroiny. Wyjaśnił także o innych osobach handlujących dla P. P. (1), w tym o S. M.. Przed Sądem dodał, że nie wie w stu procentach, skąd P. brał narkotyki i nie wie do końca, co M. robił z narkotykami

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., k. 1260-1262, 3414

Podczas konfrontacji pomiędzy J. L. a J. W. (1), potwierdził swoje wyjaśnienia, wskazując, że J. W. (1) przywoził jego konkubinę na widzenia do Zakładu Karnego w Szczelinie, w którym przebywał. Wskazał, że poznał go z A. N. (1), i od tego czasu ich kontakt się zakończył, co też potwierdził J. W. (1). A. L. (3) nie zgodził się z twierdzeniami J. W. (1), że przekazał mu 750 gramów, wyjaśniając, że mogło to być maksymalnie 500 gramów łącznie. Wyjaśnił, że rzeczywiście kilkukrotnie mogły być takie sytuacje, że miał heroinę przy sobie, by mu ją sprzedać.

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., k. 1263-1266

J. L., składając wyjaśnienia w charakterze podejrzanego odniósł się do różnych rozmów telefonicznych nagranych w ramach kontroli (...) krypt. (...), stosowanej wobec P. P. (1) z numeru tel. (...) oraz kontroli (...), stosowanej również wobec wymienionego z numeru (...). J. L. wyjaśnił, że ilość czasu oznaczała ilość gramów narkotyków, a zatem 30 lub 40 minut oznacza 30 lub 40 gramów heroiny zaś narkotyki były przekazywane pół na pół, a zatem gdy zamawiał 40 gramów heroiny, otrzymywał 20 gramów heroiny i 20 gramów posypki.

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., k. 1313-1317

J. L. podczas konfrontacji z A. K. (1), podczas której obaj występowali w charakterze podejrzanych wskazał, że A. K. (1), jest A. od A. K. (2), od której odbierał heroinę. Sprostował, że odebrał od niej 10 ćwiartek, przy czym jedna ćwiartka to 0,2 gramów heroiny a nie 10 gramów, jak zostało zapisane w protokole z dnia 10 lutego 2016 roku.

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., k. 1482-1485

J. L. ponownie wyjaśnił, że nie miał świadomości udziału w grupie przestępczej, przy czym przyznał się do udziału w obrocie, opisując współpracę z różnymi osobami, w różnych okresach. Wskazał, że od A. N. (1) i osób przez niego wskazanych, odebrał nie więcej niż 5 kilogramów narkotyków od połowy 2009 r. do kwietnia 2013 r. Wskazał, że P. P. (1) miał do niego pretensję, że mało sprzedawał. Przed Sądem odnosząc się do tych wyjaśnień, wskazał, że wiele rzeczy, które wyjaśniał opierały się na tym, co powiedział mu P. P. (1), które jak się później okazało nie były do końca oparte na prawdzie.

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego J. L., k. 1519-1521, 3419

Przed Sądem, J. L. występując w charakterze oskarżonego podtrzymał wyjaśnienia z etapu postępowania przygotowawczego. J. L. w dalszym ciągu nie przyznał się do udziału w grupie przestępczej, twierdząc że nie miał świadomości udziału w grupie prowadzonej najpierw przez L. W. (2) a po jej wyodrębnieniu przez A. N. (1). W pozostałym zakresie przyznał się do zarzucanych mu przestępstw i złożył wyjaśnienia w istotnej części zgodne z ujawnionym stanem faktycznym. J. L. zakwestionował dokonane ustalenia odnośnie ilości heroiny, wskazując, że nabył mniej aniżeli przypisuje mu A. N. (1), bowiem mógł nabyć 5 kilogramów a nie przypisywane mu 10 kilogramów. Wyjaśnił, że od B. N. (1) nabył 200 gramów heroiny, od D. D. (2) maksymalnie 200 gramów heroiny, którymi to narkotykami dzielił się z konkubiną K. W. (1). Wyjaśnił, że był wykorzystywany psychicznie z uwagi na swoje uzależnienie przez A. N. (1), by jeździć po narkotyki do H., jako tester. Wyjaśnił, że nie handlował narkotykami z uwagi na swoje uzależnienie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego J. L., k. 3412-3414

A. L. (1), składając wyjaśnienia w charakterze podejrzanego w dniu 11 lutego 2015 roku wskazał, że po tym jak opuścił Zakład Karny w Z., odebrał go A. N. (1) oraz D. D. (1), którzy zaproponowali mu wyjazd do I., na co on przystał i dwukrotnie tam pojechali. Wyjaśnił, że A. N. (1) pożyczył mu 10.000 złotych na otwarcie sklepu z odzieżą. A. L. (1) przyznał, że wiedział, że A. N. (1) bierze udział w procederze narkotykowym. Ówczesnie podejrzany wyjaśnił, że pojechał do H. z A. N., J. W. (2), D. D. (5), D. D. (1), gdzie widział, że odebrali heroinę wielkości kostki masła. Wyjaśnił,

że A. N. miał także kokainę, bowiem wsypywali ją sobie do w.. Narkotyki do P. miał przewieźć J. W. autobusem, który jak się później dowiedział miał zostać zatrzymany na terenie N.. Przed Sądem wskazał, że nie wiedział, że kostka, którą widział to heroina, ponieważ nie zna się na narkotykach.

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanego A. L. (1), k. 2306- 2309, 3419v

W złożonych wyjaśnieniach A. L. (1) wskazał, że z Zakładu Karnego w Z. odebrał go również D. D. (2). W dniu 15 września 2011 r. pojechali do I., lecz z uwagi na upojenie alkoholowe nie pamiętał wiele szczegółów. Wyjaśnił, że pojechali do osoby o pseud. Diabeł. Wskazał, że wrócili do P., po czym tydzień lub dwa tygodnie później ponownie wrócili do I. odebrać samochód, którym wcześniej przyjechali. Wyjaśnił, że już mu się wszystko miesza. Wyjaśnił, że pojechał również do H. z J. W. (2), którego wtedy widział pierwszy raz. Wyjaśnił także, że był w H. z G. K. i A. N. (1) oraz kobietą o imieniu N., która była kierowcą w obie strony. Wskazał, że tydzień później miał się dowiedzieć, że chodziło o przewóz narkotyków. Wyjaśnił, że oprócz opisanych wyjazdów mógł być raz jeszcze zarówno w H. jak i I..

Dowód:

- wyjaśnienia A. L. (1), k. 2401-2404

A. L. (4) podczas przesłuchania nie przyznał się do zarzucanych mu przestępstw, wskazując, że dwukrotnie zarówno w I. jak i w H. był jedynie w celach imprezowych, które były organizowane przez A. N. (1) spontanicznie, właściwie z dnia na dzień. Wskazał, że za pierwszym razem był w H. z pojechał do H. z A. N., J. W. (2), D. D. (1) i możliwe, że z D. D. (5). Wyjaśnił, że widział, że coś kombinowali, a A. N. dzwonił dwukrotnie do kolegi, i przyniósł do hotelu narkotyki. Wskazał, że J. W. (2) nie wracał z nimi a po dwóch tygodniach dowiedział się, że został zatrzymany. Drugi wyjazd do H. był później, jak już A. miał firmę z oknami, i uczestniczył w nim G. K. i A. N. (1) oraz jedna nieznaną mu osoba. A. L. (4) wyjaśnił, że A. N. (1) żył narkotykami. Odnosząc się do wyjazdów do I., to wyjaśnił, że pojechali tam do znajomych D. D. (1)- mieszkała tam E. i R. ps. (...), wrócili samolotem i po dwóch tygodniach wrócili po samochód.

Dowód:

- wyjaśnienia A. L. (1), k. 2408-2409

A. L. (1) ponownie wskazał, że nie przyznaje się do zarzucanych przestępstw i odmówił składania wyjaśnień, podtrzymując, to co powiedział dotychczas.

Dowód:

- wyjaśnienia A. L. (1), k. 2929-2930

Podczas pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanego, G. B. (1) wyjaśnił, że nie jest zaskoczony ilością narkotyków wskazanych w zarzucie. Potwierdził, że kupował od A. N. (1) heroinę, ale nie w ilościach wskazanych w zarzutach. Wyjaśnił, że początkowo nabywał na własne potrzeby, wskazując że sprzedawał innym osobom, a później to prostując. Przyznał, że pojechał do H. i na miejscu spotkał się z A. N. (1), na jego polecenie czekając w hotelu i próbując 2 gramy heroiny. Po sprawdzeniu heroiny, wrócił do P., za co miał nic nie dostać.

Dowód:

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 1559-1560

G. B. (1) nie do wszystkiego się przyznał, wskazując, że kupował narkotyki na własny użytek, za część nie musiał płacić. Za jeżdżenie z A. N. (1) do H. jako tester dostawał narkotyki. Wyjaśnił, że nie wie, czy przewoził narkotyki, ale pod kołem jego samochodu F. (...) jest bardzo dużo miejsca przy kole.

Dowód:

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 1566

G. B. (1) przyznał się jedynie do posiadania narkotyków, tj. do 6,61 gramów heroiny, wskazując, że według niego nie stanowi to 66 porcji handlowych. Wyjaśnił, że waga służyła mu do ważenia narkotyków w postaci heroiny, które kupił dla siebie, nie pamięta od kogo. Ujawniona podczas przeszukania łyżeczka służyła do wydobywania narkotyków z woreczka. Nie potrafił wyjaśnić, dlaczego narkotyki miał podzielone w ujawnionych woreczkach, twierdząc, że może taką równą ilość łyżeczką wyciągnął. Z widzenia kojarzy D., ale nie wie czy D. czy D..

Dowód:

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 1721-1722

Podczas konfrontacji G. B. (1) i B. N. (1), obaj się rozpoznali i wskazali, że się znają. G. B. (1) nie zgodził się z twierdzeniami B. N. (1), która wskazała, że G. B. (1) był odbiorcą narkotyków i odebrał od niej około 500 gramów heroiny, płacąc 100 złotych za gram, przy czym miał odebrać od 5 do 100 gramów jednorazowo, zdarzało się, że odebrał 50 gramów, oraz wskazując, z kim robił interesy.

Dowód:

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 1774-1776

Podczas konfrontacji G. B. (1) i A. K. (2), oskarżony (ówcześnie podejrzany) wyjaśnił, że nie kojarzy siedzącego obok niego mężczyzny. G. B. (1) wyjaśnił, że nie sprzedawał dla A. K. (2) narkotyków i nie mieszkał nigdy naprzeciwko A. N.. Tym samym G. B. (1) zaprzeczył zeznaniom A. K. (2), który wskazał, że kupił od niego nie mniej niż 500 gramów heroiny.

Dowód:

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 1778-1780

Podczas konfrontacji G. B. (1) i A. N. (1), oskarżony (wtedy podejrzany) zaprzeczył zeznaniom A. N. (1), który twierdził, że sprzedał mu nie mniej niż 1,500 gramów heroiny i był mu winny 15.200 złotych. G. B. (1) potwierdził, że był dla ww. w H., jednak nie przewiózł dla niego heroiny i nie otrzymał za to pieniędzy, a jedynie testował dla niego heroinę.

Dowód:

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 1781-1784

Podczas konfrontacji G. B. (1) i J. W. (1), G. B. zaprzeczył zeznaniom J. W. (1), jakoby sprzedawał narkotyki dla A. N. (1). Tym samym nie potwierdził zeznań J. W. (1), jakoby w okresie od kwietnia do czerwca 2014 roku, sprzedał mu 5-7 gramów heroiny w cenie 120-130 zł za jeden gram.

Dowód:

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 1795-1798

G. B. (1) nie zgodził się z zeznaniami złożonymi podczas konfrontacji przez A. K. (1), która wskazała, że był najpierw odbiorcą A. N. (1) a później głównym dilerem, i kupowała od niego po 1-2 gramy heroiny jednorazowo. Oskarżony, a wtedy podejrzany wskazał, że nigdy nie sprzedał pani A. K. (1) jakiegokolwiek ilości narkotyków.

Dowód:

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 1800-1803

Nie przyznał się do zmienionego i uzupełnionego zarzutu, podtrzymując jedynie przyznanie się do posiadania heroiny.

Dowód:

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 1813

Przed Sądem, oskarżony nie przyznał się do zarzutów innych niż posiadanie narkotyków i odmówił składania wyjaśnień. G. B. (1) podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego. Dodał, że do H. przyjechał, otrzymał próbkę narkotyków i zasnął, po czym wrócił do P.. Dostał za to narkotyki. Wskazał także, że zgłosił się na terapię. Ponadto wyjaśnił, że zdarzało się, że miał odgórnie przez N. przekazać narkotyki panu L. i K., reszty nie pamięta.

Dowód:

- wyjaśnienia G. B. (1), k. 3420- 3421v

Ł. W. (1), podczas pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanego, nie przyznał się do zarzucanych czynów w opisanej w formie. Wyjaśnił, że jego kontakt z heroiną zaczął się pod koniec 2008 r. lub na początku 2009 r., gdy poznał przez P. S. (5) osobę o pseud. Małpa. Wyjaśnił, że brał od niego heroinę, łącznie nie mniej niż 100 gramów, płacąc po 40 złotych za ćwiartkę. Następnie kupował przez dwa miesiące od P. S. (5), łącznie nie więcej niż 10 gramów heroiny. Po tym jak ww. wyjechał do N., jego interes przejął A. N. (1), i od niego odebrał łącznie 50 gramów heroiny. Zdarzyło się także, że jego żona B. N. (1) przekazywała narkotyki, łącznie nie więcej niż 5 gramów. Następnie łącznie z M. o pseud. G., odebrali wspólnie nie więcej niż 1500 gramów heroiny, jednorazowo po 5 gramów w cenie 550 złotych. Zastanawiali się nad handlem narkotykami, ale wyjaśnił, że wszystko zużyli na własne potrzeby. Zadłużyli się na ok. 9000 złotych, przez co jego koledze miał zostać zabrany samochód w ramach zabezpieczenia wierzytelności, i na tym zakończyła się ich współpraca. Wyjaśnił, że wcześniej A. N. zaproponował mu wspólne wyjazdy do H. za narkotyki, na co on się zgodził. Pojechał razem z ww. i nieznanym mu wcześniej chłopakiem i dziewczyną. W H. wynajęli dwa pokoje w hotelu, jednakże mieli wrócić bez narkotyków do P. a w N. przejść dwugodzinną kontrolę policyjną. Ł. W. (1) opisał relację A. N. z P. P.. Podkreślił, że nie sprzedawał nikomu zakupionych od ww. narkotyków. Rozpoznał na tablicy pogładowej m.in. swojego szwagra J. L. oraz A. K. (2).

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. W. (1), k. 1208-1212

Podczas drugiego przesłuchania, występujący w charakterze podejrzanego Ł. W. (1) podtrzymał swoje wyjaśnienia.

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. W. (1), k. 1239

Podczas konfrontacji z A. K. (2), który wskazał, że Ł. W. (1) był dilerem A. N., i razem z nim jeździł po narkotyki, które mieli osobno później sprzedawać innym osobom, podejrzanym (obecnie oskarżony) podtrzymał dotychczasowe wyjaśnienia. Wskazał także, że nie brał udziału w spotkaniu na N., o którym mówił A. K. (2). Wyjaśnił, że zażywał narkotyki z osobą o pseud. P., lecz nigdy ich od niego nie odbierał. Wyjaśnił, że nie brał także narkotyków od osoby o pseud. B. ani do P.. Wskazał, że mógł odebrać od mężczyzny o pseud. Pulpet nie więcej niż 70 gramów heroiny.

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. W. (1), k. 1246-1252

Podczas konfrontacji z A. N. (1), podtrzymał dotychczasowe wyjaśnienia. A. N. (1) przyznał, że rzeczywiście był wyjazd, na którym zostali oszukani oraz, że Ł. W. (1) przychodził po heroinę z osobą o pseud. G. a także, że zabrał mu samochód.

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. W. (1), k. 1253- 1258

Ł. W. (1) nie przyznał się do udziału w grupie przestępczej, częściowo przyznał się uczestniczenia w obrocie heroiną i podtrzymał, to co dotychczas powiedział. Wyjaśnił, że kupował na własny użytek i nigdy nie sprzedawał narkotyków a jedynie mógł się z kimś na nią składać lub z kimś się podzielić. Wyjaśnił, że mówił A. N., że potrzebuje heroinę na handel, bo w innym wypadku nie sprzedałby mu w takich ilościach i cenach hurtowych.

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. W. (1), k. 1512

Przed Sądem, oskarżony nie przyznał się do zarzucanych czynów, jedynie do posiadania. Wyjaśnił, że nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i nie handlował dla N., a jedynie brał na własny użytek. Wskazał, że nie uzyskał żadnych korzyści majątkowych, poddał się terapii.

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. W. (1), k. 3421v-3422

Podczas pierwszego przesłuchania, K. W. (1) (wtedy K. W. (1)) nie przyznała się do zarzucanych jej przestępstw. Wyjaśniła, że P. S. (5) pseud. Ł. dostał interes narkotykowy od G. i poczęstował ją kiedyś heroiną, którą razem zażyli- znała go ze szkoły. Następnie P. S. (5) wyjechał do N. i A. N. (1) przejął jego interes. Wyjaśniła, że zażywała narkotyki wraz ze swoim chłopakiem J. L. pseud. J.. Wyjaśniła, że nigdy sama nie kupowała narkotyków, bowiem A. N. (1) nie chciał mieć bezpośrednio do czynienia z kobietami, więc zawsze kupował J. L.. Podejrzana wyjaśniła, że podczas gdy J. L. poszedł do zakładu karnego, kupowała od J. W. (2) codziennie po 0,25 grama heroiny w cenie 40 złotych (przed Sądem jednak sprostowała, że kupowała z nim u A. N. (1)). Wyjaśniła, że nigdy nie widziała, aby J. L. dzielił i porcjował narkotyki. Wyjaśniła, że J. L. kupował od A. N. (1), D. D. (2) i A., który ma dziewczynę A.. Wyjaśniła zażywali narkotyki codziennie od 0,25 do 0,5 grama. Nie miała wiedzy skąd brał pieniądze na narkotyki. Wskazała także „J. mówił mi, że załatwiał innym narkotyki. To znaczy brał od kogoś pieniądze na heroinę, następnie kupował ją od kogoś. Odsypywał dla siebie, a resztę dawał temu, co kupował.”. Wyjaśniła, że jej brat nazywa się Ł. W. (1), pseud. S., wskazując, że mieszka na pustostanie przy ul. (...).

Dowód:

- wyjaśnienia K. W. (1), k. 1106-1107

K. W. (1) wyjaśniła, że jej pierwszy kontakt z heroiną miał miejsce w 2008 roku, lecz od tamtego czasu przez 2 lata nie miała kontaktu z narkotykami. Wyjaśniła, że J. L. zaczął odbierać heroinę od A. N. (1). Pieniądze mieli z legalnej pracy. Wyjaśniła, że najpierw chodził sam J. L., a później chodzili razem na ulicę (...), gdzie mieszkał A. i B. N. (2). Wyjaśniła, że dawała ubrania dla ich syna. Wyjaśniła, że mogło tak być, że wspólnie wzięli nie więcej niż 300 gramów heroiny, przy czym odbierał ją od A. N. wyłącznie (...). Po tym jak poszedł odbywać karę pozbawienia wolności, odbierała już sama, łącznie nie mniej niż 50 gramów. Składała się na narkotyki z różnymi osobami, np. J. W. (1), po tym jak opuścił zakład karny w S.. Wyjaśniła, że J. W. (1) zawoził ją około 4 razy na widzenie do J. L., płacąc mu za paliwo. Wyjaśniła, że nie spożywała heroiny od czasu, kiedy A. L. (3) wyszedł z zakładu karnego, lecz później rozpoczęli na nowo, aż do zatrzymania A. N.. Wyjaśniła, że odbierali od niego heroinę wspólnie, lub J. L. jeździł sam, z mieszkania przy ul. (...) i z ul. (...), które nazywali biurem. Wyjaśniła, że jak nie było A. N. (1), to odbierali od B. N. (1), łącznie nie mniej niż 200 gramów heroiny. Później J. L. odbierał dla nich narkotyki od mężczyzny o imieniu D., który mieszkał przy ul. (...) we W., i miał brata o imieniu D.. Czasami kupowali heroinę z budowy, na której pracował. łącznie nie więcej niż 200

gramów heroiny. Wyjaśniła, że nigdy nie handlowała narkotykami, i nikomu nie sprzedawała. Na tablicy pogłądowej rozpoznała J. W. (1), P. P. (1), Ł. W. (1), J. L., A. K. (2), P. S. (5), A. N. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia K. W. (1), k. 1113-1118

Podczas konfrontacji z J. L., K. W. (1) zgodziła się z wyjaśnieniami, złożonymi przez siebie, wskazując, że nie wiedziała, że J. L. sprzedaje narkotyki. Nie miała wiedzy, skąd ma takie ilości heroiny po powrocie z Ż..

Dowód:

- wyjaśnienia K. W. (1), k. 1148-1152

Podczas konfrontacji z A. N. (1), K. W. (1) wyjaśniła, że narkotyki odbierała na własne potrzeby i nikomu nie sprzedawała. Skłamali tak A. N. (1), ponieważ nie chcieli by ktoś wiedział, że są narkomanami.

Dowód:

- wyjaśnienia K. W. (1), k. 1198-1201

Podczas konfrontacji z J. W. (1), K. W. (1) podtrzymała swoje wyjaśnienia, że razem składała się z J. W. (1) na zakup narkotyków. Okoliczność tę potwierdził J. W. (1), jednocześnie wskazując, że kupował zarówno od niej bardzo często w okresie od grudnia 2010/ stycznia 2011 do wakacji 2011 roku. K. W. zaprzeczyła, by J. przychodził do niej przez cały okres przebywania J. L. w zakładzie karnym, twierdząc, że mogło o trwać do marca 2011 roku, jednocześnie wyjaśniając, że to mogła być prawda co mówi, że załatwiła mu 200-250 gramów heroiny.

Dowód:

- wyjaśnienia K. W. (1), k. 1274-1276

K. W. (1) przyznała się do zarzutu udziału w grupie przestępczej, częściowo przyznała się do uczestniczenia w obrocie, wskazując, że brała o N. i innych osób heroinę, w tym przez J. L.. Nie potrafiła określić ilości odbieranych narkotyków. Wyjaśniła, że często płaciła za narkotyki kradzionymi ubraniami. W okresie, kiedy J. L. odbywał karę w zakładzie karnym w S., odebrała nie mniej niż kilogram heroin, płacąc za 5 gramów kwotę 500- 600 złotych.

Dowód:

- wyjaśnienia K. W. (1), k. 1459-1460

Oskarżona przed Sądem nie przyznała się do winy i odmówiła składania wyjaśnień. Odnośnie pierwszych złożonych wyjaśnień sprostowała, że narkotyki kupowała od A. N. (1) a nie od J. W. (2), z którym to składała się na ich zakup.

Dowód:

- wyjaśnienia K. W. (1), k. 3422v-3424

Podejrzana A. K. (1), składając wyjaśnienia w charakterze podejrzanej, opisała początki działalności A. N. (1) oraz wskazała na powiązania osobowe. Początkowo miał przywozić heroinę, później też kokainę. Wyjaśniła, że z H. kurierzy dla ww. przywozili także wypełniacz. Wskazała także, że była testerem heroiny przywożonej od P. i B.. Wyjaśniła, że A. N. (1) nie jeździł sam, bo nie umiał prowadzić samochodu ani nie znał języka a., wskazując, że jeździł do H. ze swoim szwagrem A. L. (1), D. D. (1), który był tłumaczem oraz testerem narkotyków, którym był J. (J. L.), gdzie brał narkotyki od jakiegoś T.. Nie miała wiedzy, kto był jego kurierem, ale słyszała, że jego kurierzy kilka razy zostali zatrzymani przez Policję. Wyjaśniła, że brała początkowo od 5 do 10 gramów narkotyków tygodniowo, dla siebie jak i na sprzedaż.

Wyjaśniła, że G. B. (1) pseudonim (...) był jednym z głównych dilerów A. N.. Sądzi, że A. L. (1), który był szwagrem A. N. był jego współnikiem. Rozpoznała na tablicy poglądowej m.in. K. W. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 718-720

A. K. (1) rozpoznała na tablicy poglądowej m.in. G. B. (1), J. L., A. L. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 734-737

Podczas konfrontacji A. K. (1) z A. N. (1), podtrzymała poprzednio złożone wyjaśnienia. Co do zasady, nie zaprzeczył im także A. N. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 755-757

Podczas eksperymentu procesowego z udziałem A. K. (1), wskazała adresy osób związanych z procederem narkotykowym, w tym A. L. (1) przy ulicy (...) we W., G. B. (1) przy ul. (...) we W., S. przy ul. (...) i następnie przy ul. (...) we W., gdzie miał mieszkać z dziewczyną o imieniu M., a także okolice mieszkania J. L. i K. W. (1), w pobliżu Placu (...) we W..

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 776-777

Podczas konfrontacji A. K. (1) z D. D. (1), podtrzymała poprzednio złożone wyjaśnienia. D. D. (1) potwierdził, że jeździł z A. N. (1) trzykrotnie do H., za co miał dostać 1.000 złotych, jednocześnie zaprzeczając, że jeździł w celu przewożenia narkotyków.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 807-809

Podczas konfrontacji A. K. (1) z D. D. (2), podtrzymała poprzednio złożone wyjaśnienia, wyjaśniając, że brała od D. D. (2) z ulicy (...) heroinę, łącznie około 20-30 gramów w cenie 110-120 złotych za jeden gram.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 811-812

Podczas konfrontacji A. K. (1) z A. W. (2) pseud. K., podtrzymała poprzednio złożone wyjaśnienia, którym zaprzeczył wymieniony, uznając, że to zemsta za to, że nazywał ją ćpunką. A. K. (1) podtrzymała, że była co najmniej pięć razy świadkiem przekazywania przez niego narkotyków, wskazując, że nie jest i nie była nigdy z nim pokłócona.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 832-835

A. K. (1) złożyła wyjaśnienia odnośnie połączeń i wiadomości SMS z kart SIM zabezpieczonych podczas przeszukania, które należały do niej i do A. K. (2). Ponownie wyjaśniła, że brała heroinę od B. (G. B. (1)), bo tak kazał jej A. N. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 860-863

Podczas konfrontacji A. K. (1) z G. B. (1), podtrzymała poprzednio złożone wyjaśnienia, i wskazała, że jest to osoba o pseud. B., o którym wyjaśniała i wskazała jego adres zamieszkania. Wymieniony wskazał, że nie zna A. K. (1) i nie sprzedawał nikomu narkotyków, ponownie twierdząc, że słowa o sprzedawaniu narkotyków nie były jego słowami a prokuratora.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 866-869

A. K. (1) przyznała się w całości do zarzucanych jej przestępstw, podtrzymując dotychczas złożone wyjaśnienia.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 873

A. K. (1) przyznała się do zarzucanych jej przestępstw, z wyłączeniem pierwszego zarzutu, twierdząc, że nie przypomina sobie takiej sytuacji aby przekazywała jakieś narkotyki J. (J. L.), podtrzymując dotychczas złożone wyjaśnienia.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 1479-1480

Podczas konfrontacji A. K. (1) z J. L., podtrzymała poprzednio złożone wyjaśnienia, i wskazała, że jest to osoba o pseud. J., który przyjeżdżał do A. po narkotyki. Wymieniony wskazał, że jest to A. od A., od której podczas nieobecności A. wziął 10 ćwiartek heroiny, przy czym ćwiartka dla niego to 0,2 gramy. A. K. (1) wyjaśniła, że nigdy nie przekazała żadnych narkotyków J., wskazując, że uzależniła się od heroiny dopiero po wyjściu A. z zakładu karnego w 2009 r.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 1482-1485

Oskarżona A. K. (1) przed Sądem przyznała się do zarzutów z pominięciem udzielenia narkotyków J. L.. Wyjaśniła, że jak przyjeżdżała do A. N., to widywała tam A. L. (1), którego A. N. przedstawiał jako swojego współnika, z którym jeździ do H.. A. K. (1) wyjaśniła, że wie, że K. L. handlowała narkotykami. Nigdy nie widziała, jak J. L. handluje, ale mogła słyszeć to od innych osób, w tym A. N. chwalił się, że J. dużo sprzedaje. Myśli, że A. N. mówił im o ilościach sprzedawanych przez innych, żeby nas zmobilizować do sprzedaży. Słyszała, że jeździł jako tester do H.. A. N. (1) mówił jej także, że K. L. handluje. Wyjaśniła, że w tym środowisku wskazywano na konkretne osoby, o których wyjaśniała, to była wiedza powszechna, nie ma raczej tajemnic. Wskazała, że kupowała heroinę za 100 lub 110 złotych i z jednego grama robiła pięć porcji i sprzedawała po 40 złotych. Wyjaśniła, że od 2014 roku nie popełnia przestępstw i nie zażywa narkotyków. Wychowuje samotnie córkę, pracuje od trzech lat u jednego pracodawcy, zarabiając najniższą krajową, żyje spokojnie.

Dowód:

- wyjaśnienia A. K. (1), k. 3434v-3438

K. N. (1), podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego, nie przyznał się do winy. Wskazał, że zna A. N. (1), i ich kontakt polegał na przekazywaniu przez niego pieniędzy dla zatrzymanego P. S. (3). Wyjaśnił, że nigdy nie przekazywał ani nie udzielał mu nieodpłatnie żadnych narkotyków ani nie pośredniczył w żadnym takim przekazywaniu.

Dowód:

- wyjaśnienia K. N. (1), k. 2082-2084

W całości podtrzymał składane dotychczas wyjaśnienia, wnosząc o konfrontację z A. N. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia K. N. (1), k. 2097

Podczas konfrontacji K. N. (1) z A. N. (1), nazywanego przez A. N. (1) jako (...), oskarżony (wtedy podejrzany) rozpoznał A. N. i podtrzymał swoje dotychczasowe wyjaśnienia.

Dowód:

- wyjaśnienia K. N. (1), k. 2098-2101

K. N. (1) podtrzymał składane dotychczas wyjaśnienia. Po okazaniu zestawień ujawnionych na laptopie marki L. w czasie oględzin laptopa, podejrzany wyjaśnił, że pierwsze rozliczenie dotyczy zakupu perfum a odnośnie drugiego nie potrafił jednoznacznie określić, ale stwierdził, że na pewno oba te zestawienia nie dotyczą narkotyków.

Dowód:

- wyjaśnienia K. N. (1), k. 2226-2227

Podczas przesłuchania przed prokuratorem w dniu 21 czerwca 2018 roku, przy udziale swojego obrońcy, przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Oświadczył, że chce dobrowolnie poddać się karze w trybie art. 335 § 2 k.p.k.

Dowód:

- wyjaśnienia K. N. (1), k. 2921

Przed Sądem, oskarżony K. N. (1) przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień. Po odczytaniu wyjaśnień z etapu postępowania przygotowawczego podtrzymał złożone wyjaśnienia. Odnośnie pierwszych, wskazał, że większość rzeczy, które wtedy mówił była prawdą.

Dowód:

- wyjaśnienia K. N. (1), k. 3411

Sąd mając na względzie całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, nie miał najmniejszych wątpliwości, co do sprawstwa i winy wszystkich oskarżonych w odniesieniu do przypisanych im w wyroku czynów.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach osobowych w postaci zeznań świadków A. N. (1), B. N. (1), A. K. (2), J. W. (1) a częściowo także na wyjaśnieniach oskarżonych, w tym przede wszystkim J. L., K. W. (1) i A. K. (1). Wskazać w tym miejscu należy, iż zasadnicza część ustaleń faktycznych niniejszej sprawy nie była przez oskarżonych kwestionowana, a rozbieżności występowały jedynie w zakresie ilości środków odurzających i ich przeznaczenia. W tym właśnie miejscu zasadne jest wskazanie, iż specyfika tzw. "spraw narkotykowych" w znacznej mierze opiera się na tzw. "osobowych źródłach dowodowych", kiedy niejednokrotnie wyjaśnienia skruszonych przestępców są jedynym dowodem w sprawie. Znaczny okres przestępczej działalności, do którego odnosiły się wyjaśnienia świadków i oskarżonych, wielość inkryminowanych zdarzeń i osób, z którymi w różnym stopniu współdziałali w powiązaniu z upływem czasu od chwili zaistnienia poszczególnych zdarzeń

przestępczych do czasu kiedy relacje z tymi zdarzeniami związane przekazywali organom ścigania, niewątpliwie nie pozostawały bez wpływu na możliwość dokładnego ich umiejscowienia w czasie, czy też na dokładnym określeniu ilości nabywanych, czy udostępnianych narkotyków. W związku z tym przy braku możliwości jednoznacznego określenia tych wartości konieczne jest dokonanie pewnych szacunków, uwzględniających zasadę z art. 5 § 2 k.p.k. W konsekwencji Sąd dokonywał ustaleń co do minimalnej ilości narkotyków, wynikającej z relacji oskarżonych i świadków. W tym zakresie, mając na uwadze ustalenia specjalisty do spraw uzależnień oraz wyjaśnienia oskarżonych i zeznania świadków, Sąd przyjął także za wiarygodne twierdzenia części oskarżonych co do samodzielnego spożywania części kupowanych narkotyków, zmniejszając tym samym ilości tych środków udzielanych innym osobom, w tym konsumentom.

Jako wiarygodne i przekonujące Sąd ocenił zeznania kluczowych w sprawie świadków w tym A. N. (1), A. K. (2), T. N., J. W. (1). Wszyscy oni szczegółowo opisali okoliczności współpracy z oskarżonymi i innymi osobami, ujawnili swoje powiązania w środowisku przestępczym, wskazali okresy współdziałania z oskarżonymi oraz ilości narkotyków, sposoby działania oraz okoliczności popełnienia czynów.

W przedmiotowej sprawie kluczowymi były zeznania A. N. (1), który złożył wyczerpujące, konsekwentne, szczerze, przekonujące i logiczne zeznania. Opisał on przebieg działalności narkotykowej, wskazując na członków grupy przestępczej w różnym czasie, ich wygląd, rozpoznając ich na tablicach poglądowych oraz podczas przeprowadzonych konfrontacji, opisując przekazane im środki odurzające oraz ceny sprzedaży, a także wskazując szereg szczegółów pozwalających uznać te zeznania za pełnowartościowy materiał dowodowy. Zeznania te mają także oparcie w częściowych wyjaśnieniach oskarżonych, zeznaniach świadków oraz materiałach kontroli operacyjnej.

Sąd podkreśla, że świadek zerwał solidarność grupy, będąc świadomym tego konsekwencji. W kolejnych wyjaśnieniach konsekwentnie uzupełniał podawane pierwotnie informacje, odnosząc się do kolejnych gromadzonych sukcesywnie dowodów. W oczywisty sposób Sąd poddał składane przez świadka uprzednio wyjaśnienia wnikliwej i krytycznej ocenie, uwzględniając właśnie ewentualny „zysk” A. N. (1) z pomówienia współoskarżonych w postaci nadzwyczajnego złagodzenia jego ewentualnej przyszłej kary. Analiza ta jednak nie wpłynęła na ocenę zeznań i wyjaśnień świadka.

Sąd ma w polu widzenia, że A. N. (1) składając swoje wyjaśnienia w innym postępowaniu, chciał skorzystać z dobrodziejstwa instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Tym samym niewątpliwie miał on interes w obciążeniu innych osób. Niemniej jednak w żadnej mierze nie podważa to jego relacji. Sąd ocenił jego zeznania z ogromną ostrożnością, mając na względzie całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, tak by uniknąć oparcia ustaleń faktycznych na informacjach nieprawdziwych. Wskazać należy, że A. N. (1) przyznał się do popełnienia szeregu czynów, wyjaśniając okoliczności ich popełnienia oraz wskazując na osoby, z którymi współdziałał, opisując ich wygląd i posługując się pseudonimami przez nie używanymi. Dokonując oceny jego zeznań Sąd zgodnie z aprobowanym w orzecznictwie stanowiskiem miał na uwadze, że „pomówienie współoskarżonego – (...) - może być dowodem winy, jeżeli spełnia odpowiednie warunki. Przede wszystkim dowód taki powinien podlegać szczególnie wnikliwej i ostrożnej ocenie ze strony sądu, który powinien zbadać, czy tego rodzaju pomówienie jest konsekwentne i stanowcze, czy jest zgodne z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków, czy znajduje potwierdzenie w innych dowodach (...) i czy wreszcie pomawiający nie ma interesu osobistego lub procesowego w obciążaniu współoskarżonego. W razie odwołania takiego „wyjaśnienia-pomówienia” należy ponadto uważnie zbadać, czy powody, jakie podał autor tego rodzaju wypowiedzi, uzasadniają ich zmianę, są przekonujące, przy czym i w tym zakresie należy kierować się kryteriami, o których była mowa.” (wyrok SN z 15 lutego 1985 r., IV KR 25/85, OSNKW 1985, nr 11-12, poz. 103; zob. też: wyrok SN z 12 lipca 1979 r., IV KR 136/79, OSNKW, nr 11-12, poz. 122; wyrok SN z 22 maja 1984 r., IV KR 122/84, OSNPG 1984, nr 11, poz. 101; wyrok SN z 11 września 1984 r., IV KR 141/84, OSNPG 1985, nr 6, poz. 85; wyrok SA w Krakowie z 7 października 1998 r., II AKa 187/98, KZS 1998, z. 11, poz. 37).

W ocenie Sądu dowody z pomawiających wyjaśnień a potem zeznań A. N. (1) stanowią wiarygodne źródło informacji o składzie osobowym i działalności zorganizowanej grupy przestępczej. Zasada swobodnej oceny dowodów *in concreto*, nie pozwala na wartościowanie dowodów i przyjmowanie a priori określonej ich wartości. Jak każdy inny dowód, tak i takiego rodzaju wyjaśnienia podlegają ocenie przez pryzmat innych dowodów, zasad racjonalnego rozumowania i

doświadczenia życiowego. To właśnie te zasady i dowody stanowią zobiektywizowane kryteria oceny danego dowodu w kontekście przestrzegania zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wyjaśnień i zeznań A. N. (1) dokonana w oparciu o te kryteria prowadzi do uznania ich za wiarygodny dowód, niezależnie od motywów, którymi kierował się przy ich składaniu. Jeśli ustawodawca daje gwarancje zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, w odpowiedzi na dostarczenie w zamian przez oskarżonych istotnych informacji co do pozostałych współsprawców oraz podanie nowych okoliczności, dotychczas nieznanymi organom ścigania a jednocześnie istotnych, wiarygodnych, pełnych i kompletnych, to brak jest podstaw do kwestionowania zachowania sprawcy, który z takiej możliwości korzysta. Wręcz przeciwnie, pominięcie takich okoliczności przez Sąd podlegałoby zasadnej krytyce.

Zasadne jest przy tym zwrócenie uwagi, że zasadniczym celem wprowadzenia do ustawy przepisu art. 60 § 3 k.k. było dążenie do rozbicia solidarności przestępczej, oferując sprawcy przestępstwa nadzwyczajne złagodzenie kary. Ustawodawca dokonał swoistego ważenia dóbr i interesów, które stały u podstaw takiego rozwiązania. Świadomie zatem rezygnuje z odpowiedzialności jednego ze sprawców, w zamian za możliwość ujawnienia okoliczności związanych z działalnością pozostałych współsprawców.

Sąd w pełni akceptuje również stanowisko, że „nie można dyskredytować dowodu z pomówień współoskarżonego lub zeznań świadka pomawiającego tylko, dlatego, że występują w nich drobne sprzeczności, przeinaczenia, zwłaszcza, kiedy wynikają one ze znacznej odległości czasowej składanych wyjaśnień lub zeznań, odmiennej techniki przesłuchania, czy nawet właściwego, dla każdej z przesłuchujących osób, formułowania depozycji tej osoby. Tym bardziej nie można dyskredytować dowodu z pomówień na tej podstawie, że pomawiający mogli mieć interes w składaniu takich wyjaśnień, chcąc zminimalizować karę za własne czyny, w sytuacji, gdy pomówienie nie było wynikiem chęci fałszywego obciążenia, bądź przerzucenia odpowiedzialności za własne czyny na inne osoby” (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 8 grudnia 2010 r., II AKa 192/10, LEX nr 785442).

Sąd ma zatem na względzie długi okres przestępczej działalności A. N. (1), wielość przestępczych zdarzeń, w których brał udział oraz zmiany osobowe w grupie przestępczej. Okoliczności te niewątpliwie nie pozostawały bez wpływu na możliwość dokładnego ich umiejscawiania na osi czasowej, czy też na spersonifikowaniu poszczególnych osób, z którymi w ramach "swojej" działalności miał kontakt. Z tego też względu, Sąd nie uznał za dyskwalifikujące zeznań okoliczność, że nie zawsze świadek pamiętał, kiedy jakieś zdarzenie miało miejsce, opisując przy tym przybliżony okres, wskazując na pogodę wtedy panującą, po czym próbował skonstatować w jakiej porze roku dane przestępne zdarzenie miało miejsce. Również odnośnie osób, z którymi współpracował nie zawsze znał ich pełne personalia, jednak niczego nie ubarwiał, i w konsekwencji, udało się w toku śledztwa ustalić ich dane.

Podkreślić należy, że zeznania te były bardzo rzeczowe, opisywały szereg detali, które znajdowały odzwierciedlenie także w wyjaśnieniach oskarżonych. Nadto świadek podczas przesłuchania, odnosił się do wyników kontroli operacyjnej w postaci połączeń telefonicznych czy wiadomości SMS. Również w czasie przeprowadzanych konfrontacji, świadek składał stanowcze zeznania, kwestionując relację konfrontowanych z nim osób, a w sytuacji gdy nie był do końca przekonany, powoływał się na niepamięć a także zdarzało mu się potwierdzić innych relację. Zeznania te były jednak spójne i konsekwentne. Zeznania zostały także podtrzymane przed Sądem.

A. N. (1) w swojej depozycji, opisał okoliczności prowadzonej przez siebie działalności przestępczej, także w czasie, gdy podlegał pod grupę (...). Opisy przedstawione przez A. N. są pełne szczegółów, zawierają opisy osób, ich miejsc zamieszkania, miejsc przekazywania narkotyków, a także relacje i zachowanie osób uczestniczących w działalności narkotykowej, w tym nawet przebieg niektórych rozmów z członkami grupy przestępczej. Świadek niczego nie ubarwiał, wskazywał np. że posiadał wiedzę, że musi uzyskać zgodę od L. W. (2), na wyodrębnienie własnej grupy, ale wskazał, że nie wynikało to z żadnej konkretnej sytuacji, po prostu wiedział, że musi uzyskać zgodę. Podobnie odnosił się do udziału innych osób, o których powiedział, że musiały wiedzieć w jakim celu jadać do H., i będąc świadkami rozmów, widząc narkotyki w pokoju hotelowym, nie mogły nie posiadać wiedzy w tym zakresie.

Ponadto posiadane przez świadka wiadomości o zdarzeniach nie ulegały zasadniczej zmianie wraz z kolejnymi przesłuchaniami, a jedynie podane wcześniej wiadomości były uzupełniane lub precyzowane. Nie jest bez znaczenia

także okoliczność, że A. N. (1) nie czynił żadnych prób oczyszczenia się postawionych mu z zarzutów, konsekwentnie opisując swój istotny udział w procederze, nie kwestionując w ogóle faktu, że to on kierował grupą przestępczą. Świadek A. N. (1) szczegółowo opisał okoliczności nawiązania kontaktu z oskarżonymi, jak również przebieg wydarzeń związanych z przypisanymi oskarżonym przestępstwami. Brak było również podstaw do uznania, że treść relacji A. N. (1) była wynikiem negatywnego nastawienia do oskarżonych. Sąd obserwując zachowanie świadka i jego wypowiedzi podczas rozprawy nie dopatrywał się negatywnego nastawienia do oskarżonych.

Na marginesie należy podkreślić, że wyjaśnienia świadka były już przedmiotem analizy i oceny w toku innego postępowania (sprawy Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn.. akt III K 84/15, III K 16/18 i III K 18/18, III K 306/15), w których Sąd uznał je także za pełnowartościowy dowód. To właśnie przede wszystkim oparciu o relacje A. N. (1) w tamtych postępowaniach doszło do prawomocnego skazania części członków zorganizowanej grupy przestępczej.

W ocenie Sądu jedynie część wyjaśnień i zeznań A. N. (1) budziła wątpliwości. Dotyczy to jego relacji związanej z udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej A. L. (1). Zdaniem Sądu w przypadku tego oskarżonego, kierując się zapewne bliskimi z nim relacjami, A. N. (1) starał się w dość specyficzny sposób nie obciążać A. L. (1). Powoływał się między innymi przed Sądem na brak pamięci odnośnie szczegółowego udziału jego szwagra A. L. (1) w zdarzeniach objętych aktem oskarżenia. Z wyjaśnień A. N. (1) na wcześniejszym etapie postępowania wynika jednak pośrednio, że A. L. (1) działał w grupie o brał udział w części dokonywanej w jej ramach przestępstwa narkotykowych. Zostało to potwierdzone m.in. wyjaśnieniami A. K. (1), zeznaniami J. W. (1), zeznaniami S. Ś. (1). Samym wyjazdom nie przeczył także A. L. (1), który powoływał się jednak jedynie na towarzyski i rozrywkowy charakter jego wyjazdów. Takiej wersji przeczą jednak wyjaśnienia przywołanych wyżej osób oraz jej ocena z punktu widzenia zasad racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. Jak wynika z analizy okoliczności takich wyjazdów nie było w nich osób przypadkowych. Każdy z uczestników takiego wyjazdu pełnił określoną rolę, a dodatkowo A. N. (1) ponosił koszty ich przejazdu i zakwaterowania w hotelu. Jak wynika z zebranych dowodów A. L. (1) był również z A. N. (1) w Czechach, gdzie miało dojść do zakupu marihuany. Trudno racjonalnie przyjąć, aby A. L. (1) wyjeżdżał towarzysko z A. N. (1) właśnie wówczas, gdy dochodziło do zawierania transakcji narkotykowych. Na marginesie można wskazać, że tzw. imprezy narkotykowe i alkoholowe miały miejsce w Polsce, gdzie A. N. (1) miał swobodny dostęp do narkotyków i nie musiał ponosić dodatkowych kosztów organizowania takich spotkań w H..

W konsekwencji powyższego, Sąd poza wspomnianym fragmentem dotyczącym A. L. (1), dał w pełni wiarę zeznaniom A. N. (1), które miały zasadnicze znaczenie w przedmiotowej sprawie. W tym zakresie odznaczają się one spójnością, konsekwencją, logicznością, a nadto korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Zeznania te znajdują odzwierciedlenie w częściowych wyjaśnieniach oskarżonych A. K. (1), J. L., A. L. (1) a także w zeznaniach świadków A. K. (2), J. W. (1), B. N. (1), S. Ś. (1), T. N.. D przykładu można wskazać, że A. N. (1) wyjaśnił, że razem z K. W. (1) J. L. kupili od niego przez 3 lata ok. 5 g heroiny (k. 137) taką ilość podaje też sam J. L. (k. 984), dodając, że mogli połowę sami zużyć (k. 1070).

Odnosząc się do złożonych przez oskarżonych wyjaśnień, w pierwszej kolejności wskazać należy, że wyjaśnienia J. L. zasługują na przyznanie im wiarygodności, jako konsekwentne, szczerze i szczegółowe. Nadto znajdują odzwierciedlenie w częściowych wyjaśnieniach K. W. (1), w wyjaśnieniach A. K. (1), która podczas konfrontacji wskazała, że J. L. przyjeżdżał do A. K. (2) po narkotyki, i słyszała od innych, że jeździł jako tester do H.. Ponadto mają swoje potwierdzenie pośrednio w wyjaśnieniach G. B. (1), który wskazał, że przekazał mu narkotyki na polecenie A. N. (1). Zasadniczo znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach A. N. (1), który potwierdził, że zabierali do H. tzw. testera, w tym właśnie J. L., który miał ocenić jakość heroiny oraz zeznał, że po odbiór heroiny przychodziła za niego także jego konkubina - K. W. (1) (obecnie L.- W.), z którą udzielał on uzyskane narkotyki innym osobom. W swoich wyjaśnieniach J. L. wskazywał, że kupowane od N., S., S., D., czy P. zbywał finalnym konsumentom. Potwierdzają to inne dowody, w tym wyjaśnienia A. K. (2), który stwierdził wprost, że „znam osoby, które brały od D. D. (2) narkotyki i sprzedawały na ulicy, ale po ksywach: J., S., S. (...)” oraz „Oni wszyscy byli dilerami, heroinę od D. sprzedawali dalej, ale gdzie i komu tego nie wiem”. W innym miejscu A. K. (2) zeznał „Wiem o tym, że L. brał od N.. To nie jest moje przypuszczenie tylko wiedza. Wielokrotnie byłem bezpośrednim świadkiem przekazania narkotyków J. L.”. Z relacji świadków wynika także, że N. przejął dilerów S., w tym J. L.. W innym miejscu pojawiają się znowu informacje o tym, że J. L. „biegał” dla

N., czyli był jego dilerem. Tak samo określenie „biegać, latać” dla kogoś wytłumaczyła w swoich wyjaśnieniach A. K. (1). W żadnym miejscu i z żadnego dowodu nie wynika, aby J. L. przekazywał środki innym niefinalnym odbiorcom, czyli aby był jednym z kolejnych pośredników. W świetle zebranych dowodów na wiarę zasługują także twierdzenia J. L. o spożywaniu samodzielnie albo wspólnie z K. W. (1) znacznej części kupowanych narkotyków. Potwierdzają to relacje innych osób, w tym A. K. (1) i A. K. (2), wskazujących na uzależnienie oskarżonego, podobnie jako informacje zebrane przez specjalistę do spraw uzależnień, czy opinia sądowo – psychiatryczna. A. K. (1) wyjaśniła między innymi: „Wiadomo, że jak jest osoba uzależniona to z czasem zaczyna wyglądać źle. Pamiętam, że były takie momenty, że jak widziałam J. na ulicy, to fatycznie wyglądał źle. Mam na myśli utratę wagi i ogólny wygląd”. A. K. (2) zeznał natomiast o J. L.: „Wiem, że był uzależniony od narkotyków jak 80% tej grupy”. A. N. (1) przed Sądem zeznał również: „Jeśli chodzi o J., to z tego co się orientuje, był uzależniony od początku, ale nie jestem pewien. Z informacji od samego J. L., wnioskowałam, że połowę zużywał, a połowę sprzedawał.” Uzależnienie oskarżonego potwierdziła w swoich zeznaniach również B. N. (1), która zeznała: „Wiedziałam, że J. był uzależniony. Widziałam, to po prostu po nim”. Także w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego ta część wyjaśnień oskarżonego jawi się jako wysoce prawdopodobna i tym samym wiarygodna.

Odnosząc się z kolei do wyjaśnień A. L. (1) Sąd uznał, że zasługują one na wiarę jedynie częściowo. Wyjaśnienia były wprawdzie konsekwentne jednakże nie sposób dać im wiary w całości, jako sprzecznym z zebrany materiał dowodowy. Mając na względzie, że oskarżony A. L. (4) miał świadomość, że A. N. (1) jak sam stwierdził „żył narkotykami”, wyjeżdżał z nim do I. i H., spożywał z nim kokainę, był świadkiem rozmów na temat zamawiania narkotyków, widział narkotyki w hotelu oraz okoliczność, że jedna osoba zawsze wracała osobno, a w tym posiadał wiedzę, że J. W. (1) został zatrzymany, nie sposób uznać, że brał udział w wyjazdach jedynie w celach rozrywkowych, nie mając świadomości przewożenia narkotyków z krajów U. do P.. Oskarżony A. L. (1) opisał wyjazdy do I. i H., począwszy od 15 września 2011 r., powołując się na niepamięć w kwestiach których nie pamiętał dokładnie, jak szczególnie dojazdu do I. w dniu 15 września 2011 r., powołując się na upojenie alkoholowe (wyjazd miał miejsce dzień po jego wyjściu z zakładu karnego) oraz spożywanie narkotyków. Wskazać jednak należy, że jego wyjaśnienia odnośnie wyjazdów z A. N. (1) do H., czy zaangażowania w działalność grupy, nie znajdują odzwierciedlenia w wyjaśnieniach A. K. (1), czy J. W. (1) oraz stoją w sprzeczności z zasadami racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego. A. K. (1) wskazała, że A. N. (1) jeździł ze swoim szwagrem oraz innymi osobami, bowiem sam nie znał języka a. ani nie potrafił prowadzić samochodu. Przed Sądem A. K. (1) wprost wyjaśniła „A. N. (1) przedstawiał mi w ten sposób A., że to jego wspólnik. Z kontekstu wynikało, że chodzi o interesy narkotykowe. Mówił, że jeżdżą razem do H.. Często A. był obecny w takich transakcjach”. W ocenie Sądu te wyjaśnienia A. K. (1) zasługują na wiarę, o czym szerzej Sąd wypowie się w dalszej części uzasadnienia. Brak jest podstaw do uznania, że A. K. (1) bezpodstawnie pomawia A. L. (1), czy konfabuluje na temat informacji przekazanej mu na jego temat przez A. N. (1). Analiza treści jej wyjaśnień, tym charakterystycznych spostrzeżeń i logicznych ocen potwierdza wiarygodność jej informacji na temat A. L. (1), w tym interpretację słów A. N. (1). Przed Sądem A. N. (1) wskazał, że nie pamięta, czy A. L. (1) kierował samochodem do H., ale jednocześnie stwierdził, że „pamiętam, że kierował, jak jechaliśmy z A. do I., a do H. nie pamiętam”. W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z zarzutów A. L. (1) miał uczestniczyć w wewnątrzspółnotowej dostawie z terytorium H. na terytorium I. znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 5.082,60 gramów. D. D. (1) natomiast zeznał przed Sądem, że A. L. (1) „Jechał z nami jako drugi kierowca, nie jestem pewien, ale chyba zmieniał się w trasie, nie pamiętam, czy z powrotem też się zmieniał”. Co istotne z okoliczności sprawy i z zebranych dowodów wynika, że A. L. (1) miał świadomości celu wyjazdów do H.. Najwięcej informacji na temat działalności A. L. (1) przedstawił w swoich zeznaniach J. W. (1), który przed Sądem zeznał wprost: „nie spłaciłem do końca popadłem w długi u A., D. i A.. On był obecny przy tych transakcjach L.. Brał też udział w terroryzowaniu mnie, tzn. w przetrzymywaniu mnie w mieszkaniu, w biciu. Miałem jakieś 7 tysięcy długu u N., D. i L.. D. P. mnie w mieszkaniu, do którego przyjechał A. z A.. Pan L. też pytał. A. L. (4) był przy tym, jak D. przekazywał mi marihuanę i brał pieniądze. To była ich wspólnota. Oni byli, że tak powiem trójcą”. Następnie zeznał: „Pan L. był zawsze obecny przy wszystkim. A. L. (1) słyszał, że mam jechać jako tester i do H. mam jechać po narkotyki. Był przy tym, jak przewoziłem z H. do I. marihuanę. Ja jechałem autobusem, a oni czyli A., D. i A. jechali samochodem. Spotykaliśmy się co chwilę po drodze. Np. płynęliśmy jednym promem”. Zeznają na temat wyjazdów do H. zeznała także, że „Przy transakcji, przy spotkaniu, przy przekazywaniu próbek, byłem ja i oni 3. Jestem pewien, że był tam też pan L.. Zaczęli kupować heroinę

na duże ilości i zaczęliśmy ją zwozić do P.”, czy też: „Oczywiście przy tych transakcjach był też pan L.. Ja to woziłem do P. sam. Miałem swoje sposoby. Wtedy, kiedy zostałem złapany, to przez A., bo mi cały czas powtarzał, że mam mieć paczkę przy sobie, bo to jest bardzo cenne”. Ponadto przed Sądem zeznał jeszcze „Przekazywałem pieniądze im trzem. O pieniądze upominał się A. L. (1) najbardziej. Przekazywałem pieniądze L., D. i D.. Oni żyli jak przyjaciele, jak bracia. Mieszkali obok siebie, siostra L., to chyba żona N.. Od nikogo się nie musiałem dowiadywać, że są współnikami”. W tym zakresie jego relacja koresponduje z wyjaśnieniami A. K. (1). Sąd w dalszej części uzasadnienia odniósł się do zeznań świadka W., które uznał za wiarygodne.

Wyjaśnienia G. B. (1) nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności w przeważającej części, bowiem podejrzany podnosił, że nabywał narkotyki wyłącznie na własne potrzeby, co pozostaje w sprzeczności chociażby z zeznaniami B. N. (1), która wskazała, że G. B. (1) był odbiorcą narkotyków i odebrał od niej około 500 gramów heroiny, płacąc 100 złotych za gram, przy czym miał odebrać od 5 do 100 gramów jednorazowo, zdarzało się, że odebrał 50 gramów. Świadek ten dokładnie opisała, wygląd G. B., rozpoznała go podczas konfrontacji, i wskazała na osoby, z którymi robił interesy. Jego wyjaśnienia pozostają w opozycji także w zakresie zeznań A. N. (1), który również wskazał, że sprzedawał G. B. w celu dalszej odsprzedaży heroinę, co znajduje także potwierdzenie w jego zapiskach w zeszycie, w których wskazana jest kwota, którą winien mu jest G. B. (1). Nadto wskazał on, że G. B. otrzymał za wyjazd do H. 3.000 złotych, czemu sąd daje wiarę. Nie sposób bowiem uznać za wiarygodne, że oskarżony poświęcał swój czas na wyjazdy zagraniczne, użytkując swój samochód, tylko po to, by być testerem 2 gramów heroiny. Wyjaśnienia te są niezgodne z logiką, prawidłowym rozumowaniem i zasadami doświadczenia życiowego. Ponadto wyjaśnienia te pozostają w opozycji w stosunku do zeznań A. K. (2), który również wskazał, kupował od niego przez kilka miesięcy heroinę, łącznie nie mniej niż 500 gramów. Wyjaśnieniom G. B. (1) przeczą twierdzenia A. K. (1), która wyjaśnił przed Sądem: „B. to był G. B. (1). Z tego co pamiętam, to był z N. do jego zatrzymania. Miałam na myśli to, że w tamtym okresie to G. trzymał narkotyki dla A. w swoim mieszkaniu. A. nie przekazywał mi już osobiście tylko kazał mi dzwonić do G.. Ja się spotykałam z nim u niego w domu”. Również zeznania A. K. (2) zaprzeczają twierdzeniom G. B. (1). Przed Sądem A. K. (2) zeznał między innymi: „Nie miałem konfliktu z G. B. (1). B. od niego jednorazowo od 5 gram do max 10-15 gram. Na pewno przez 4 miesiące do niego przychodziłem. Przychodziłem do niego codziennie. To było chwile przed tym jak rozbito tą całą grupę”, czy też: „Od A. N. (1) wiem, że G. B. (1) był jego głównym dilerem. A. N. (1), który był na samej górze tej piramidy zawsze przekazywał nam numer telefonu i osobę, do której mamy jeździć po te narkotyki. Nie byłem naocznym świadkiem tego jak A. N. (1) przekazywał G. B. (1) narkotyki, ale kontakt do niego mi przekazał. A. przedstawił, że panowie D. rezygnują i G. B. (1) ich zastąpi.”

Jego wyjaśnieniom przeczy także protokół przeszukania jego mieszkania, zgodnie z którym ujawniono u niego heroinę, i jak oświadczył do protokołu należy do niego i kupił ją w celu dalszej odsprzedaży - oskarżony złożył podpis pod protokołem, w którym znajduje się to oświadczenie. Nadto zabezpieczono u niego wagę elektroniczną, łyżeczkę służącą do porcjowania narkotyków oraz pocięte woreczki foliowe. Nie sposób uznać, że posiadał je do własnego użytku. Tym bardziej, że przed Sądem wskazał, że na polecenie A. N. (1), mógł przekazać J. L. i A. K. (2) narkotyki. Wskazał również należy, że zgodnie z zeznaniami świadka, G. B. (1) otrzymał 3.000 złotych za przewiezienie narkotyków, co pośrednio koresponduje z zeznaniami J. P., który jak zeznał, za dokonanie podobnego czynu, również miał otrzymać „wynagrodzenie” w takiej wysokości, i miał mieć zapewnione wszelkie wydatki związane z wyjazdem.

Wyjaśnienia Ł. W. (1) zasługują na wiarę jedynie częściowo. Sąd daje wiarę, że oskarżony odbierał środki odurzające od różnych osób, jednakże jako całkowicie niewiarygodne uznać należy wyjaśnienia, jakoby tak duże ilości pozyskiwał na własne potrzeby, by mieć niższe ceny. Mając na względzie specyfikę grupy narkotykowej, wyjaśnienia oskarżonego, że oszukiwał członków grupy chcąc uzyskać niższe ceny uznać należy za dowolne, i niezgodne z doświadczeniem życiowym. Tym bardziej, że jak oskarżony sam wskazał posiadał zadłużenie na kwotę 9.000 zł. Ponadto jego wyjaśnieniom przeczą zeznania A. K. (2), który wskazał, że oskarżony był dilerem A. N. (1) i udzielał innym osobom narkotyki. Przed Sądem A. K. (2) zeznał: „Jak wspominałem z W. mieliśmy wspólnych klientów”, czy w innym miejscu: „Na przykład klient dzwonił do mnie, czy ja do niego i mówił, że do mnie nie przyjdzie, bo u S. kupił lepsze. To było wielokrotnie. Konkretnych dat nie podam. Jeśli chodzi o pana W., to było tak, że przez jakiś czas razem to robiliśmy, razem je porcjowaliśmy i woźiliśmy do klientów”, a nadto: „M. wspólnie to robiliśmy. Jeździliśmy jego

samochodem po tych narkomanach.” Zeznania A. K. (2) znajdują także odzwierciedlenie w zeznaniach A. N. (1), który złożył przekonujące i szczegółowe zeznania, wskazując na działalność Ł. W. (1) o pseud. S.. A. N. (1) wyjaśnił, że poznał go za pośrednictwem jego szwagra J. L., wskazując nawet, że tylko przez krótki czas nie sprzedawał dla niego narkotyków, ponieważ poszedł odbywać karę pozbawienia wolności (Ł. W. odbywał zastępczą karę 3 miesięcy pozbawienia wolności), łącznie zaś sprzedał nie mniej niż 2.500 gramów heroiny. Wyjaśnienia Ł. W. (1) na temat jego uzależnienia znajdują potwierdzenie w zebranych dowodach, w tym zeznaniach A. K. (2), który stwierdził „Wiem, że Ł. był uzależniony. Nie wiem w jaki stopniu, jak to wyglądało”.

Wyjaśnienia K. W. (1) zasługują na wiarę jedynie w części. Sąd nie daje wiary, że oskarżona nie sprzedawała środków odurzających innym osobom. Z treści zeznań J. W. (1) wprost wynika, że kupował od niej heroinę przez okres pół roku, praktycznie codziennie. Ponadto również A. K. (1) w złożonych wyjaśnieniach wskazała, że wraz z J. L. nabywała narkotyki od A. N. (1) zarówno dla siebie jak i na handel, przy czym potwierdziła zeznania J. W. (1) i A. N. (1) o tym, że gdy przebywał w zakładzie karnym, zajmowała się handlem samodzielnie. W swoich wyjaśnieniach A. K. (1) podała wprost: „Wiem, że K. L. handlowała narkotykami. To znaczą słowa z moich wyjaśnień, że biegała (latała). Jeżeli spotykaliśmy się przez kilka lat u A., mimo że A. starał się nas umawiać żebyśmy się nie spotykali, to zawsze gdzieś na siebie wpadliśmy. Przede wszystkim A. lubił chwalić się kto jakie ilości sprzedaje. Zawsze mówił, że K. czy J. mają mega fajne obroty. Sprzedając narkotyki ma się też kontakt z innymi osobami uzależnionymi, którzy chodzą do innych dilerów i zawsze ktoś coś powie, że ta sprzedaje to czy tamto”. A. K. (2) również potwierdził te okoliczności, zeznając przed Sądem: „Miałem wiedzę, że K. W. (1) sprzedawała narkotyki, ale tego nie widziałem. Wiedziałem o tym z grupy, bo jakąś byliśmy i od narkomanów, że od niej kupowali”. Podobnie, jak w przypadku J. L., zebrane dowody potwierdzają wskazywany przez oskarżoną fakt jej uzależnienia od narkotyków. Między innymi B. nosek zeznała „Wiem też, że partnerka J. była też uzależniona. Wiem o tym z jej wyglądu, to są moje obserwacje”.

Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom złożonym przez A. K. (1), jako spójnym, szczerym i konsekwentnym. Oskarżona niczego nie ubarwiała, opisując swój udział w procederze, przedstawiając szereg szczegółów, rolę poszczególnych osób, rozpoznając osoby biorące udział w procederze narkotykowym zarówno na tablicach poglądowych jak i podczas konfrontacji. Ponadto A. K. (1) podczas wizji lokalnej, wskazała miejsca zamieszkania części współoskarżonych, które znajdują odzwierciedlenie w rzeczywistym stanie faktycznym. Wyjaśnienia oskarżonej znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach A. N. (1) oraz w protokole eksperymentu procesowego. Z tego też względu wyjaśnienia te stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy, i Sąd dokonał na ich podstawie ustalenia stanu faktycznego. Tym samym, Sąd dał wiarę oskarżonej, że nie przekazywała J. L. narkotyków. Mając na względzie całokształt wyjaśnień, w których oskarżona przyznawała się konsekwentnie do winy, nie sposób uznać, że mogłaby wyjaśnić nieprawdę w tym zakresie. Sąd na podstawie bezpośredniego przesłuchania, uznał te wyjaśnienia w całości na zasługujące na wiarę. Dodatkowo należy zaznaczyć, że oskarżona składając wyjaśnienia, czyniła to w kontekście możliwości skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 4 k.k., a zatem wskazując na nieprawdziwe i niepotwierdzone okoliczności narażała się na brak możliwości zastosowania tej instytucji.

Wyjaśnienia K. N. (1) w zakresie, w którym przyznaje się do winy, zasługują na wiarę. Na winę i sprawstwo wymienionego wskazują zeznania A. N. (1), który opisał przebieg ich znajomości, jak i zapiski, w których wskazany był pseudonim oskarżonego i wiarygodność przysługująca A. N. z tytułu przekazanych narkotyków. Ich relacje są dość zbieżne odnośnie ich zapoznania ze sobą i wsparcia finansowego kolegi przebywającego w zakładzie karnym. Tym niemniej w pierwszych przesłuchaniach K. N. wskazał, że ww. miał przekazywać mu pieniądze, by ten przekazywał je do zakładu karnego, co jednak jest wbrew logice i przeczy temu doświadczenie życiowe. Nie sposób bowiem uznać, że ktoś mógłby przekazać środki finansowe nieznanemu osobie, by ta przelała je na konto zakładu karnego, skoro hipotetycznie mógłby zrobić to sam. Wersja przedstawiona przez A. N. jest zdecydowanie bardziej realna, i Sąd daje jej wiarę.

Do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie nie mniejsze znaczenie od zeznań, miały zeznania złożone przez A. K. (2), którym Sąd przyznał walor wiarygodności. Świadek szczegółowo opisał przebieg przestępstw, których się dopuścił, wskazując na rolę poszczególnych osób. Zeznania te nie były ubarwione, były szczerze i konsekwentne.

Świadek zeznał m.in. o odbieraniu narkotyków przez J. (J. L.) i K. (K. W. (1)). Wskazywał na osoby, którym udzielał narkotyków, w tym był naocznym świadkiem odbierania heroiny przez J. L. od A. N. (1).

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na złożonych zeznaniach, w tym na zeznaniach T. N., który rozpoznał na tablicy pogłądowej A. N. (1), D. D. (1), A. L. (1) a także P. P. (1). Zeznania T. N., którym Sąd przypisał walor wiarygodności, jako spójnym i konsekwentnym, potwierdzają okoliczność udziału A. L. (1) w wyjeździe do H. z A. N. (1). Świadek zeznał bowiem, że był na wyjeździe w H. w H. i w R. m.in. z A. N. (1), A. L. (1) i D. D. (1), gdzie był testerem narkotyków.

Na przyznanie waloru wiarygodności zasługują także zeznania B. N. (1) jako spójne i konsekwentne, a nadto znajdujące odzwierciedlenie w wyjaśnieniach J. L., wyjaśnieniach Ł. W. (1), wyjaśnieniach K. W. (1), zeznaniach A. N. (1). Zeznania B. N. (1) zostały wykorzystane do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie w stosunku do oskarżonych, z wyłączeniem A. L. (1), z uwagi na skorzystanie przez świadka z prawa do odmowy składania zeznań w stosunku do osoby najbliższej (zakaz dowodowy z art. 182 § 1 k.p.k.), którą niewątpliwie jest jej brat - A. L. (1). Świadek zeznała, że w ramach rozliczeń otrzymywała ubrania zarówno dla dzieci jak i dla dorosłych, nowe z metkami, m.in. od A. K. (1), J. L. i K. W. (1). Rozpoznała przed Sądem, G. B. (1), J. L., którego nazwała J.. Wskazała, że zarówno J. L. jak i jego partnerka K. W. (1), handlowali narkotykami. Zeznała, że przyjeżdżali razem albo oddzielnie, nabywając jednorazowo po 5 gramów heroiny i zawsze płacąc od razu. Przyjeżdżali rowerem albo tramwajem. Zeznała także, że odbiorcami narkotyków byli A. (A. K. (1)) i A., którzy również brali po 5 gramów heroiny. Zeznała, że im sprzedawała. B. N. (1) wskazała, że to A. N. (1) decydował, komu miała sprzedać narkotyki i za jaką kwotę. Wskazała, że A. N. (1) miał siatkę dilerów, w tym J. L.. Zeznała, że Białemu przekazała od około marca 2012 roku do zatrzymania A. N. (1) nie mniej niż 500 gramów heroiny, przy czym jednorazowo najmniej brał 5 gramów a najwięcej 100 gramów. Podczas konfrontacji z G. B. (1), potwierdziła swoje zeznania i wskazała, że trwało to do około miesiąca przed zatrzymaniem A. N. (1). Składając zeznania wskazała także, że sprzedawała narkotyki J. L. i K. W. (1) od około września 2012 roku do czerwca 2013 roku, 200- 300 gramów, po tzn. piątkach, czyli po 5 gramów. Odnośnie A. K. (2), wskazała, że przychodził sam lub z A. K. (1), łącznie przez okres od końca 2010 do końca 2012, początku 2013 r., przekazała mu nie więcej niż 500 gramów heroiny. Wskazała, że był okres, że była sprzedawana sama posypka, gdyż nie było heroiny, i była sprzedawana taniej. Świadek wskazała, że została prawomocnie skazana w tej sprawie. Zeznała, że przekazywała narkotyki odbiorcom A. N. (1), w tym G. B. (1), który rozliczał się za nie dopiero po sprzedaży. Ponadto potwierdziła, że jej mąż A. N. (1) wyjeżdżał po narkotyki do H. oraz robił interesy m.in. z J. L., D. D. (2) i D. D. (1). Wskazała, że do przywiezionej heroiny dodawał posypkę.

Na przyznanie waloru wiarygodności zasługują także zeznania świadka S. Ś. (1), który złożył konsekwentne i spójne zeznania, które następnie podtrzymał przed Sądem. Wskazać należy, że w niniejszej sprawie występuje w charakterze świadka, zaś relacja została złożona w charakterze podejrzanego w sprawie, która już się prawomocnie zakończyła jego skazaniem. S. Ś. (1) nie miał wiedzy na temat działalności oskarżonych, znał bowiem jedynie A. L. (1), którego poznał kiedyś u A. N. (1), którego jest szwagrem. Nie posiadał jednak wiedzy na temat jego działalności przestępczej. Zeznania świadka zostały wykorzystane jedynie do potwierdzenia organizowania wyjazdów do H. przez A. N. (1) i lotu do I., co koresponduje z zeznaniami A. N. (1) i pośrednio z zeznaniami J. W. (1) w zakresie rozmów z I. podczas pobytu w H., o których zeznawał także A. N. (1). Wskazać należy, że S. Ś. (1) przyznał się do zawożenia na zlecenie A. N. (1), przekazanych przez niego narkotyków znajdujących się w reklamówkach na terenie W. przy ul. (...), za co otrzymywał pożyczki na prowadzenie firmy. Wskazał, że jeździł z nim do H., ale jedynie w celach towarzyskich, niemniej jednak Sąd ma na względzie, że miał wiedzę o celach podróży, co wynika chociażby z zeznań J. P., którego zwerbował do przewiezienia narkotyków. Również A. N. (1) zeznał, że S. Ś. (1) nie brał czynnego udziału w przewożeniu narkotyków z H. do P., bowiem ich relacja dotyczyła głównie jego firmy i nie chciał go w to angażować. Ponadto wskazał, że dla A. N. jeździł na zlecenie A. N., J. P., co znajduje odzwierciedlenie w zeznaniach G. S., który dokonał jego zatrzymania, po przekroczeniu granicy. Nadto zeznania te przyczyniły się do ustalenia części składu osobowego grupy przestępczej. W konsekwencji Sąd uznał, że zeznania zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności w całości.

Na wiarę zasługują także zeznania J. W. (1). Świadek złożył spójne i konsekwentne zeznania. Wskazał m.in., że był odbiorcą heroiny od J. L., o którym mówił (...). Wskazał, że płacił mu po 140-160 złotych za jeden gram, kupując

od niego do czasu poznania A. N. (1). Potwierdził także, że J. L. jeździł do H. jako tester. Świadek opisał okoliczności poznania przez J. A. N., A. L. (1) i D. D. (1). Świadek opisał udział A. L. (1) w grupie przestępczej, wskazując, że był obecny przy przekazywaniu mu marihuany w zamian za pieniądze. Wskazał, że działali wszyscy w trójkę, więc swój dług za otrzymane narkotyki przekazywał im zamiennie. Następnie w celu spłaty zadłużenia, musiał zacząć jeździć do H. jako tester, a następnie jako osoba przewożąca narkotyki z H. do P. lub I., co zawsze czynił z ww., którzy jechali osobnym samochodem, a zatem także z A. L. (1). Świadek stanowczo stwierdził, że A. L. (1) był zawsze obecny, chociaż to nie on bezpośrednio przekazywał mu narkotyki, opisując szereg szczegółów. Ponadto świadek wskazał, że heroinę mieszało się w stosunku 1-4 z posypką, a nawet było 5 kilogramów z 1 kilograma heroiny. Wskazać należy, że zgodnie z uzupełniającą opinią sądowo- psychiatryczno- psychologiczną świadka J. W. (1), do sprawy III K 306/15 wynika, że nie istnieją żadne zaburzenia, które zakłócałyby jego zdolność do właściwego postrzegania i komunikowania spostrzeżeń. Ponadto Sąd mając na względzie protokół rozprawy głównej w sprawie III K 84/15, podczas której świadek oświadczył, że był karany za składanie fałszywych zeznań, dokonał z urzędu sprawdzenia teje okoliczności, która jak się okazało nie zachodzi. W świetle zasad doświadczenia życiowego i logiki to oświadczenie J. W. (1) można interpretować, jako mylnie zinterpretowane pytanie o karalność za fałszywe zeznania jako pytania o samą karalność, do czego zresztą często dochodzi w przypadku świadków karanych wcześniej za jakiegokolwiek przestępstwo. Tym samym nie zachodzą przeszkody do wykorzystania tych zeznań do czynienia ustaleń w przedmiotowej sprawie. Na marginesie należy wskazać, że podobnie za wiarygodne uznano zeznania J. W. (1) w toku postępowania o syn. akt III K 84/15.

Zeznania E. B. i R. B. nie miały większego znaczenia dla sprawy, jednakże przysłużyły się do potwierdzenia istnienia grupy przestępczej związanej z osobą L. W. (2) pseud. Piccolo oraz firm związanych z S. Ś. (2) i A. N. (1). W tym zakresie potwierdziły one wiarygodność zeznań A. N. (1). Podobnie zeznania J. S. (2), który nie miał wiedzy o oskarżonych objętych niniejszym wyrokiem, jednakże potwierdził relację A. N. (1) i A. K. (2). Nadto zeznania przysłużyły się do potwierdzenia okoliczności istnienia grupy przestępczej związanej z osobą A. N. (1).

Zeznania G. S. zasługują na wiarę. Świadek będący funkcjonariuszem policji, opisał przebieg zatrzymania J. P., który przewoził do P. w nadkolu heroinę, kokainę i tabletki. Zeznania te korespondują z zeznaniami J. P., który złożył wyczerpujące i konsekwentne zeznania, opisując przebieg działalności przestępczej. Z tego też względu, Sąd przyznał zeznaniom J. P. walor wiarygodności. Zeznania J. P. znajdują odzwierciedlenie przede wszystkim w zeznaniach A. N. (1). Świadek opisał wyjazdy odbywające się do H. w celu przywiezienia stamtąd narkotyków do P., czym kierował A. N. (1), który przekazywał mu pieniądze na wydatki oraz wynagrodzenie za wykonanie zleconego zadania. Sąd dał wiarę także zeznaniom A. G., który opisał okoliczności poznania A. N. (1), wskazując, że przyjechał do niego z kierowcą, co jest zgodne z relacjami innych świadków i oskarżonych, którzy wskazywali, że nie potrafił prowadzić samochodu i poruszał się z kierowcą. Nadto opisał okoliczności wyjazdu do H., wskazując m.in. na zatrzymywanie się w hotelu z kilkoma mężczyznami i otrzymane do przewiezienia busem narkotyki, które w jego mniemaniu miały być farba i klej do tapet. Autobusem przewoził przesyłki także T. S., którego zeznaniom Sąd przypisał walor wiarygodności. Wprawdzie świadek ten również nie posiadał wiedzy, na temat działalności oskarżonych, objętych niniejszym wyrokiem, jednakże potwierdził działalność A. N. (1), który kierował grupą przestępczą, do której należeli. Potwierdził także przewożenie narkotyków z H. do P. i do I., przez Francję, gdzie został zatrzymany przez francuską policję.

Świadek J. K. (1) zeznając przed Sądem, wskazał jedynie, że dzięki K. N. (1) poznał A. N. (1), w celu handlu narkotykami. Nie wiedział jednak, skąd oskarżony go znał. Zeznania te poświadczają zatem znajomość K. N. (1) z A. N. (1), oraz jego świadomość, że trudnił się on przestępczością narkotykową. Sąd przypisał wiarę także R. P., który wskazał, że K. N. (1) pojechał odebrać od A. N. (1) narkotyki, które przekazywał później J. K. (2). Świadek został już prawomocnie skazany i złożył przekonujące zeznania przed Sądem.

Ponadto, Sąd oparł swoje ustalenia protokołach zatrzymań, przeszukań, oględzin, eksperymentu procesowego, wizji lokalnej i wynikach kontroli operacyjnych. Wszelkie czynności procesowe podjęte w przedmiotowej sprawie odbyły się zgodnie z prawem, a z każdej z nich sporządzono stosowne protokoły, a ich wyniki nie budziły żadnych wątpliwości. Podjęte w sprawie czynności zostały przeprowadzone przez uprawnione podmioty zaś sposób przeprowadzenia tych czynności nie był kwestionowany przez żadną za stron postępowania.

Dokonując oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd oparł swoje ustalenia także na sporządzonych opiniach biegłych. Opinie sądowo-psychiatryczne wraz z uzupełniającymi opiniami dotyczące oskarżonych oraz ustnymi opiniami biegłych, opinia biegłego R. N. nr E-37/13 wykonana na podstawie badań cyfrowych nośników informacji, opinia z zakresu wizualizacji śladów, opinia z zakresu chemii, opinia z zakresu daktyloskopii, sporządzone do niniejszej sprawy zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności. Opinie odpowiadały wymogom prawa, jako jasne, pełne i niezawierające sprzeczności. Zostały sporządzone przez uprawniony podmiot, legitymujący się specjalistyczną wiedzę. Powyższe spowodowało, że stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd dokonując ustaleń odnośnie właściwości i warunków osobistych oparł się na danych o karalności, odpisach wyroków, kwestionariuszach wywiadu środowiskowego jak i kwestionariuszach zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień, które to odpowiadają przepisom prawa, zawierając wszystkie wymagane elementy. Odpisy wyroków również nie budziły wątpliwości, co do ich autentyczności i wiarygodności. Ponadto odpisy wyroków korespondują z danymi o karalności. Ustalając wcześniejszą karalność oskarżonych, Sąd oparł się na odpowiedzi z Krajowego Rejestru Karnego, której przypisuje walor wiarygodności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby zakwestionować wiarygodność przedstawionych danych, które nie budzą najmniejszych zastrzeżeń, co do ich autentyczności i wiarygodności. Z tego też względu nie wszystkie odpisy wyroków zostały wykorzystane do czynienia ustaleń z uwagi na zatarcie skazania.

Nie budziły wątpliwości, co do ich autentyczności i wiarygodności także odpisy skrócone aktu zgonu, które w większości były potwierdzane w osobowych źródłach dowodowych. Za odpowiadające przepisom prawa, Sąd uznał także wykorzystane do okazania tablice poglądowe z wizerunkami mężczyzn i kobiet. Ponadto nie budziły wątpliwości kserokopia dowodu osobistego E. K., jak i dowody urzędowe w postaci informacji z UM we W. odnośnie E. K.. Nie była także kwestionowana w toku sprawy informacja dotycząca miejsca pobytu E. K., co nie miało większego znaczenia w przedmiotowej sprawie, gdyż przywłaszczenie dowodu zostało potwierdzone przez A. K. (1), a jego zaginięcie zostało zgłoszone przez E. K., co wprost wynika z pisma urzędowego, skierowanego przez Urząd Miejski W.. Do czynienia ustaleń w sprawie, Sąd wykorzystał także prawomocne wyroki, które zapadły w stosunku do innych osób, biorących udział w grupie przestępczej.

Sąd w znikomym zakresie oparł ustalenia stanu faktycznego na zeznaniach D. D. (1) i D. D. (2), uznając, że w większości nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Świadkowie, wprawdzie potwierdzili udział A. L. (1) w wyjazdach do H., jednakże zaprzeczyli, by brał w nich udział J. W. (1), co nie mogło się ostać na gruncie niniejszej sprawy, z uwagi chociażby na jego zatrzymanie po powrocie z narkotykami do P.. Nadto, Sąd miał w polu widzenia, że świadkowie znają od 30 lat A. L. (1), i są w dobrych relacjach, wobec czego mogli chcieć doprowadzić swoimi zeznaniami do ograniczenia jego odpowiedzialności karnej. Jednocześnie zgodnie z zeznaniami A. N. (1), którym Sąd dał wiarę, wyjazdy te nie były wyjazdami turystycznymi, tylko po narkotyki. Ich udział w wyjazdach po narkotyki oraz ich rolę opisała także A. K. (1), którym to wyjaśnieniom Sąd dał wiarę w całości. Zeznania D. D. (2) oraz D. D. (1) są sprzeczne z wyjaśnieniami A. K. (1). Nadto, Sąd ma na względzie prawomocny skazujący wyrok, który zapadł w tożsamy czynach w sprawie o sygn. III K 84/15, rozpoznawanej przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu. Sąd nie dał wiary ich depozycją w zakresie w którym twierdzili, że wyjazdy do H. miały charakter typowo rozrywkowy. Również próba zmiany pierwszych złożonych zeznaniach, odnośnie częstotliwości wyjazdów przez D. D. (2) nie mogła się ostać na gruncie niniejszej sprawy. Nie sposób bowiem uznać, że omyłkowo w protokole jest mowa o pięciu wyjazdach, a w rzeczywistości odbył się jedynie jeden. Okoliczność nawet tego, że D. D. (2) w innych postępowaniach także to podnosił, nie neguje tychże zeznań w tym zakresie. Wskazać należy, że pomimo iż wymieniony nie przyznał, że celem wyjazdów było przewiezienie narkotyków, to wskazywał przez całe przesłuchanie o wyjazdach w liczbie mnogiej. Ponadto napisał na nim odręcznie adnotacje „protokół przeczytałem zgodne z tym co powiedziałem”. Nadto zeznania te są niekonsekwentne, gdyż na kolejnym przesłuchaniu mówił już o dwóch wyjazdach a przed Sądem o jednym. Ponadto zeznania te potwierdzają istnienie grupy przestępczej, kierowanej przez A. N. (1). Jak wskazał D. D. (1) „Podkreślam, że wszystkim kierował A.. Miał pieniądze, ludzi, możliwości”. D. D. (2), wskazał, że odebrane od A. N. narkotyki, sprzedawał wskazywanym przez niego odbiorcom. Sąd miał na względzie skazanie D. D. (2) i D. D. (1) oraz akta sprawy III K 84/15.

Zeznania L. W. (2) poświadczają jedynie o prowadzonej przez niego plantacji marihuany. Nie miały zatem większego znaczenia dla niniejszej sprawy, bowiem nie wskazywały na prowadzenie działalności przestępczej przez A. N. (1), a tym bardziej przez oskarżonych w niniejszej sprawie.

Zeznania A. W. (2) nie miały większego znaczenia dla sprawy, i z tego też względu nie zostały wykorzystane do dokonywania ustaleń faktycznych sprawy. Nie były także istotne z punktu widzenia niniejszej sprawy zeznania P. Ś. Świadek zeznała jedynie o zaliczkach, które zostały przez nią zapłacone po zatrzymaniu A. N. (1) i S. Ś. (1) przy udziale E. B..

Zeznania R. P. przydały się do czynienia ustaleń jedynie w zakresie potwierdzenia działalności przestępczej przez K. N. (1). Świadek R. P. zeznał przed Sądem, że został prawomocnie skazany w tej sprawie, lecz w trakcie postępowania prowadzonego przeciwko niemu nie przyznawał się do zarzucanych czynów, twierdząc, że jest pomawiany. Podtrzymał te zeznania przed sądem, jednakże wskazał także, że była to jego linia obrony. Przydatne do czynienia ustaleń były zatem jedynie zeznania złożone przed Sądem w dniu 4 października 2021 roku podczas których przyznał, że znał A. N. (1), i potwierdził udział w handlowaniu narkotykami przez K. N. (1).

Sąd nie wykorzystał do czynienia ustaleń odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział K. z dnia 16.10.2009 r., sygn. akt V K 1395/09 za czyn z art. 178a § 1 k.k., bowiem wyrok uległ zatarciu. A także dowodów dotyczących oskarżonych, którzy nie zostali objęci przedmiotowym wyrokiem tj. Odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział K. z dnia 27.08.2010 r., sygn. akt V K 890/10 dot. R. H., k. 2830, Odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział Karny, sygn. akt V K 1000/08 z dnia 17.09.2010 r. dot. R. H., k. 2831-2832, Odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział K., sygn. akt V K 1182/12 z dnia 24.01.2014 r. dot. R. H., k. 2833-2835, Odpis wyroku Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu w III Wydziale Karnym, sygn. akt III K 64/96 z dnia 22.04.1997r. dot. R. H., k. 2841-2842, Odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu III Wydział Karny, sygn. akt III K 202/11 z dnia 31.01.2012 dot. R. H., k. 2843-2846, Odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu II Wydział K., sygn. akt AKa 135/12 z dnia 29.06.2012 r. dot. R. H., k. 2847, Odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia VI Wydział K., sygn. akt VI W 3625/10 z dnia 05.04.2011 r. dot. R. H., k. 2849, Odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia VI Wydział K., sygn. akt VIW 1468/11 z dnia 21.11.2011 r. dot. R. H., k. 2852, Odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia II Wydział K. z dnia 8.03.1995 r., sygn. akt IIK 117/95 dot. R. H., k. 2856, Odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia II Wydział K. z dnia 8.12.2000 r., sygn. akt II K 721/00 dot. R. H., k. 2857-2858, Opinia sądowo-psychiatryczna dot. J. K., k. 2937-2939, Dane o karalności J. K. (2), k. 3074-3078, Dane o karalności R. H., k. 3079-3083, Odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej XII Wydział K., sygn. akt XII K 409/10 z dnia 27.04.2010 r. dot. J. K., k. 2005-2006, Odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia V Wydział K., sygn. akt V K 1234/08 z dnia 31.10.2008r. dot. J. K., k. 2116, Protokół oględzin laptopa marki I. i notebooka A. zabezpieczonych w miejscowości M. u J. K., k. 2017-2020, Sprawozdanie LK KWP we W. nr H-VI-K-5490- 277/15/IN z zakresu badań informatycznych, k. 2021-2024, Odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III K., sygn. akt III K 239/11 z dnia 18.05.2012 r. dot. J. K., k. 2031-2034, Odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu II Wydział K., sygn. akt II AKa 257/12 z dnia 26.09.2012 r. dot. J. K., k. 2035-2036 .

Sąd nie oparł swoich ustaleń na notatkach urzędowych, bowiem nie można czynności, z której można sporządzić protokół zastąpić notatką urzędową.

PODSTAWA PRAWNA WYROKU

Każdy wyrok w sprawie karnej musi opierać się na dowodach, ich wzajemnym powiązaniu, logicznej argumentacji, a jego ferowanie pozbawione jest domysłów i spekulacji. Udowodnienie według T. G. i J. T. - ... oznacza taki stan, w którym fakt przeciwny dowodzonemu wydaje się realnie niemożliwy dowodzonemu lub wysoce

nieprawdopodobny. Dopóki przeciwieństwo tego faktu nie może być wykluczone, dopóty nie można przyjąć, że jest on udowodniony” (Polskie postępowanie karne, Warszawa 1998 r., s.415).

W sytuacji, gdy powstają dwie lub więcej wersji zdarzenia, przyjęcie jednej z nich i odrzucenie pozostałych wymaga logicznie nienagannego wykazania, że te inne wersje zdarzenia są nieprawdopodobne lub też ich prawdopodobieństwo jest w racjonalnej ocenie znikome, nie dające się rozsądnie uzasadnić, pozostaje w sprzeczności ze wskazaniami wiedzy. Wobec tego w dochodzeniu do prawdy obiektywnej sąd posługiwał się nie tylko dowodami bezpośrednimi, którymi dysponował, ale również prawidłowym, logicznym rozumowaniem, wspieranym przesłankami natury empirycznej. Pozwoliło to Sądowi na uznanie za dowód logicznie poprawnej koncepcji myślowej, której wnioski (informacje) swoją konsekwencją eliminują inne, chociaż nie muszą całkowicie wyłączać rozumowania odmiennego. Sąd oparł swoje rozstrzygnięcia także na tego rodzaju dowodach pośrednich, jeżeli racjonalnie uznał je za czyniące zadość postulatowi dochodzenia do prawdy obiektywnej i wyprowadził z nich wnioski odpowiadające zasadom logicznego rozumowania, z jednoczesnym respektowaniem wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. zasady *in dubio pro reo*. (por. Postanowienie Sąd Najwyższy z dnia 3 listopada 2004 r. Sąd Najwyższy II KK 390/04). Wynikająca z zasady domniemania niewinności zasada *in dubio pro reo* ma zastosowanie tylko wtedy, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych dowodów, pozostają w dalszym ciągu niewyjaśnione okoliczności. W takiej sytuacji niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Wybiera się wersję, która dla oskarżonego jest najkorzystniejsza, choć nie wyklucza to tego, że mogło być inaczej, ale nie zostało to udowodnione. Wspomniana zasada odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznym, nie wolno jednak rozumieć jej jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości, wątpliwość ta nie zostanie usunięta, należy ją tłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (M. Cieślak, Polska procedura...s.359 oraz SN WR 107/91, OSNKW 1992, nr 1, poz.14).

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalony stan faktyczny ma swoje oparcie zarówno w dowodach bezpośrednich, jak i pośrednich oraz zasadach doświadczenia życiowego. Ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła do ustaleń niebudzących wątpliwości, a skutkowałą jednocześnie zmianą kwalifikacji prawnej części z zarzucanych oskarżonym czynów.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że wobec braku dowodów uniewinnił A. K. (1) od popełnienia czynu, polegającego na udzieleniu wraz z A. K. (2), J. L. łącznie nie mniej niż 10 gramów środka odurzającego w postaci heroiny. Sąd dał wiarę w całości wyjaśnieniom oskarżonej, która złożyła konsekwentne i spójne wyjaśnienia, przyznając się do wszystkich czynów z wyjątkiem powyższego. Zarzut w istocie został oparty na wyjaśnieniach J. L., który podczas konfrontacji z A. K. (1) wyjaśnił, że A. K. (1) nie przekazała mu 10 gramów heroiny a 10 ćwiartek heroiny (przy czym ćwiartka dla oskarżonego to 0,2 grama), czyli 2 gramy. A. K. (1) konsekwentnie zaprzeczyła, by taka sytuacja miała miejsce. Sąd miał przy tym na względzie, że przestępstwa miała dopuścić się w okresie od 2007 r. do 2008 r. Mając na względzie okoliczność, że A. K. (1) uzależniła się od heroiny dopiero po wyjściu A. K. (2) z zakładu karnego w 2009 roku, nie sposób uznać jej sprawstwa. Tym bardziej, że powyższa okoliczność nie została potwierdzona przez A. K. (2). Sąd mając na względzie doświadczenie życiowe uznaje również, że oskarżona nie miała powodów do kwestionowania sprawstwa w zakresie tego czynu, skoro przyznała się do uczestniczenia w obrocie znacznych ilości środków odurzających w późniejszym okresie czasu, co dotyczyło już ilości nie mniejszej niż 10.000 gramów a nie zaledwie 2 gramów, jak w przypadku tego zarzutu. Wskazać także należy, że o uniewinnienie od tego czynu wnioskował także rzecznik oskarżenia publicznego.

Na wstępie rozważań, dotyczących kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym zasadne jest poczynienie uwagi odnośnie przyjętego stanu prawnego, będącego podstawą ustaleń w zakresie odpowiedzialności oskarżonych. Wynika to z prostego faktu, że w trakcie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstw. W konsekwencji posiłkując się wyrażoną w art. 4 § 1 k.k. zasadą względności ustawy przyjął jako względniejsze dla oskarżonych przepisy obowiązujące do dnia 1 lipca 2015 roku, czemu wyraz dał właśnie w przyjętej kwalifikacji prawnej. Rozstrzygnięcie o względności ustawy oznacza konieczność poddania analizie całości przepisów starej i nowej

ustawy, czyli całego stanu prawnego dotyczącego sprawcy i przestępstwa. Nie jest zatem możliwa tzw. ocena in abstracto, ale konieczne jest uwzględnienie okoliczności konkretnego przypadku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000/1–2, poz. 5.). W związku z tym Sąd musi przeprowadzić swoisty test, sprowadzający się wydania hipotetycznego orzeczenia w oparciu o przepisy jednej i drugiej ustawy, a dopiero potem ich porównanie w oparciu o zasadę względności dla sprawcy. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2008 r., V KK 15/08, LEX nr 398529). Analiza porównywanych stanów prawnych prowadzi do wniosku, że w kontekście oskarżonych istotne „niekorzystne” zmiany nastąpiły właśnie w ramach nowelizacji przepisów ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015r. Dotyczy to przede wszystkim zmiany treści przepisu art. 69 § 1 k.k. Kolejne zmiany wprowadzane w oparciu o nowelizację z 2018r. i 2020r. także wprowadzały zaostrzenie odpowiedzialności za czyn ciągły (art. 57b k.k.) czy podniesienie wymiaru dolnej granicy kary łącznej. W orzecznictwie sądowym jeszcze za czasów obowiązywania kodeksu karnego z 1969r. utrwaliła się zasada, aktualna także po wejściu w życie kodeksu karnego z 1997r. określana mianem zasady kompleksowości, czy zasady jedności stosowania prawa, wyrażana także jako zakaz eklektyzmu, albo zakaz tworzenia konglomeratu ustawowego. Ów konglomerat prawny polegałby właśnie na uznaniu za podstawę niektórych części wyroku przepisów nowej ustawy, a co do innych części tego samego orzeczenia, przepisy ustawy obowiązującej poprzednio. Podstawą tak ukształtowanej zasady jest już sama literalna wykładnia art. 4 § 1 k.k. W konsekwencji dla wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku dla poszczególnych oskarżonych Sąd zastosował jako względniejsze przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynów, czyli przed 1 lipca 2015r.

Odnosząc się do zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej z art. 258 § 1 k.k., który został przypisany wszystkim oskarżonym prócz K. N. (1), Sąd wskazuje, że zebrane dowody ocenione przez pryzmat zasad logiki i doświadczenia życiowego potwierdzają, że oskarżeni zrealizowali znamiona tego przestępstwa.

Zgodnie z treścią art. 258 § 1 k.k. opisane w nim przestępstwo popełnia sprawca, który bierze udział w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego.

W orzecznictwie i doktrynie zgodnie wskazuje się na pewne cechy, charakteryzujące ten specyficzny związek przestępczy. Przede wszystkim podkreśla się, że tworzy ją grupa przynajmniej trzech osób. Ponadto cechować ją musi pewna struktura organizacyjna, która przejawia się w podziale ról i koordynowaniu działań członków grupy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25.03.1999 r., II AKa 45/99, OSA 2000/2, poz. 15, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20.01.2016 r., II AKa 328/15, LEX nr 2008333). Pomimo wskazanego elementu organizacyjnego nie jest jednak konieczne, aby wszyscy członkowie grupy wspólnie uzgadniali sposób popełnienia wszystkich przestępstw i wszyscy wzajemnie się znali. Muszą jednak mieć świadomość działania właśnie w ramach takiej grupy. Ważne jest przy tym, aby owo zorganizowania występowało łącznie z porozumieniem sprawców, tworzących grupę. Kolejnym elementem wyróżniającym ten typ przestępczego współdziałania jest istnienie kierownictwa i pewnej dyscypliny. Przywódca grupy nie musi być przy tym ciągle ten sam i nie musi być także założycielem grupy. Możliwe są zatem różne konfiguracje w zakresie przywództwa, w tym swoisty podział tej funkcji między kilka osób, istnienie różnych stopni przywództwa na różnych poziomach grupy. Grupa winna cechować się pewnym stopniem zorganizowania, przy czym nie musi on być szczególnie wysoki. Kolejna cecha wyróżniająca tę grupę, to moment jej zorganizowania. Winno to nastąpić przed dokonaniem planowanych przestępstw. Jest to cecha, która odróżnia taką formę współdziałania od zwykłego współsprawstwa, czyli działania wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, które może zaistnieć nawet w chwili dokonywania przestępstwa, a nawet realizowania jego kolejnych znamion. I na koniec należy odwołać się do elementu trwałości, który cechować ma grupę, a oznacza popełnianie przestępstw w ciągły sposób, zapewniający stały dochód przez określony czas (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14.06.2017 r., II AKa 52/17, LEX nr 2344211).

Inna zaproponowana w piśmiennictwie definicja zorganizowanej grupy przestępczej wskazuje, że „zorganizowana grupa przestępcza to ugrupowanie składające się z co najmniej 3 osób, posiadające trwałą strukturę pionową (z wyodrębnionym ośrodkiem decyzyjnym) albo poziomą (bez wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego), wykazujące odrębności od zasad przyjętych w danym społeczeństwie i nie identyfikujące się z nimi, o więziach psychologicznych łączących poszczególne jednostki, świadomie zmierzające do realizacji zamierzonego celu jakim jest popełnienie czynu

zabronionego” (M. M. „Zorganizowana grupa i związek przestępczy w świetle orzecznictwa sądowego oraz poglądów doktryny – wybrane zagadnienia”, *Wojskowy Przegląd Prawniczy* nr 4, 2017r.).

„Branie udziału” polega na przynależności do grupy, akceptowaniu zasad, które nią rządzą, wykonywaniu poleceń osób stojących w hierarchii grupy odpowiednio wyżej. Koniecznym jest także aktywne okazywanie swojej przynależności przez uczestniczenie w życiu grupy przestępczej.

Zgodnie z linią orzeczniczą (prezentowaną między innymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2017 roku sygn.. akt WK 3/17) należało uznać, że „czyn z art. 258 § 1 k.k. jest tzw. przestępstwem formalnym, a popełnienie przestępstwa będącego formą realizacji grupy nie jest jego skutkiem. Zakwalifikowanie zachowania sprawcy z art. 258 § 1 k.k. nie powoduje pochłonięcia przestępstw popełnionych w ramach grupy. Przeciwnie, przestępstwa popełnione w ramach grupy powinny być kwalifikowane według przepisów, których znamiona wyczerpuje zachowanie sprawcy”.

Mimo że ustawa mówi o "zorganizowanej" grupie, nie oznacza to wcale, by wymagała ona specjalnej wewnętrznej struktury organizacyjnej. Cel, jakim jest popełnienie przestępstwa, może mieć charakter stały lub zależny od nadarzającej się okazji. Nie jest wymagany stały skład grupy. Jej członkowie mogą popełniać przestępstwa w różnych układach personalnych. Łączyć ich musi jedynie wspólna chęć popełnienia przestępstwa, jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy, które mogą ułatwić popełnienie przestępstwa. Należy mieć na uwadze wybór potencjalnych ofiar i miejsc popełnienia przestępstwa, opracowywanie planów działania, przygotowywanie niezbędnych środków do popełnienia przestępstwa (por. Z. Ćwiakalski, *Wybrane problemy wymiaru kary za przestępczość zorganizowaną*, Prok. i Pr. 2001, nr 12, s. 7 i n.).

Trafnie zauważa Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 07.12.2000 r., sygn. II Aka 184/00, że: „Cechami charakterystycznymi zorganizowanej grupy przestępczej jest pewna wewnętrzna struktura organizacyjna, jej trwałość istnienie więzów organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie narzędzi popełnienia przestępstwa, wyszukiwanie miejsc dla przechowania łupu, rozprowadzanie go, podział ról, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami. Kierowanie grupą jako funkcja władcza polega na określaniu kierunków działania, wydawaniu poleceń, koordynowaniu działalności uczestników grupy.”.

Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy, pozwala dokonać stanowczych ustaleń, że oskarżeni świadomie brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej i w jej ramach dopuścili się przypisanych im w wyroku przestępstw. Nie ulega wątpliwości, że najpierw grupą kierował L. W. (2), a następnie wyodrębniła się grupa przestępcza kierowana przez A. N. (1). A. N. (1) kierował grupą przestępczą, planował działania grupy, jak również wydawał polecenia dotyczące ich wykonania oraz kontrolował realizację planów przestępczych. Każdy z członków grupy miał wiedzę o powyższym, i nie musieli o tym dowiadywać się od niego wprost. Działania oskarżonych dają niekwestionowane podstawy do stwierdzenia, że z pełną świadomością włączyli się do działań grupy przestępczej i podejmowali określone działania zgodnie z wewnętrznym podziałem ról i zlecanymi im zadaniami. Przez większość oskarżonych, nie było to także kwestionowane. Zaprzeczenie przez oskarżonego J. L. udziałowi w grupie przestępczej, mając na uwadze ustalone w toku postępowania ich działania, stanowi w ocenie Sądu jedynie linię obrony, ewentualnie mylne wyobrażenie oskarżonego o charakterze takiej grupy. Zebrany w toku postępowania przygotowawczego materiał dowodowy, ujawniony następnie w toku postępowania sądowego, pozwolił Sądowi na jednoznaczne stwierdzenie, iż w krytycznym okresie czasu oskarżeni funkcjonowali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw w szczególności wewnątrzspółnotowego nabywania i dostawy środków odurzających oraz obrocie tymi środkami odurzającymi, jak i udzielanie ich na terenie kraju.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że zbiorowość, do której należeli oskarżeni J. L., A. K. (1), Ł. W. (1), K. W. (1) liczyła więcej niż trzy osoby, cechowała się pewnym poziomem zorganizowania ze względu na podział ról w jej ramach oraz ustalone kierownictwo A. N. (1), po wyodrębnieniu z grupy L. W. (2) ps. (...). Udział oskarżonych w grupie przestępczej miał charakter czynny, co wynika jednoznacznie zarówno z wyjaśnień oskarżonych jak i zeznań świadków, a nadto znajduje potwierdzenie w wynikach przeprowadzonych kontroli operacyjnych. J. L. chociaż podnosił, że nie

miał świadomości udziału w grupie, to wymienił wchodzące w skład grupy osoby i zachodzące między nimi relacje, wykazując tym samym w sposób jednoznaczny na zorganizowanie i podział ról, a także przyznał, że miał wiedzę, czym trudni się A. N. (1) oraz pozostali członkowie grupy. Ponadto J. L. bezpośrednio odbierał narkotyki od przywódcy grupy. Tym bardziej, że brał udział we wspólnych wyjazdach do H., celem przewiezienia narkotyków, pełniąc rolę testera. Tym samym nie sposób uznać, że mógł nie mieć świadomości udziału w grupie przestępczej. To samo tyczy się pozostałych oskarżonych oraz A. L. (1), który brał udział w grupie dopiero po jej wyodrębnieniu i kierowaniu nią przez A. N. (1). Oskarżeni w większości nie kwestionowali działania w grupie a materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie wskazuje, że brali w niej udział, z czego zdawali sobie sprawę.

Charakter grupy i rolę, jaką w niej pełnili poszczególni oskarżeni potwierdzają zebrane w sprawie dowody, oceniane przez pryzmat zasad logiki i doświadczenia życiowego. Udowodnienie określonych okoliczności i faktów, w tym przypadku charakteru grupy, roli oskarżonych, wynika także z pewnej logiki sytuacji stwierdzonych konkretnymi dowodami. Stanowi ona oczywistą przesłankę, w oparciu o którą właśnie doświadczenie życiowe prowadzi do wniosku, że dana okoliczność faktyczna w postaci funkcjonowania zorganizowanej grupy istotnie wystąpiła. Takie logiczne wnioski wynikają z dokonanej analizy dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych, przeprowadzonych konfrontacji, zeznań świadków, w tym przede wszystkim kierującego grupą A. N. (1), a także zapisów rozmów i wiadomości tekstowych utrwalonych w trakcie kontroli operacyjnych, eksperymentów procesowych. Świadczy o tym rodzaj i sposób dokonanych przestępstw, wymagający wcześniejszego zaplanowania, czynności logistycznych i maskowania udziału w nich a także wykonywanie poleceń A. N. (1), który to wskazywał nawet od kogo mają nabywać narkotyki a nawet komu sprzedawać.

Jednocześnie, przypisując oskarżonym popełnienie tego przestępstwa Sąd dokonał zmiany w opisie czynu, poprzez wyeliminowanie zapisu dotyczącego imiennie członków grupy, którzy nie zostali jeszcze za ten czyn prawomocnie skazani. Zebrane dowody wskazują wprawdzie na wysokie prawdopodobieństwo kierowania przez L. W. (2) a potem A. N. (1) taką grupą, jednak dotąd nie zostali oni nawet oskarżeni o takie przestępstwo. Podobnie jest w przypadku J. W. (1), P. S. (1), A. W. (1), A. K. (2). Przypisane zatem oskarżonym czynu w brzmieniu zarzucanym im w akcie oskarżenia, naruszałoby zasadę domniemania niewinności w odniesieniu do wskazanych osób, którym w taki sposób bez wyroku skazującego przypisano by faktycznie sprawstwo w tym zakresie. Ponadto ustalony zakres działalności grupy, obejmującej oskarżonych także skutkował zmianą opisu tego czynu poprzez wyeliminowanie uprawy i wytwarzania konopi innych niż włókniste (żadne z oskarżonych w tym procederze nie brało udziału) oraz dodanie odpłatnego udzielania środków odurzających, które przypisano części z oskarżonych.

W zakresie pozostałych zarzutów, Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynów opisanych w punkcie drugim i czwartym części wstępnej wyroku, zarzucanego J. L., w punkcie czternastym części wstępnej wyroku zarzucanego A. K. (1), w punkcie siedemnastym części wstępnej wyroku, zarzucanego Ł. W. (1) oraz w punkcie dziewiętnastym w odniesieniu do K. W. (1), uznając że czyny te w przypadku J. L. wyczerpały znamiona przestępstwa z art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (czyn drugi) i z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w stosunku do J. L. (czyn czwarty), A. K. (1), Ł. W. (1) i K. W. (1), nie zaś z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, jak przyjął rzecznik oskarżenia publicznego. Jednocześnie Sąd wskazuje, że podobna kwalifikacja (art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) została przyjęta za oskarżycielem w odniesieniu do czynu zarzucanego G. B. (1) w punkcie dziesiątym części wstępnej wyroku, stąd też kwalifikację tą uzasadni w tym miejscu łącznie ze zmienionymi co do skazanych wyżej oskarżonych.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przestępstwo tam opisane popełnia sprawca, który w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, udziela innej osobie środka odurzającego, substancji psychotropowej lub nowej substancji psychoaktywnej, ułatwia użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji. Przestępstwo z art. 59 ustawy jest przestępstwem kwalifikowanym, wieloodmianowym, powszechnym, kierunkowym i formalnym. Przedmiotem jego ochrony jest zdrowie i życie społeczne (publiczne), a także życie i zdrowie finalnego odbiorcy czy konsumenta środków odurzających lub substancji psychotropowych.

W ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii brak jest definicji legalnej znamienia przedmiotowego występkę z art. 59 ust. 1 - czynności polegającej na "udzieleniu środka odurzającego". Z całą pewnością nie jest ono tożsamy ze zdefiniowanym w art. 4 pkt 34 ustawy - "udostępnianiem" jako cecha „wprowadzania do obrotu” i w swej treści normatywnej zawiera odmienne rodzaje zachowań. Użyty w komentowanym przepisie termin „udzielać” należy rozumieć jako: dać, dostarczyć, częstować, dawać, wręczać, udostępnić, użyczyć.

W tym miejscu niejako samoistnie przyszedł czas na wyjaśnienie przyczyn wskazanej wyżej zmiany kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonym J. L., A. K. (1), Ł. W. (1) i K. W. (1). Kwestia ta dotyczy przede wszystkim różnicy między pojęciami udzielania środków odurzających i zarzucanym w akcie oskarżenia uczestniczenia w obrocie. Zarówno w doktrynie, jak i w judykaturze zgodnie uznaje się, że cechą, która odróżnia zachowanie przestępne polegające na "wprowadzaniu do obrotu" środka odurzającego od jego "udzielania" jest charakter odbiorcy tego środka, którym w drugim przypadku jest konsument narkotyku (K. Łuczarski, K. Muszyńska, "Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz." Poznań 2008, A. Ważny, W. Kotowski, R. Kurzępa - "Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz." LexisNexis 2012). Sąd Apelacyjny w Lublinie w swoim wyroku z dnia 1 kwietnia 2004 r. (sygn. akt II Aka 25/04, LEX nr 155135), dokonując tego rozróżnienia wskazał, że przestępstwo w postaci nielegalnego "wprowadzenia do obrotu" lub w postaci "uczestnictwa w obrocie" polega na przyjęciu odpłatnie bądź nieodpłatnie środków odurzających, substancji psychotropowych, mlecza makowego lub słomy makowej odpowiednio od producenta lub hurtownika przez osobę niebędącą konsumentem. W postanowieniu z 18 listopada 2015 r. sygn. akt V KK 341/15 (LEX nr 1923856) Sąd Najwyższy także wskazał, że dla odróżnienia występkę z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz czynów z art. 58 ust. 1 i 2 oraz 59 ust. 1-3 tej ustawy, konieczne jest ustalenie osoby bezpośredniego, a nie kolejnego odbiorcy: jeśli tym odbiorcą jest konsument, o przestępstwie wprowadzania lub uczestniczenia w obrocie nie może być mowy. Także Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 15 kwietnia 2016 r. w sprawie II Aka 58/16 (LEX nr 2087712) stwierdził „Aby zasadnie móc przyjąć, że oskarżony dopuścił się przestępstwa "uczestniczenia w obrocie" środkami odurzającymi (art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) koniecznym byłoby również bezsporne ustalenie, że osoba nabywająca je następnie od oskarżonego także nie czyniła tego na własny użytek (a zatem także nie była konsumentem), ale nabyła je w celu dalszej ich odsprzedaży”. Sąd dokonując zmiany kwalifikacji prawnej czynów, miał zatem w polu widzenia, że istotne znaczenie w tym zakresie ma ocena odbiorcy narkotyków. Sąd nie kwestionuje faktu, że wskazani oskarżeni odbierali narkotyki celem ich dalszego rozdysponowania, jednakże nie sposób uznać na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, że przekazywali je innym osobom niebędącym konsumentami tzn. dilerom. Z zebranych dowodów, w tym zeznań A. K. (2), wynika bowiem że to właśnie oni byli tzw. dilerami i sprzedawali je konsumentom - „znam osoby, które brały od D. D. (2) narkotyki i sprzedawały na ulicy, ale po ksywach: J., S., S. (...)” oraz „Oni wszyscy byli dilerami, heroinę od D. sprzedawali dalej, ale gdzie i komu tego nie wiem”, „Każdy z nas miał swoich odbiorców, to głównie byli indywidualni odbiorcy, ćpuny”. Zatem skoro odbiorcami byli konsumenci, którzy zażywali narkotyki, nie zaś co najmniej dilerzy, który by je dalej odsprzedawali, nie zostały wyczerpane znamiona uczestniczenia w obrocie a jedynie udzielanie środków odurzających. Oceny tej nie zmienia także szeroka interpretacja „uczestnictwa w obrocie” zawarta w postanowieniu Sądu Najwyższego z 18 listopada 2015 r. sygn. akt V KK 341/15 (LEX nr 1923856). Oskarżeni nie nabywali bowiem jednorazowo znacznej ilości narkotyków i nie przetrzymywali jej, czy też nie przechowywali, ale „na bieżąco” nabywali narkotyki od wskazanych w zarzutach osób i sprzedawali je „na ulicy” ich bezpośrednim konsumentom („narkomanom”).

Znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej może zostać sprawcy przypisane niezależnie od tego, czy korzyść majątkową osiągnął sam oskarżony, czy inna osoba, i to także wówczas, gdy oskarżony, pośrednicząc pomiędzy nabywcą a sprzedawcą środków odurzających lub substancji psychotropowych, osobiście żadnej korzyści nie osiągnął (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 28.09.2018 r., II Aka 157/18, LEX nr 2583933).

W ocenie Sądu w oparciu o okoliczności udzielania przez oskarżonych innym osobom środków odurzających zasadne było powołanie w kwalifikacji prawnej art. 12 k.k. i zamieszczenie w opisie przypisanych czynów elementów instytucji opisanej w tym przepisie. Zgodnie z brzmieniem art. 12 k.k. w dacie popełnienia czynów dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uznaje się za "jeden czyn

zabroniony". Przepis ten zawiera ustawowe określenie kryteriów tzw. czynu ciągłego. Są nimi przesłanka podmiotowa (subiektywna) w postaci "z góry przyjętego zamiaru", przesłanki przedmiotowe, takie jak "krótkie odstępy czasu" oraz tożsamości pokrzywdzonego, jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste.

Brzmienie art. 12 k.k. przesądza o tym, że czyn ciągły charakteryzuje się jednym zamiarem (tym samym, a nie takim samym) obejmującym wszystkie elementy składowe. Nie spełnia kryteriów czynu ciągłego przypadek, w którym poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania, lecz nieistniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania. Podobnie nie stanowi wypełnienia przesłanki podmiotowej, określonej w art. 12 k.k., sytuacja, gdy sprawca dopuszcza się kilku lub kilkunastu zachowań z odnawiającym się w odniesieniu do każdego z nich zamiarem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1999 r. IV KKN 28/99, LEX nr 37938, Prok. i Pr. 1999/10/2). A contrario wnioskować należy, iż nie sposób przyjąć możliwości przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego w sytuacji, gdy sprawca nie obejmuje swym zamiarem dalszego, przyszłego udzielania środka narkotycznego innym osobom, które zwrócą się do niego z taką prośbą.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd w niniejszej sprawie wynika w sposób jasny, że oskarżeni, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, swoją świadomością i zamiarem obejmowali stałe udzielanie narkotyków. Taki był cel ich zachowań i sposób osiągania korzyści majątkowych. W realiach ocenianej sprawy należy podnieść, iż w krótkich odstępach czasu zbywali oni znaczne ilości środków odurzających, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Były to działania wielokrotne, rozciągnięte w czasie. Te okoliczności w pełni przemawiają za kwalifikacją z art. 12 k.k.

Zachowanie oskarżonych, co wynika z zebranych dowodów, związane było z ich działalnością w zorganizowanej grupie przestępczej, o której mowa była w punkcie pierwszym części dyspozytywnej wyroku. W konsekwencji w kwalifikacji prawnej przypisanego im czynu Sąd zamieścił przepis art. 65 § 1 k.k.

W przypadku J. L. Sąd dodatkowo uznał, że swoim zachowaniem, przepisany w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku wyczerpał on jednocześnie znamiona przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Odnosząc się do czynu z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, będący w kumulatywnej kwalifikacji czynu przypisanego J. L. w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku, wskazać należy, że użyty w komentowanym przepisie termin „udzielać” należy rozumieć jako: dać, dostarczyć, częstować, dawać, wręczać, udostępnić, użyzyć. Oczywiście na gruncie art. 58 ustawy sprawca nie udziela środka odurzającego lub substancji psychotropowej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Osoba, której udziela się wymienionych środków lub substancji, nie może być abstrakcyjna, tzn. odbiorca musi zostać skonkretyzowany. W przeciwnym bowiem przypadku mamy do czynienia z sytuacją, że udzielający chce zbyć posiadane produkty jakimkolwiek konsumentowi (potencjalnemu), a więc swoim zachowaniem wyczerpuje znamiona występkę z art. 62 ustawy, a nie jej art. 58 czy art. 59. Ponadto udzielanie innej osobie środków odurzających lub substancji psychotropowych następuje nieodpłatnie, gdyż czynność dokonana odpłatnie stanowi przestępstwo z art. 59 ustawy. Udzielanie środka lub substancji z reguły polega na działaniu, można jednak sobie wyobrazić sytuację, kiedy ma ono postać zaniechania, np. gdy sprawca po użyciu części porcji narkotyku pozostawi resztę na widocznym miejscu, godząc się co najmniej na to, że inna konkretna osoba użyje pozostawioną porcję (T. Hanausek, W. Hanausek, Narkomania, studium kryminologiczno-kryminalistyczne, Warszawa 1976, s. 131). W przedmiotowej sprawie, J. L. udzielał środki odurzające swojej ówczesnej konkubinie, co wynika zarówno z ich wyjaśnień, jak i zeznań A. N. (1) i B. N. (1), którzy to potwierdzili.

Jednocześnie Sąd wskazuje, że przyjęta kumulatywna kwalifikacja prawna czynu przypisanego J. L. nie stoi na przeszkodzie uznaniu jego zachowania za czyn ciągły w rozumieniu art. 12 k.k. Możliwe jest bowiem konstruowanie czynu ciągłego, na który będą się składać zachowania polegające na udzielaniu środków narkotycznych różnym osobom, odpłatnie i nieodpłatnie, oczywiście przy spełnieniu pozostałych kryteriów przestępstwa ciągłego w postaci działania w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru. Wchodzące w skład czynu ciągłego

zachowania nie muszą wyczerpywać znamion tylko jednego przepisu ustawy (podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 listopada 2017 r. w sprawie II AKa 336/17, LEX nr 3128694).

Jednocześnie w opisie czynu przypisanego J. L. w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku Sąd dokonał zmiany w zakresie ilości udzielanych przez niego środków odurzających. Zgodnie z przedstawionym zarzutem miał on uczestniczyć w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10 150 gramów. Z opisu zarzutu wynika, że na ilość tą składały się między innymi środki nabyte od A. N. (1) (10 000 g), od P. S. (2) (150 g), od beaty N. (200 g), od J. S. (1) (120 g) i od D. D. (2) (200 g). Już samo to zestawienie budzi wątpliwości w zakresie przejętej sumy narkotyków. Jednak wiele istotniejsze jest w tym zakresie poczynione ustalenie dotyczące środków pozyskanych od A. noska oraz sposobu zadysponowania nabytymi przez J. L. narkotykami. W oparciu o zebrane dowody, w tym, zeznania A. N. (1) i J. L. Sąd przyjął, że od N. J. L. nabył co najmniej 5 kg heroiny. W konsekwencji razem ze środkami nabytymi od pozostałych osób J. L. nabył co najmniej 5670 g tego środka. Zgodnie z poczynionymi ustaleniami, w tym wyjaśnieniami samego oskarżonego, zeznaniami A. N. (1) Sąd przyjął, że J. L. wraz ze swoją konkubiną spożyli co najmniej połowę tych środków. W konsekwencji mógł udzielić innym osobom co najmniej 2835 g heroiny. Jednocześnie Sąd przyjął uśrednioną wartość jednego grama na kwotę 180 zł (sprzedawał za 160-200 zł), co dało wartość handlową tych środków w kwocie 510 300 zł. W przypadku środków nabytych od P. P. (1) Sąd przyjął, że J. L. udzielił co najmniej 200 g heroiny. W tym przypadku wziął pod uwagę treść wyjaśnień oskarżonego, kwestionującego wskazywaną ilość tych środków, działanie wspólnie i w porozumieniu z S. M. oraz spożywanie znacznej ilości tych środków wspólnie z konkubiną. Jej wartość Sąd ustalił w oparciu o podawaną przez oskarżanego cenę 1 trama na kwotę 200 złotych.

Przestępstwa przypisane oskarżonym G. B. (1) i K. N. (1) wyczerpały między innymi znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Jednocześnie czyn przepisany oskarżonemu G. B. (1) w punkcie piętnastym części dyspozytywnej wyroku Sąd zakwalifikował jako przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Tym samym Sąd zmodyfikował przyjętą w akcie oskarżenia kwalifikację prawną poprzez uzupełnienie jej o popełnione w kumulacji z przestępstwem z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W ocenie Sądu dopuszczalna jest bowiem kumulatywna kwalifikacja tych przepisów, w sytuacji gdy zbywca przekazuje środki nabywcy, który jest dealerem będącym jednocześnie konsumentem narkotyków. Zbywca odpowiada wówczas właśnie z art. 56 ust. 1 lub 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. Podobnie wskazał w wyroku z dnia 22 września 2005 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie (II AKa 160/05, Lex, nr 166000), w którym stwierdził, iż w sytuacji gdy sprzedający ma świadomość, że przekazywane środki odurzające czy psychotropowe trafią do dalszego obrotu, a część z nich zostanie przeznaczona na własny użytek odbiorcy tych środków, to dojdzie do zbiegu przepisów art. 43 ust. 1 (obecnie art. 56 ust. 1) oraz art. 46 ust. 1 lub ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie art. 59 ust. 1 lub 2). Zbiegu tych przepisów nie wyłącza żadna z reguł wyłączania wielości ocen (specjalności, konsumpcji i subsydiarności), a zatem zbieg tych przepisów karnych może mieć charakter rzeczywisty.

Przepis art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wskazuje na dwie formy sprawcze przestępnego zachowania, tzn. „wprowadzanie do obrotu” i „uczestniczenie w obrocie” środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi lub słomą makową. Ustawodawca przedzielił obie formy działań sprawcy spójnikiem międzydaniowym „albo” wyrażającym przeciwieństwo. Nabycie środków odurzających lub substancji psychotropowych, a następnie zbycie tej samej partii narkotyków innym osobom nie prowadzi do odpowiedzialności za dwa przestępstwa. Sprawca odpowiada jedynie za uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi.

Uczestniczenie w obrocie to odpłatne lub nieodpłatne przyjęcie środków odurzających lub substancji psychotropowych bądź słomy makowej, w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, która nie jest ich konsumentem. Wprowadzanie do obrotu oznacza udostępnienie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów lub środków zastępczych. Będzie to każde

zachowanie polegające na przeniesieniu własności lub posiadania takich środków odurzających w taki sposób, że nabywca może z nich swobodnie korzystać.

Pojęcie uczestniczenia w obrocie, o jakim mowa w art. 56 ust. 1 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie - np. magazynowanie środków czy też udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011 r., sygn. V KK 288/10, LEX nr 783117).

Jak to zgodnie przyjmuje się w orzecznictwie, wprowadzenie do obrotu w rozumieniu art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oznacza wszelkie udostępnienie osobom trzecim środków odurzających, odpłatnie lub nieodpłatnie, w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, niebędącej konsumentem. Kryterium rozróżniającym między tą sytuacją a udzieleniem narkotyku z art. 58 tej ustawy jest osoba nabywcy, a to handlarza lub konsumenta (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 września 2006 r. sygn. II Aka 135/06, KZS z 2006 r. nr 11 poz. 137).

Uczestniczenie w obrocie w danym wypadku należy rozumieć jako korelat wprowadzania do obrotu. Jest to zatem przyjęcie w jakiegokolwiek formie, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę niebędącą konsumentem w celu dalszego przekazania kolejnej osobie. Czyn określony w art. 56 może zostać popełniony tylko na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co w niniejszej sprawie miało miejsce. Wskazać należy, że G. B. (1) uczestniczył w obrocie, bowiem przekazywał środki odurzające osobom niebędącym konsumentami. Odbiorcy G. B. (1), udzielali te środki kolejnym odbiorcom. Część z nich była jednocześnie konsumentami tych środków, czego świadomość miał oskarżony i co przesądziło o przyjęciu kumulatywnej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

Ponadto cechą charakteryzującą przestępstwo przewidziane w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest umyślność. Może, zatem być popełnione z zamiarem bezpośrednim lub zamiarem ewentualnym. Nie ulega wątpliwości, że oskarżeni G. B. (1) i K. N. (1) działali z zamiarem bezpośrednim, tzn. chcieli popełnić przestępstwa, o których mowa w wyroku. Oskarżeni wiedzieli, że uczestniczyli w obrocie środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi wbrew przepisom ustawy, ponieważ wiedzieli, że nie dysponują odpowiednim upoważnieniem, które czyniłoby takie działanie uprawnionym. O chęci popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii świadczą zarówno znaczne ilości narkotyków, jakimi „obracali” oskarżeni, jak również stosunkowo długi okres czasu, w jakim uczestniczyli w obrocie. Na zamiar bezpośredni wskazuje również występowanie podziału ról oraz uzyskiwanie zysku z takich działań, co jednoznacznie przesądza o woli popełnienia przestępstwa, a tym samym o występowaniu u wszystkich oskarżonych zamiaru bezpośredniego. Sąd nie miał wątpliwości w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonym, że czyny te zostały popełnione umyślnie w zamiarze bezpośrednim, u którego podłoża leżała chęć osiągnięcia osobistej korzyści.

Znamieniem kwalifikującym typ przestępstwa określony w art. 56 ust. 3 cyt. ustawy jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, będąca przedmiotem czynu określonego w art. 56 ust. 1 ustawy. Zważyć należy bowiem, że znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych występująca jako znamię przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, czy innych (art. 62 ust. 2 cyt. Ustawy) jest znamieniem ocennym.

Przyjmując kwalifikację prawną czynów z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w kontekście „znacznej ilości” narkotyków uwzględniono pogląd Sądu Najwyższego z dnia 23.09.2009 roku, sygn. I KZP 10/09, zgodnie z którym „jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy”. Masa środka odurzającego w postaci heroiny (1 500 gramów stanowiących nie mniej niż 15.000 tzw. porcji handlowych), przypisanego G. B. (1) w punkcie piętnastym części dyspozycyjnej wyroku, oraz w

punkcie czterdziestym pierwszym przypisanego K. N. (1) (150 gramów) będących przedmiotem czynów przypisanych oskarżonemu z całą pewnością jest znaczną.

W tym miejscu wskazać należy, że K. N. (1) czynu tego dopuścił się ponadto w warunkach powrotu do przestępstwa. Czynu dopuścił się bowiem będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej, Wydział II Karny, sygn. akt II K 493/04 z dnia 25 kwietnia 2005 r. m.in. za czyn z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Przesłanką podobną jest przestępstwem podobnym, za które Sąd orzekł karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony, karę za powyższy wyrok odbywał w okresie od 28 sierpnia 2008 roku do 26 lutego 2010 roku. Tym samym spełniona pozostaje druga przesłanka, a mianowicie odbycie co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Jako, że czyn przypisany oskarżonemu został popełniony w okresie od 30 stycznia 2013 r. do czerwca 2013 roku, K. N. (1) dopuścił się go w pięcioletnim okresie po odbyciu kary, chronionym tym przepisem. Nadto oba przestępstwa cechują się umyślnością. Tym samym koniecznym było zastosowanie art. 64 § 1 k.k. w kwalifikacji prawnej czynu.

Czyn przypisany G. B. (1) w punkcie dwudziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku wypełnił znamiona czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Przedmiotem ochrony w art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest życie i zdrowie społeczeństwa jako całości (życie i zdrowie publiczne). Strona przedmiotowa przestępstwa z art. 62 cytowanej ustawy sprowadza się do niezgodnego z przepisami tej ustawy posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych. Posiadanie jest stanem polegającym na faktycznym władztwie nad rzeczą, nie jest jednakże utożsamiane z posiadaniem i dzierżeniem w rozumieniu przepisów prawa cywilnego. Posiadaniem jest każde, niezależne od czasu trwania, a zatem choćby krótkotrwałe, faktyczne władztwo nad rzeczą. Posiadaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej w rozumieniu art. 62 ustawy z dnia 2 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia (wyrok SN z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt I KZP 24/10, OSNKW 2011/1/2).

Dla wypełnienia znamion tego przestępstwa wystarczające jest zatem zaistnienie stanu, w którym sprawca - choćby przez krótki okres czasu - roztacza swoje faktyczne władztwo nad substancją zaliczaną przez ustawę do narkotyków, nawet jeżeli czyni to w celu użycia lub z zamiarem użycia w/w substancji, jak wynika także z w/w cytowanego orzeczenia Sądu Najwyższego, z którym Sąd w tym składzie w pełni zgadza się. Z punktu widzenia prawnego - karnej oceny zachowania oskarżonego nie ma więc znaczenia okres czasu, w jakim posiadał w/w narkotyki. Dla przypisania sprawcy czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wystarczająca jest bowiem, oprócz stwierdzenia obiektywnej przesłanki w postaci faktycznego władztwa nad narkotykami, dodatkowa przesłanka w postaci świadomości sprawcy co do tego, iż znajduje się on w posiadaniu narkotyków. Znamieniem kwalifikującym przestępstwa z art. 62 ust. 2 cyt. ustawy jest posiadanie znacznej ilości środków odurzających, substancji psychotropowych. W przedmiotowej sprawie nie ulega najmniejszej wątpliwości, że oskarżony posiadał znaczne ilości, jest to oczywiste.

Ujawnione w odzieży oraz w mieszkaniu przy ulicy (...) środki odurzające w postaci heroiny podczas przeszukania, zostały poddane badaniu przez biegłych a wyniki opinii z zakresu chemii nie budziły wątpliwości. Na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych i oceny dowodów wątpliwości Sądu nie budzi również zrealizowanie przez oskarżonych znamion czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie ulega w ocenie Sądu wątpliwości, że oskarżony wiedział, jakie narkotyki przechowuje, dlatego też należy przyjąć, że zrealizowane zostało ustawowe znamię umyślności, a w konsekwencji oskarżonemu można przypisać popełnienie czynu przewidzianego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

W przypadku czynów przepisanych oskarżonemu J. L. w punkcie czwartym części dyspozytywnej wyroku, A. L. (1) w punkcie dziewiątym części dyspozytywnej wyroku i G. B. (1) w punkcie siedemnastym części dyspozytywnej wyroku Sąd przyjął, że wyczerpują one znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy

czym w odniesieniu do J. L. w formie pomocnictwa określonego w art. 18 § 3 k.k. W odniesieniu do G. B. (1) Sąd nie podzielił stanowiska oskarżyciela o przyjęcie do tego oskarżonego także formy pomocnictwa.

Dla przypisania odpowiedzialności za przewożenie środków odurzających lub substancji psychotropowych na podstawie przepisu art. 55 ust. 1 u.o.p.n. niezbędne jest ustalenie, iż sprawca dokonał tranzytu tych środków przez terytorium RP z jednego państwa do innego, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2014 r. II KK 240/14, LEX nr 1552142).

Sąd ocenił, że oskarżeni dopuścili wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny z H. do P. (J. L., G. B. (1), A. L. (1)) oraz wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium H. na terytorium I. (A. L. (1)). Zgodnie z definicją legalną z art. 4 pkt 32 i 33 u.o.p.n. wewnątrzspółnotowa dostawa to przemieszczenie środków odurzających, substancji psychotropowych lub nowych substancji psychoaktywnych z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium państwa członkowskiego U. zaś wewnątrzspółnotowe nabycie stanowi przemieszczenie środków odurzających, substancji psychotropowych lub nowych substancji psychoaktywnych z terytorium państwa członkowskiego U. na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Z uwagi na ilość narkotyków, które ulegały przemieszczaniu pomiędzy krajami członkowskimi U., oskarżeni dopuścili się przestępstw z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku. Sąd ocenił, że A. L. (1) dopuścił się przy tym ciągu przestępstw z art. 12 k.k. w ramach działania w grupie przestępczej. Wszyscy oskarżeni dopuścili się tego przestępstwa wewnątrzspółnotowego nabycie z H. do P. środków odurzających w znacznej ilości. Nadto A. L. (1) dokonał ponadto wewnątrzspółnotowej dostawy narkotyków z RP do I.. Jednakże z uwagi na rolę J. L., który podczas wyjazdów był odpowiedzialny jedynie za dokonanie oceny jakości heroiny, na co się godził już przed wyjazdem, Sąd przyjął, że odpowiada on za pomocnictwo. Z uwagi na charakter udziału oskarżonego G. B. (1) w dokonaniu tego przestępstwa brak było podstaw do uznania, zgodnie z wnioskiem prokuratora, że on także realizował znamiona tego przestępstwa jedynie w formie pomocnictwa. Z zebranych dowodów wynika bowiem, że nie mniej niż jeden raz udał się wraz z ustaloną osobą i innymi ustalonymi osobami do H., skąd zgodnie z uprzednim ustaleniem samochodem marki F. (...) przewiózł co najmniej 500 gramów heroiny do P., za co otrzymał wynagrodzenie w kwocie 3000 złotych.

Dokonując oceny karno-prawnej działań oskarżonych, Sąd miał na uwadze, że zarówno heroina jak i ziele konopi innych niż włókniste są wymienione w wykazie środków odurzających stanowiących załącznik nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. z późniejszymi zmianami. Ponadto w ocenie Sądu działania oskarżonych w zakresie przypisanych im w wyroku czynów, dotyczyły głównie znacznej ilości narkotyków. Pojęcie „znacznej ilości” należy w myśl powszechnie akceptowanej w orzecznictwie koncepcji rozumieć, jako taką ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych. Sąd w pełni bowiem podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w Postanowieniu Sądu Najwyższego Izby Karnej z dnia 23 września 2009 r. (sygn. akt I KZP 10/2009, Lex Polonica nr 2078067, Biuletyn Sądu Najwyższego 2009/10, Biuletyn Sądu Najwyższego 2009/9, OSNKW 2009/10 poz. 84, Rzeczpospolita 2009/224 str. C3, www.sn.pl), zgodnie z którym „jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005 r. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby, co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy” oraz w Postanowieniu Sądu Najwyższego - Izby Karnej z dnia 1 lutego 2007 r. (sygn. akt III KK 257/2006, Lex Polonica nr 1410149, Biuletyn Prawa Karnego 2007/7, Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych 2007 poz. 339) „znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się, co najmniej kilkudziesięciu osób”. Ten sam pogląd prezentują M. Bojarski i W. Radecki [zob. M. Bojarski, W. Radecki, Przewodnik po pozakodeksowym prawie karnym, Wrocław 1998, s. 240], stwierdzając, iż znaczną ilością środków jest taka, która mogłaby zaspokoić potrzeby kilkudziesięciu osób. Pojęcie to podlega zatem ocenie w aspekcie ilości możliwych do uzyskania porcji do jednorazowego zażycia przy uwzględnieniu wagi i rodzaju środka. Ustalone w toku postępowania ilości narkotyków będące przedmiotem poszczególnych przestępstw zdecydowanie mogły jednorazowo zaspokoić potrzeby większej

ilości niż tylko kilkudziesięciu osób, a więc niewątpliwie należało je uznać za znaczną ilość w rozumieniu powyższego przepisu.

Odnosząc się do przestępstwa posługiwania się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby o którym mowa w art. 275 k.k. wskazać należy, że przedmiotem ochrony są pewność obrotu prawnego, wiarygodność dokumentów stwierdzających tożsamość lub prawa majątkowe określonej osoby, praw do dysponowania takimi dokumentami przez osobę, której dotyczą, a pośrednio także prawa majątkowe tej osoby (Wróbel, Sroka [w:] Wróbel, Zoll II/2, s. 782). Jako, że przedmiotem ochrony jest pewność obrotu dokumentami, to zwłaszcza pewność dysponowania nimi przez uprawnioną osobę. Zespół znamion czasownikowych obu postaci przestępstwa z art. 275 jest rozbudowany. Swoim zakresem obejmuje bowiem posługiwanie się, kradzież, przywłaszczenie (art. 275 § 1) oraz bezprawne przewożenie, przenoszenie lub przesyłanie za granicę (art. 275 § 2). Zarazem w każdej ze swoich postaci odpowiedzialność z art. 275 jest uniezależniona od tego, czy sprawca uzyskał władztwo nad dokumentem bezprawnie, czy też nie. O wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 275 § 1 w postaci „posługiwania się” dokumentem stwierdzającym prawo majątkowe innej osoby oraz o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 275 § 2 w każdej jego postaci można mówić tylko wtedy, gdy zachowanie sprawcy zostanie zrealizowane bez zgody dysponenta dokumentu (zob. W. Wróbel [w:] Kodeks karny..., t. 2, red. A. Zoll, 2008, s. 1358). Brak jest legalnej definicji dokumentu stwierdzającego tożsamość, są nimi z pewnością dowód osobisty i paszport.

Strona przedmiotowa przestępstwa z § 1 polega na posługiwaniu się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe, na kradzieży takiego dokumentu lub jego przywłaszczeniu. „Posługiwanie się” oznacza wszelkie możliwe wykorzystanie dokumentu związane z funkcją, którą on pełni. Chodzi zwłaszcza o przedłożenie go czy okazanie i w ten sposób podanie się za osobę będącą prawnym dysponentem danego dokumentu. Na gruncie analizowanego przepisu „posługiwanie się” należy rozumieć jako okazywanie cudzego dokumentu jako własnego lub powoływanie się na jego treść (por. wyrok SA w Krakowie z 10.11.1999 r., II AKA 188/99, KZS 1999/11, poz. 28).

W przedmiotowej sprawie nie było wątpliwości, co do wypełnienia znamion przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. przez oskarżoną. Dokument w postaci dowodu tożsamości został ujawniony w trakcie przeszukania mieszkania, zajmowanego przez A. K. (1). Oskarżona nie kwestionowała okoliczności posiadania nie swojego dokumentu i celowego nieprzekazania go na Policję. Tym samym, brak jest podstaw do kwestionowania świadomości oskarżonej co do posiadania dowodu tożsamości, należącego do E. K..

KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I

ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE

Przechodząc do kwestii reakcji prawnokarnej na przypisane oskarżonym czyny, należy już na wstępie wskazać, że oprócz G. B. (1) w zakresie przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, oskarżeni mieli pełną zdolność pokierowania swoimi poczynaniami. Nie znajdowali się w żadnej atypowej sytuacji motywacyjnej. Również uzależnienie od narkotyków, nie stanowiło tej okoliczności, co przesądziły opinie sądowo-psychiatryczne wydane przez biegłych i zaopiniowane również przed Sądem. Biegli jednoznacznie stwierdzili, że w stosunku do oskarżonych J. L., A. K. (1), K. W. (1) oraz Ł. W. (1) nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k., a zatem okoliczności odpowiednio wyłączające oraz ograniczające winę. Odnośnie G. B. (1) biegli zgodnie stwierdzili, że w stosunku do czynów opisanych w punktach od VII do X aktu oskarżenia nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k. Natomiast co do zarzucanego mu czynu w punkcie XI (odpowiednio w punkcie jedenastym części wstępnej wyroku i w punkcie dwudziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku) przestępstwa wobec stwierdzonego uzależnienia od narkotyków G. B. (1) miał w stopniu znacznym ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem.

Fakt leczenia się przez oskarżonych odwykowo oraz uzależnienie od narkotyków pomimo, iż nie wpływały na poczytalność oskarżonych (poza jednym wyjątkiem) miały jednak znaczenie dla oceny stopnia zawinienia oskarżonych, a tym samym wpływały na wymiar orzeczonych wobec nich kar.

Ponadto Sąd wskazuje, że niejako wspólnym mianownikiem dla oceny wymiaru kar dla oskarżonych było odniesienie się do kar orzeczonych wobec pozostałych członków zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. N. (1), a wymierzanych przez Sąd okręgowy we Wrocławiu w wyrokach zapadłych w sprawach o sygn. akt III K 84/15, III K 18/18 i III K 16/18. Sąd analizował to zestawienie kar w ramach szeroko rozumianej wewnętrznej sprawiedliwości rozstrzygnięcia, mając przy tym na uwadze rolę poszczególnych oskarżonych, zakres i czas trwania ich aktywności w ramach grupy.

Wymierzając oskarżonym karę Sąd miał na względzie wszystkie dyrektywy jej wymiaru, w szczególności zawarte w art. 53 k.k. Wskazać należy, że Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Podkreślenia wymaga fakt, że dyrektywy wymiaru kary są objęte zasadą swobodnego sędziowskiego uznania (zob. postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, Lex nr 736755).

Sąd badając właściwości i warunki osobiste sprawcy, wziął pod uwagę uzyskane informacje od specjalisty do spraw uzależnień odnośnie A. K. (1), K. W. (1), Ł. W. (1), G. B. (1) oraz J. L., a także wyniki przeprowadzonych wywiadów środowiskowych, a także podjęte próby leczenia odwykowego, podjęcie zatrudnienia i sposób życia po popełnieniu przestępstwa, w tym zaprzestanie spożywania narkotyków i ustabilizowanie tryby życia. Nadto podkreślić trzeba, że oskarżeni w przeważającej mierze przyznali się do popełnionych przestępstw, złożyli obszerne wyjaśnienia, współpracowali z organami ścigania i wyrazili skruchę.

Przypisane oskarżonym czyny odznaczały się nadto, mimo pewnych czynników umniejszających, wysoką społeczną szkodliwością. Przepis art. 115 § 2 k.k. zawiera zamknięty katalog okoliczności wpływających na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu bez wątplenia był wysoki, bowiem godził w podstawowe dobra prawem chronione, jakim jest zdrowie i życie ludzkie.

Sąd, wymierzając kary za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. mógł wymierzyć karę od 3 miesięcy do lat 5 pozbawienia wolności. Wymierzając kary oskarżonym za udział w grupie przestępczej, Sąd brał dodatkowo pod uwagę okres przynależności do grupy oraz pełnioną przez nich rolę. W tym zakresie należy podkreślić stosunkowo niską pozycję oskarżonych J. L., A. K. (1), Ł. W. (1) i K. W. (1), którzy byli niejako na samym dole w hierarchii grupy, pełniąc rolę ostatecznych dilerów, których uzależnienie było wykorzystywane przez kierownictwo grupy. Odmiennie sytuacja ta wyglądała w przypadku G. B. (1), który aspirował do pełnienia ważniejszej funkcji i tak istotnie się stało oraz A. L. (1), który był bliskim współpracownikiem A. N. (1). W konsekwencji wymierzył oskarżonym kary pozbawienia wolności w wymiarze: K. W. (1) - 6 miesięcy, J. L. i Ł. W. (1) - 8 miesięcy, A. L. (1) i G. B. (1) - 1 roku, zaś A. K. (1) grzywnę w ilości 50 stawek dziennych po 30 zł (z uwagi na zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, o czym szczegółowo Sąd wypowie się w dalszej części uzasadnienia). Jak wskazano już wcześniej przy wymiarze kar za ten czyn Sąd wziął także pod uwagę kary wymierzone prawomocnie innym członkom zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez L. W. (2) a potem A. N. (1).

Przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest występkiem zagrożonym karą od roku do lat 10 pozbawienia wolności. Sąd wymierzył J. L., któremu Sąd przypisał przestępstwo z art. z art. 59 ust. 1 i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., karę 2 lat pozbawienia wolności zaś K. W. (1) za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

(Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzemieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Sąd miał na względzie działanie w ramach grupy przestępczej, co obliguje Sąd do wymierzenia kary powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ilość udzielonych środków odurzających a także działanie wspólnie i w porozumieniu oskarżonych oraz okres ich działalności. Wskazać należy, że w stosunku do J. L. wystąpiła kumulatywna kwalifikacja czynów, jego działalność była dłuższa, zaś ilość środków odurzających większa, bowiem udzielił innym osobom nie mniej niż 2835 gramów heroiny innym osobom oraz 600 gramów heroiny oskarżonej, zaś oskarżona udzieliła nie mniej niż 450 gramów. Za kolejny czyn z art. 59 ust. 1 u.o.p.n w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu poprzednio obowiązującym, przypisany J. L., Sąd wymierzył karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Czyn z art. 59 ust. 1 u.o.p.n został także przypisany G. B. (1), któremu Sąd wymierzył karę w dolnej granicy zagrożenia przypisanego za dane przestępstwo - roku pozbawienia wolności. Sąd miał na względzie, że czyn ten dotyczył udzielania 5 gramów heroiny tej samej osobie i okoliczność, że trwał niespełna trzy miesiące. Z kolei Ł. W. (1) za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzemieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., Sąd wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności, mając na względzie ilość środka odurzającego- 2510 gramów heroiny, i ponad dwuletnią działalność, a także działanie w ramach grupy przestępczej. Jak wskazano wcześniej na wymiar tych kar wpływ miała podobna sytuacja oskarżonych, którzy byli osobami uzależnionymi od środków odurzających. Potwierdza to szereg dowodów, w tym opinie psychiatryczne, informacje specjalisty do spraw uzależnień oraz dokumentacja medyczna przedstawiona przez obrońców oskarżonych. To właśnie przez pryzmat uzależnienia Sąd postrzegał zachowanie oskarżonych, którzy całe swoje ówczesne życie podporządkowali zdobywaniu środków na narkotyki. Jednym z takich sposobów było właśnie udzielanie tych środków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Pośrednio okoliczności te potwierdzają także skazania oskarżonych, zwłaszcza za przestępstwa przeciwko mieniu (kradzieże sklepowe), które powszechnie łączone są właśnie ze środowiskiem osób uzależnionych i zdesperowanych w jak najszybszym i najprostszym pozyskiwaniu środków na narkotyki. Widoczne jest to zwłaszcza na przykładzie oskarżonego Ł. W. (1), który w tamtym czasie dokonywał szeregu kradzieży, za które był skazywany. Kary te połączono wyrokiem łącznym z 2013r., po którym nie zapadały już przeciwko niemu kolejne orzeczenia skazujące.

Za pomocnictwo w dokonaniu wewnątrzspółnotowego nabycia z H. do P. znacznych ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości łącznej nie mniejszej niż 2300 gramów tj. zbrodni określonej w art. 55 ust. 3 u.o.p.n., Sąd zastosował wobec J. L. instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary, uznając, że nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Za takim rozstrzygnięciem przemawiała przede wszystkim rola oskarżonego w tej transakcji, który był jedynie tzw. testerem narkotyku, do czego wykorzystano właśnie jego uzależnienie. Sąd w konsekwencji wymierzył J. L. karę roku pozbawienia wolności przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. (zgodnie z przepisem art. 60 § 6 pkt 2 k.k. jeżeli czyn stanowi inną zbrodnię, sąd wymierza karę pozbawienia wolności nie niższą od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia) oraz grzywnę w ilości 50 stawek dziennych po 50 złotych. Kara taka jest wystarczająca dla osiągnięcia celów kary. W związku z tym, że oskarżonemu przypisana została odpowiedzialność za pomocnictwo, to wyłączną podstawę nadzwyczajnego złagodzenia kary stanowił przepis art. 19 § 2 k.k. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2004 r., WA 68/03, OSNwSK 2004, poz. 622).

W związku z przyjętą kwalifikacją prawną czynu przypisanego J. L. (w zw. z art. 65 § 1 k.k.) doszło do konkurencyjnego zbiegu podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia i zaostrzenia kary. Kwestię tą Sąd rozstrzygnął w oparciu o regulację z art. 57 § 2 k.k. Niewątpliwie ustawodawca nie dał w tym przepisie prostej odpowiedzi na pytanie, jak postąpić w przypadku kolizji obligatoryjnego nadzwyczajnego obostrzenia kary z obligatoryjnym nadzwyczajnym złagodzeniem. Z całą pewnością przepis art. 57 § 2 miał dotyczyć zbiegu fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia i fakultatywnego obostrzenia kary i możliwości wyboru jednej z tych opcji. Ponieważ oczywiste jest, że przy zbiegu obligatoryjnych postaci nadzwyczajnego wymiaru kary nie jest możliwe spełnienie obu postulatów jednocześnie, należy przyjąć analogię do zbiegu fakultatywnych postaci nadzwyczajnego obostrzenia i złagodzenia kary. W konsekwencji nie pozostaje nic innego, jak tylko dokonanie wyboru albo nadzwyczajnego złagodzenia, albo też nadzwyczajnego obostrzenia kary w oparciu o przesłanki wynikające z art. 53 i 54 k.k. Należy dopuścić także możliwość wzajemnego "znoszenia się" elementów prowadzących do nadzwyczajnego obostrzenia lub złagodzenia kary w takim stopniu, że

sąd jest uprawniony w tej sytuacji do pozostania w zakresie wymiaru kary w granicach ustawowego zagrożenia (w ten sposób również J.K. P., Świadek..., s. 58).

Artykuł 57 § 2 k.k. reguluje kwestie zbiegu podstaw nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary, przyjmując, że w takim wypadku sąd może według uznania zastosować albo nadzwyczajne obostrzenie, albo nadzwyczajne złagodzenie. Nie ma przy tym znaczenia obligatoryjny lub fakultatywny charakter zbiegających się podstaw. Reguła art. 57 § 2 k.k. nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu pominiętych podstaw, które pozostawały w zbiegu, przy wymiarze kary w ramach nadzwyczajnego obostrzenia lub złagodzenia. W przypadku więc zbiegu obligatoryjnych podstaw nadzwyczajnego złagodzenia i nadzwyczajnego obostrzenia tracą one ten charakter (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 363/07; postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2014 r., IV KK 404/13, LEX nr 1427477; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 marca 2015 r., II AKA 55/15, LEX nr 1668725). Sąd może więc wówczas albo zastosować nadzwyczajne złagodzenie, albo nadzwyczajne obostrzenie, albo wymierzyć karę w granicach ustawowego zagrożenia. Dotyczy to także przypadku zbiegu obligatoryjnych i fakultatywnych podstaw nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2010 r., II KK 153/09, LEX nr 570134).

Wedle prezentowanego tu poglądu grzywna obok kary pozbawienia wolności, nie będąc karą zasadniczą, jest zbliżona swym charakterem do środka karnego, który przecież nie podlega nadzwyczajnemu złagodzeniu kary, choćby nawet miał obligatoryjny charakter. Z tego też względu nadzwyczajnemu złagodzeniu powinna podlegać wyłącznie kara zasadnicza, zaś wymiar obligatoryjnej grzywny powinien być dostosowany do nadzwyczajnie złagodzonej kary zasadniczej. Należy zatem podzielić pogląd wyrażony w uchwale SN z dnia 16 grudnia 1971 r., VI KZP 7/71, OSPiKA 1972, z. 9, poz. 155, jak też w wyroku SN z dnia 21 stycznia 1987 r., V KRN 480/86, OSNPG 1987, nr 8, poz. 101, oraz wyroku SA w Lublinie z dnia 23 marca 2006 r., II AKA 286/05, LEX nr 183571. W tym ostatnim wyroku sąd stwierdził, że w przypadku, gdy zbrodnia zagrożona jest kumulatywnie karą pozbawienia wolności i grzywną, nadzwyczajne złagodzenie kary, które jest instytucją wyjątkową w stosunku do ogólnych zasad wymiaru kary, odnosi się jedynie do kary pozbawienia wolności, nie dotyczy zaś grzywny, która w tej sytuacji winna być wymierzana na zasadach ogólnych.

Za zbrodnie z art. 55 ust. 3 u.o.p.n., Sąd wymierzył A. L. (1) karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz obligatoryjną grzywnę w ilości 200 stawek po 50 złotych. Sąd zgodnie z dyspozycją przepisu art. 65 § 1 k.k. odsyłającego do przepisu art. 64 § 2 k.k., był zobligowany do wymierzenia kary pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, co też uczynił. Wskazać należy na wysoką pozycję w hierarchii grupy A. L. (1), dokonanie znacznej ilości wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium H. na terytorium P. oraz wewnątrzspółnotowej dostawy z terytorium H. na terytorium I. ziela konopi innych niż włókniste oraz kokainy. W przeciwieństwie do pozostałych oskarżonych A. L. (1) nie był osobą uzależnioną od narkotyków i czynów związanych z handlem narkotykami dokonywał z premedytacją, z chęci osiągnięcia zysku.

Zbrodnia z art. 55 ust. 3 u.o.p.n., została także przypisana G. B. (1), który dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium H. na terytorium P., nie mniej niż 500 gramów heroiny, przewożąc je, za co otrzymał 3000 złotych. Z uwagi na zastosowanie przepisu art. 65 § 1 k.k., Sąd wymierzył 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz obligatoryjną grzywnę w ilości 50 stawek dziennych po 50 złotych.

Wskazać należy, że przestępstwo z art. 56 ust. 3 u.o.p.n. jest występkiem zagrożonym karą grzywny i pozbawienia wolności od lat 2 do lat 12. Przepis wymaga wymierzenia obligatoryjnie kary grzywny obok kary pozbawienia wolności. Jednocześnie odnosząc się do czynu przypisanego G. B. (1), Sąd miał na względzie kumulatywną kwalifikację z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. W konsekwencji, Sąd zgodnie z dyspozycją przepisu art. 65 § 1 k.k. odsyłającego do przepisu art. 64 § 2 k.k., jest zobligowany do wymierzenia kary pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, co też uczynił.

Sąd wymierzając G. B. (1) i K. N. (1) odpowiednio karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 50 zł oraz karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 100

stawek dziennych po 30 zł, uznał, że jest to kara adekwatna do stopnia winy oskarżonych. Kara orzeczona w wyższym wymiarze byłaby karą nazbyt surową. Wymierzona oskarżonym kara czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swe zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Sąd miał na względzie przede wszystkim wysoki stopień społecznej szkodliwości oraz ilość środków odurzających tj. 1 500 gramów heroiny w stosunku do G. B. (1) i 150 gramów heroiny w stosunku do K. N. (1), a także okres ich działalności.

Sąd zgodnie z obligatoryjnym obowiązkiem wynikającym z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wymierzył karę grzywny, a ustalając liczbę stawek miał na uwadze przede wszystkim motywację oskarżonych, charakter czynu zabronionego i wysoką społeczną szkodliwość popełnionego przestępstwa godzącą w podstawowe wartości jakimi są zdrowie i życie, rodzaj i charakter naruszonego dobra, ilość środków odurzających.

Ustalając wysokość stawki dziennej w kwocie 50 zł w stosunku do G. B. (1) i 30 zł w stosunku do K. N. (1), Sąd uwzględnił warunki osobiste, rodzinne, w tym brak osób na utrzymaniu, sytuację majątkową- brak majątku, możliwości zarobkowe oskarżonych, w tym wysokość osiąganych dochodów. Wymierzona kara grzywny realizuje powszechną zasadę sprawiedliwości społecznej i praworządności. Zarówno kara grzywny jak i kara pozbawienia wolności nie przekraczają stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego przestępstwa.

W stosunku do przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnionego przez G. B. (1) w warunkach ograniczonej poczytalności Sąd zastosował instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary i za przestępstwo posiadania znacznych ilości narkotyków tj. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 31 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 3 k.k. wymierzył mu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Odnosnie oskarżonych J. L., A. K. (1), K. W. (1), K. N. (1), Sąd jako okoliczność łagodzącą przyjął przyznanie się do winy oskarżonych i złożenie wyjaśnień.

Sąd uznał, że w przypadku A. K. (1) zaistniały okoliczności wskazane w art. 60 § 3 k.k., statuującym obligatoryjną podstawę zobowiązującą Sąd do zastosowania wobec sprawcy przestępstwa tzw. małego świadka koronnego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Celem tego przepisu jest zachęcanie przestępców współdziałającymi z innymi przy ich popełnianiu do przełamania solidarności przestępczej i pójście na współpracę z organami ścigania w zamian za zagwarantowany nadzwyczajnie złagodzony wymiar kary z możliwością warunkowego zawieszenia jej wykonania. Kwestia ta była już częściowo przedmiotem rozważań Sądu przy okazji oceny wyjaśnień tej oskarżonej i w tym miejscu wystarczy zatem przedstawić najistotniejsze dla zastosowania tej instytucji zagadnienia.

Status tzw. małego świadka koronnego może pozyskać osoba, która:

- dopuściła się przestępstwa nie sama, lecz przynajmniej współdziałająca z dwiema innymi osobami, z których każda dopuściła się czynu zabronionego w jednej ze zjawiskowych postaci przestępstwa (sprawcy, współsprawcy, podżegacza, czy pomocnika)
- ujawniła informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia i to wobec organu powołanego do ścigania, które musi dotyczyć wszystkich, a nie tylko niektórych ze znanych sprawcy osób współdziałających przy popełnianiu przestępstwa ze wskazaniem ich aktywności, czy partycypacji w korzyściach odniesionych z przestępstwa.

Te przesłanki zostały spełnione w odniesieniu do A. K. (1), albowiem dopuściła się on przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Ujawniła również informacje dotyczące pozostałych osób uczestniczących w popełnianiu przestępstw, a przekazywane przez nią informacje były pełne, rzetelne, nie łączyły się ze

świadomym fałszywym oskarżeniem. Sama szczerze przyznała się do własnego udziału w przestępstwach i określiła pełnioną w nich rolę. Oskarżona nie dozwała tych informacji, składała wyjaśnienia kilkakrotnie na etapie postępowania przygotowawczego, co było wynikiem obszerności składanej relacji. Te informacje stały się podstawą do przedstawienia zarzutów między innymi pozostałym osobom występującym w niniejszym postępowaniu.

Przy wymiarze kary wobec oskarżonej A. K. (1), Sąd miał zatem na względzie jej szczerze przyznanie się i okazaną skruchę, a także współdziałanie z organami ścigania w postępowaniu przygotowawczym przez przekazanie wielu informacji mających istotny charakter dla wyjaśnienia sprawy. Dlatego sąd zastosował wobec tej oskarżonej nadzwyczajne złagodzenie kary, o co wnosili zresztą oskarżyciel publiczny.

Przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary przedmiotem oceny jest całokształt ujawnionych okoliczności obciążających i łagodzących charakteryzujących sprawcę i jego czyn istotnych dla wymiaru kary. Rezultat tego bilansu musi wskazywać jednoznacznie na przewagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co w relacji do dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za dane przestępstwo, ma prowadzić do wniosku, że nawet najniższa kara przewidziana za to przestępstwo, byłaby niewspółmiernie surowa, przy czym także jedna lub kilka okoliczności może być na tyle ważkich, przy zachowaniu w polu widzenia wszystkich oddziałujących na wymiar kary, że mogą wskazywać na potrzebę sięgnięcia po omawianą instytucję (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 listopada 2005 r. III KO 52/04 LEX nr 164384, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 18 kwietnia 2002 r., II A Ka 89/02, KZS 2003, z. 3, poz. 67).

Sąd mając na względzie wszystkie okoliczności sprawy doszedł do przekonania, że kara nawet w najniższym wymiarze byłaby niewspółmiernie wysoka. W realiach sprawy mamy do czynienia z sytuacją wyjątkową, i nawet kara równa dolnemu progowi ustawowego zagrożenia byłaby niesprawiedliwie surowa. Mając na względzie wszelkie okoliczności ujawnione na rozprawie wymierzona kara mieści się w granicach sędziowskiego swobodnego uznania. Sąd zdecydował się wymierzyć karę grzywny. Wskazać należy, że o taką też karę wnioskował rzecznik oskarżenia publicznego. Sąd miał na względzie ujawnienie wobec organów ścigania przestępstw i innych istotnych okoliczności sprawy odnośnie osób współdziałających w popełnieniu przestępstw, złożenie wyczerpujących i szczegółowych wyjaśnień przez oskarżoną i prawidłowy sposób życia po popełnieniu przestępstwa.

Wysokość stawki dziennej Sąd ustalił przy uwzględnieniu możliwości finansowych oskarżonej. Ustalając stawkę dzienną, zgodnie z art. 33 § 3 k.k. sąd bierze bowiem pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. W tym miejscu, niejako w odpowiedzi na wniosek prokuratora co do wysokości proponowanej stawki dziennej, Sąd pragnie podkreślić, że wysokość stawki dziennej nie stanowi wymiaru kary sensu stricto. Tzw. model stawkowy orzekania grzywny składa się bowiem z dwóch etapów. Pierwszy, czyli orzekanie o ilości stawek stanowi właśnie rozstrzygnięcie co do surowości kary, a zatem o wymiarze kary sensu stricto. Drugi etap, w którym ustalana jest wysokość stawki dziennej jest operacją techniczną. Służy ona dostosowaniu grzywny do statusu majątkowego sprawcy i sprawia, że grzywna staje się faktycznie równie dolegliwa dla wszystkich sprawców (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2012 r., II A Ka 57/12, LEX nr 1163709; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2015 r., V KK 407/14, LEX nr 1683375).

Sąd połączył A. K. (1) wymierzone kary grzywny, orzekając karę łączną grzywny w ilości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych. Przy ustalaniu wysokości jednej stawki dziennej Sąd miał na uwadze aktualną sytuację życiową i materialną oskarżonej.

Przy wymiarze kary łącznej grzywny Sąd uwzględnił przede wszystkim charakter związków przedmiotowo podmiotowych między przestępstwami, jak również ogólne dyrektywy wymiaru kary, poza okolicznościami, które legły u podstaw wymiaru kar składowych. Wziął zatem pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze (art. 85a k.k.), zgodnie z którymi kara ma zapobiec dalszemu naruszeniu prawa przez sprawcę. Przepis art. 85a k.k. określa bowiem hierarchię tych dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. i wskazuje zatem spośród nie te, którymi sąd powinien kierować się w pierwszej kolejności przy orzekaniu kary łącznej.

W przypadku kary łącznej zasadnicze znaczenie na jej wymiar ma prewencja indywidualna oraz prewencja ogólna (pozytywna). Ponadto wśród innych okoliczności uwzględnianych przy wymiarze kary łącznej uwzględnia się związek przedmiotowo-podmiotowy między przestępstwami popełnionymi przez sprawcę (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 3 listopada 2016 r., II AKa 148/16, LEX nr 2205972).

Analiza powyższych okoliczności przemawia za tym, żeby za słuszną i celową ze względu na prewencję indywidualną uznać karę w wymiarze 250 stawek dziennych. Kara ta uwzględnia okoliczności popełnienia przez oskarżoną przypisanych jej przestępstw, ich związek przedmiotowy oraz popełnianie ich niejako w ramach zadań oskarżonej, które pełniła w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

W przypadku pozostałych oskarżonych Sąd w oparciu o przepisy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone im kary jednostkowe i grzywny. Wobec oskarżonego J. L. orzekł w ten sposób karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, A. L. (1) karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, G. B. (1) karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywy w ilości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych, Ł. W. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, K. W. (1) karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Różnicowanie tych kar wynika również z wewnętrznej sprawiedliwości wyroku i to zarówno w odniesieniu do pozostałych oskarżonych, jak również do skazanych innymi wyrokami za podobne przestępstwa, w tym przede wszystkim udział w tej samej grupie przestępczej.

Sąd łącząc kary pozbawienia wolności i grzywien zastosował przepisy w brzmieniu poprzednio obowiązującym tj. do dnia 1 lipca 2015 roku, mając na względzie, że zgodnie z art. 4 § 1 k.k. są względniejsze dla sprawców.

Sąd, co do zasady zastosował zasadę asperacji i wymierzył karę w wysokości wyższej od najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych, ale niższej niż ich suma. Sąd uznał, że nie zachodzą przesłanki do pełnej kumulacji, gdyż kumulacja kar stanowi dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne biorąc pod uwagę upływ czasu, który minął od czasu popełnienia przypisanych czynów. W ocenie Sądu nie zachodzą także przesłanki do pełnej absorpcji kary. Orzeczenie kary łącznej w wysokości odpowiadającej najwyższych z podlegających łączeniu kar, prowadziłoby do stanu bezkarności za pozostałe czyny. Fakt ten spowodowałby u oskarżonych jak i w odczuciu społecznym przekonanie o nieponoszeniu konsekwencji karnej czynu.

Jedynie w zakresie kary wymierzonej Ł. W. (1), Sąd zastosował zasadę pełnej absorpcji. Wskazać należy, że Ł. W. (1), Sąd wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 258 § 1 k.k. oraz karę 2 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Sąd mógł zatem wymierzyć karę na zasadzie pełnej absorpcji, co też uczynił, wymierzając karę 2 lat pozbawienia wolności. Sąd ma w polu widzenia, że obecnie zasada pełnej absorpcji nie obowiązuje w porządku prawnych, z tego też względu zastosował przepisy poprzednio obowiązujące. Sąd ma także na uwadze, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania w uzasadnieniu wyroku (wyrok SN z 2.12.1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976/2, poz. 33).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że oskarżonemu przypisano dwa przestępstwa, w tym jeden dotyczący udziału w grupie przestępczej a drugi dotyczący udzielania narkotyków, a zatem zachodzi bliskość podmiotowo-przedmiotowa zaś wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw.

Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (wyrok SA w Łodzi z 20 września 2001 r., II AKa 154/01, Prok. i Pr.-wkl. 2002, nr 4, poz. 26). W przedmiotowej sprawie mamy jednak do czynienia z dwoma przestępstwami. Nadto wymiar kary musi mieć odniesienie do innych kar wymierzonych oskarżonemu tym samym wyrokiem. Sąd uznał, że kara wymierzona w wyższym wymiarze byłaby

rażąco niesprawiedliwa. Wskazać również należy na relację czasowe popełnionych przestępstw oraz bliski związek przedmiotowo-podmiotowy.

Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi między prawomocnie osądzonymi czynami objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem (wyrok SA w Łodzi z 9 maja 2001 r., II AKa 63/01, Prok. i Pr.-wkł. 2002, nr 7-8, poz. 20).

Wymierzona oskarżonemu Ł. W. (1) kara w wymiarze dwóch lat pozbawienia wolności umożliwiła zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Przepisy te były względniejsze dla sprawców, bowiem na ich podstawie można było warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, nie zaś jak ma miejsce w obecnie obowiązującym porządku prawnym w wymiarze nieprzekraczającym roku a nadto nie było wymogu braku uprzedniego skazania na karę pozbawienia wolności.

Sąd uznał, że warunkowe zawieszenie jest wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd ma na względzie, że oskarżony z własnej woli poddał się terapii i nie zażywa już narkotyków. Sąd ma również w polu widzenia, że oskarżony obecnie prowadzi ustabilizowany tryb życia. Podjął pracę w firmie ogólnobudowlanej, a nadto ma na utrzymaniu żonę i dziecko. Oskarżony był co prawda wielokrotnie karany, ale jak wynika z analizy zapadłych wyroków związane były one przede wszystkim z uzależnieniem oskarżonego od narkotyków. Od połączenia tych wyroków wyrokiem łącznym w 2013r. minęło 9 lat i przez ten okres skazany nie popadł już w konflikt z prawem. Można zatem zaryzykować stwierdzenie, że wcześniej orzeczone kary odniosły już swój pozytywny skutek w postaci zapobieżenia popełnianiu kolejnych przestępstw. Nie można również stracić z pola widzenia tego, iż do popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów minęło ponad 11 lat. Zdaniem Sądu wskazane wyżej okoliczności, a w szczególności zasadnicza zmiana w życiu oskarżonego pozwalają na przyjęcie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologii. Sąd jest przy tym przekonany, że ewentualne skazanie go na karę bezwzględna pozbawienia wolności zniweczyłoby te pozytywne zmiany w jego funkcjonowaniu i z dużym prawdopodobieństwem ponownie doprowadziło do popełniania przestępstw.

Stosując tożsame przepisy, co do Ł. W. (1), Sąd warunkowo zawiesił także wykonanie kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzonej oskarżonej K. W. (1). Także w przypadku tej oskarżonej Sąd dostrzega te same okoliczności, przemawiające za warunkowym zawieszeniem wykonania kary. Oskarżona zmieniła swój dotychczasowy sposób funkcjonowania, podejmując przede wszystkim skuteczną terapię odwykową. Oskarżona zajmuje się wychowaniem dziecka i podjęła zatrudnienie. Sąd ma również na uwadze okoliczności popełnienia przypisanych jej czynów, związane z jej uzależnieniem. Aktualna sytuacja oskarżonej w połączeniu z upływem znacznego czasu od popełnienia przypisanych jej czynów w ocenie Sądu stanowi podstawę do przyjęcia wobec niej pozytywnej prognozy kryminologicznej, przemawiającej za skorzystaniem z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Sąd na podstawie przepisu art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa, równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonych z przypisanych im przestępstw w części dyspozytywnej wyroku. W orzecznictwie trafnie wskazuje się, że "korzyścią majątkową pochodzącą z przestępstwa w rozumieniu art. 45 § 1 k.k. są wszelkie składniki majątkowe pochodzące z popełnienia danego przestępstwa (o ile nie podlegają przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 i § 6 k.k.), a nie tylko osiągnięty zysk.

Tak więc za nieuprawnione należy uznać wyliczanie kosztów, jakie sprawca zaangażował w przestępczy proceder (np. zakup środków odurzających, które następnie udzielał, przejazd po nie itp.), a potem pomniejszanie o tę wartość osiągniętej z przestępstwa korzyści, bo tego typu ekonomiczne kalkulacje w aspekcie zysku i strat są nie do przyjęcia" (wyrok SA w Katowicach z dnia 21 grudnia 2006 r., II AKa 394/06, KZS 2007, z. 5, poz. 57). Nadto korzyść

musi mieć wartość ekonomiczną wyrażoną w pieniądzu. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2010 r., sygn I KZP 12/10, w skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 k.k., podlegającej przepadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa.

Orzekanie przepadku korzyści majątkowych pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa jest obligatoryjne (zob. uwagi krytyczne w tej kwestii: M. K., Zmiany..., s. 90). Wprowadzenie takiego trybu orzekania akcentuje bez wątpienia konieczność pozbawiania sprawców profitów uzyskanych z działalności przestępczej. Brzmienie art. 45 § 1 k.k. nie pozostawia również żadnych wątpliwości co do tego, że w sytuacji, gdy sąd z jakichkolwiek powodów nie zdecyduje się na orzeczenie przepadku samej korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa, zobowiązany jest do zastosowania formy substytucyjnej w postaci orzeczenia przepadku równowartości takiej korzyści.

W związku z charakterem działalności przestępczej oskarżonych, którzy przypisanych im czynów dopuszczali się działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kwoty orzeczonego przepadku także uwzględniały tę okoliczność. Zgodnie bowiem z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie I KZP 16/11 „Określony w art. 45 § 1 k.k. środek karny przepadku korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła im osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przepadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych”. Konstrukcja udziału w zorganizowanej grupie jest zbliżona do uregulowanych w części ogólnej Kodeksu karnego zjawiskowych form współdziałania przestępczego. Udział w grupie jest właśnie formą takiego współdziałania.

Ilości środków odurzających były znaczne w stosunku do wszystkich oskarżonych, co znajduje odzwierciedlenie w wysokości przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przypisanych przestępstw. Sąd dokonując wyliczeń przepadku, szczegółowo uwzględnił wszelkie transakcje i ich ceny.

Sąd przy dokonywaniu wyliczeń kwoty przepadku miał także na względzie okoliczność, że środek odurzający w postaci heroiny nie był w czystej postaci. Tym samym kwota przepadku została ograniczona. W związku ze współdziałaniem oskarżonego w popełnianiu przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z co najmniej jedną inną osobą, kwota ustalonej korzyści została podzielona na dwie równe części. Oskarżony działał bowiem wspólnie i w porozumieniu, także według pewnego podziału ról. Korzyści tej nie mnoży się zatem przez liczbę osób współdziałających, ale dzieli, ponieważ chodzi o rzeczywiście osiągniętą korzyść majątkową, wspólnie „wypracowaną”. Wobec każdego ze współsprawców (sensu largo) zostanie orzeczony na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek tej części korzyści majątkowej, która mu przypadła na mocy porozumienia. Stąd też wartość udzielonych narkotyków ustalona w punkcie drugim na 510 300 zł została podzielona na dwie części, co dało kwotę przepadku w wysokości 255 150 zł. W przypadku kolejnego czynu, gdzie wartość ta wnosił 40 000 zł, kwota przepadku została ustalona na 20 000 zł (współdziałanie z P. P. (1)).

W przypadku G. B. (1), kierując się również zasadą podziału kwoty przepadku między współsprawców obciąży go połową przepadku korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnionego przede wszystkim we współdziałaniu z A. noskiem (przypisane 300 000 zł). W zakresie czynu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii korzyścią, której przepadek równowartości orzeczono, była kwota 3 000 zł otrzymana przez oskarżonego do A. N. (1) za przewiezienie narkotyków do P.. W przypadku czynu przypisanego w punkcie dziesiątym ową korzyścią, której przepadek równowartości orzeczono była wartość udzielonych J. W. (1) środków (600 zł).

Wobec K. N. (1), Sąd orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 10.000 złotych nie zaś we wnioskowanej wysokości 30.000 złotych. Wynika to z faktu, iż taka była kwota przepadku ustalona w ramach porozumienia zawartego w oparciu o przepis art. 335 k.p.k. Sąd nie znalazł podstaw, aby wyłącznie z uwagi na zmianę stanowiska oskarżonego zwiększać dolegliwości samej kary i orzekanych środków.

Wskazać należy, że Sąd w pozostałych przypadkach zaakceptował wysokość przepadku wnioskowaną przez oskarżyciela publicznego. Przyjęte wartości z całą pewnością stanowią minimalne korzyści, które ci oskarżeni uzyskali z popełnionych przestępstw. W ocenie Sądu uwzględniają one działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach grupy, dzieląc w ten sposób kwotę łącznie osiągniętej korzyści.

Sąd nie orzekł także przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa wobec K. W. (1) osiągniętej z przestępstwa przypisanego w punkcie trzydziestym siódmym wyroku, bowiem z uwagi działanie wspólnie i w porozumieniu z J. L. oraz mając na względzie jej znikomą udział w udzielaniu środka odurzającego, Sąd w całości obciążył przypadkiem równowartości korzyści majątkowej J. L., w związku z czynem przypisanym w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku.

Marginalnie, Sąd wskazuje, że pomimo zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do A. K. (1), nie zachodziły żadne okoliczności, wyłączające orzeczenie przepadku równowartości korzyści majątkowej. Zasadą jest bowiem pozbawienie sprawcy owoców przestępstwa. Tym samym, Sąd orzekł również wobec oskarżonej przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 139.900 zł.

Zgodnie z zasadą obligatoryjnego zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, Sąd na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonej bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności, okres rzeczywistego pozbawienia wolności tj.

- J. L. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 9 lutego 2016 roku od godz. 21.05 do dnia 05 maja 2016 roku;

- A. L. (1) okres zatrzymania od dnia w dniu 10 lutego 2015 roku od godz. 17.40, do dnia 11 lutego 2015 roku do godz. 13.00;

- G. B. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 24 czerwca 2014 roku od godz. 8.30 do dnia 13 marca 2015 roku;

- K. W. (1) okres zatrzymania w dniu 25 lutego 2016 r. od godz. 10.00 do godz. 15.20;

- K. N. (1) okres zatrzymania od dnia 24 czerwca 2014 r. od godz. 10.50 do dnia 25 czerwca 2014 r. do godz. 13.10.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zaliczył oskarżonej A. K. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny, okres rzeczywistego pozbawienia wolności tj. okres jej zatrzymania od dnia 11 sierpnia 2014 roku od godz. 19.45 do dnia 13 sierpnia 2014 roku do godz. 8.50.

Sąd na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci 19 foliowych woreczków o zamknięciu strunowym z zawartością proszku koloru brązowego wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...), 29 foliowych woreczków z zamknięciem strunowym z zawartością proszku koloru brązowego wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz (...), wagi elektronicznej D. model 100 wymienionej w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...), łyżeczki metalowej z widocznym osadem proszku koloru brązowego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...), pociętych woreczków foliowych z widocznymi śladami proszku koloru brązowego wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...). Jednocześnie Sąd zarządził, że przepadek ww. dowodów rzeczowych zostanie wykonany poprzez ich zniszczenie.

Z uwagi na udział w sprawie obrońców oskarżonych G. B. (1), A. K. (1), Ł. W. (1), K. W. (1), działających z urzędu zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego jak i sądowego, zasądzono na rzecz adw. A. R., adw. M. K. (1), adw. A. S. koszty obrony z urzędu świadczonej na rzecz ww. Oskarżonych w kwocie po 5867,10 zł. Sąd omyłkowo zasądził te koszty również na rzecz adw. B. G..

Zgodnie z § 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, opłata za sprawę

objętą śledztwem wynosi 300 złotych. Zgodnie z § 17 ust. 2 pkt 5 powołanego rozporządzenia, opłata za obronę przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją wynosi 600 zł, zaś w świetle § 20 w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, opłata ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%. W sprawie odbyło się 20 terminów rozpraw, zatem za pierwszą rozprawę należy się kwota 600 złotych zaś za 19 kolejne kwota po 120 złotych tj.: 600 złotych (pierwsza rozprawa) + 2.280 złotych (kolejne rozprawy)= 2.880 złotych. Zatem za postępowanie przygotowawcze opłata wynosi 300 złotych zaś za postępowanie sądowe 2.880 złotych, co łącznie wynosi 3.180 złotych. Sąd mając na względzie, ilość rozpraw przeprowadzonych w niniejszej sprawie, nakład pracy obrońców i czas trwania postępowania, podwyższył stawkę należną obrońcom, zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 1 ww. rozporządzenia. Kwota wynagrodzenia została następnie powiększona o należną 23% stawkę podatku VAT.

Kierując się możliwościami finansowymi i zarobkowymi oskarżonych, Sąd na podstawie art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych, przypadające na nich koszty procesu, w tym wymierzył im opłaty, uznając, iż ich sytuacja majątkowa pozwala na ich uiszczenie, bowiem koszty te nie są znaczne. Wskazać należy, że w sprawach z oskarżenia publicznego zasadą jest obciążanie skazanego kosztami sądowymi poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa. Ponadto, Sąd obciążył oskarżonych opłatą sądową zgodnie przepisami ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Wysokość opłaty została uzależniona od wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Zgodnie z przepisami art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Zgodnie z powołanymi przepisami wysokość opłaty została uzależniona od wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz wysokości wymierzonej kary grzywny. W świetle art. 2 ust. 1 pkt 3, 4 i 5 powołanej ustawy skazany w pierwszej instancji na karę pozbawienia wolności do 1 roku, obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 180 zł, do 2 lat w wysokości 300 zł, do 5 lat w wysokości 400 zł. Dodatkowo zgodnie art. 3 ust. 1 ww. ustawy w razie orzeczenia grzywny obok kary pozbawienia wolności dodatkowo dolicza się opłatę w wysokości 20% od kwoty wymierzonej grzywny.

Sędzia Andrzej Lewandowski

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem dręczyć prokuratorowi, oskarżonemu G. B. (1), obrońcom oskarżonych:

- G. B. (1)
- A. K. (1)
- K. W. (1)
- K. N. (1)
- Ł. W. (1)
- J. L.

2. kal. 14 dni od doręczenia